

Giới thiệu 7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em

Hai năm vui vẻ đôi lứa năm năm đau đớn, ăn mòn xương cốt anh đâu chỉ là nỗi cô đơn? Với cô, anh chỉ giống như người lạ có duyên gặp gỡ. Với anh, cô chính là một quá khứ không thể xóa nhòa. Lục Bắc Thần lúc nào cũng khiến cô rơi vào ảo giác, bóng lưng quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc khiến cô không sao thờ nổi. Anh lại nói: “Đã phụ tình, cần gì phải còn cảm thấy đau lòng?” Nhưng vào một ngày đẹp trời, có người nói Cố Sơ không nên tin Lục Bắc Thần, vianh ta không phải Lục Bắc Thần*** 7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em là tựa truyện ngôn tình đầy sâu sắc, một tác phẩm có chiều sâu và tâm huyết. Nếu ai từng theo dõi những tác phẩm của Ân Tâm có thể thấy, mỗi ngôn từ đều chất chứa yêu thương, nỗi buồn nhưng không hề tuyệt vọng. Truyện hay với cái kết đầy bất ngờ, cùng đón đọc và cảm nhận.

Bạn đang đọc truyện 7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Quay Người Lại, Một Đời

Ngày cuối cùng của tháng ba, trời mưa làm tươi mát nhiệt độ đầu xuân.

Sân bay người người qua lại tấp nập, náo nhiệt, có đôi khi, có những người ly biệt là cả một đời. Nhanh chóng đi qua khâu kiểm soát an ninh, Kiều Vân Tiêu bước chậm chậm đến khu VIP. Cố Sơ nhận nhặt cười nói với anh: “Chúc anh mọi chuyện thuận lợi”.

Kiều Vân Tiêu không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn cô, một lúc sau mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Cũng mong vậy!”

“Đương nhiên mà” Cố Sơ liếc qua bên cạnh, trong đám đông ấy cũng có phóng viên, nhưng cô không hoảng loạn lại nói thêm một câu: “Khó khăn sẽ qua thôi”. Giống như cơn mưa ngoài cửa sổ, có mưa to gió lớn thế nào, rồi cũng đến lúc trời quang mây tạnh. Cuộc sống luôn luôn từng giây từng phút nối tiếp hạnh phúc hoặc bi thương.

Kiều Vân Tiêu mỉm cười. Nụ cười anh vĩnh viễn ôn hòa như vậy, đôi mắt sáng trong như dòng nước mùa xuân, đôi mắt mê hoặc không biết bao nhiêu người.

Thế nhưng ... nụ cười nhận nhặt của anh dần biến mất, anh gờ tay khẽ chạm nhẹ vào mái tóc dài của Cố Sơ, khựng lại một chút anh bắt gặp hạ xuống.

“Làm thế nào bây giờ, em biết người anh không yên tâm nhất vẫn chỉ có em” Anh than nhẹ, giọng nói trầm thấp “Sau khi anh đi rồi, ai sẽ chăm sóc cho em?”. Bao nhiêu năm trôi qua, người con gái này đã cắm rễ sâu trong lòng hắn, làm hắn đau, cũng khiến hắn cảm thấy thương tiếc. Cuối cùng cô cũng đã trưởng thành, làm anh muốn cả đời nắm chặt lấy cô không buông.

“Em biết cách chăm sóc tốt cho mình, ngoài ra còn có Tư Tư. Dù sao trên đời này, em cũng chỉ còn có nó” Cố Sơ vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi. Sống nương tựa nhau là chuyện tốt, nhưng cuộc sống có lẽ chính là treading a tightrope, ít nhất cũng làm cô nhận ra một chân lý: Phải đối xử tử tế với bản thân, bởi chớp mắt là hết một đời người, phải biết yêu người yêu mình bởi kiếp sau chưa chắc đã gặp lại.

Trong lòng Kiều Vân Tiêu như bị một khối đá đè nặng khiến anh không thở nổi. Nụ cười của cô vẫn như vậy khiến anh càng thêm đau. Anh làm sao không hiểu nếu gạt bỏ sự kiên cường trong mắt cô thì chỉ còn lại một trái tim đầy bụi gai, nhất là sau khi cha mẹ cô qua đời. Chỉ là, cô cất giấu trái tim vào trong sâu thẳm, chưa bao giờ thử giao nó cho anh, chỉ biết giống như lúc này đây cô dùng ánh mắt đậm đậm che giấu đi tất cả.

“Thật ra, về phía bệnh viện, anh có thể giúp em...”

“Em rất tốt” Cố Sơ nhẹ giọng nói ngăn lại câu nói của anh.

Nửa câu sau của anh đành phải nuốt lại, nhìn đáy mắt kiên quyết của cô khiến anh cảm thấy đau lòng. Một lúc lâu sau, anh mới gạt đầu với cô một cái.

“Anh mau vào trong, không thì phóng viên sẽ nhìn thấy” Cố Sơ nhắc anh.

Kiều Vân Tiêu hít sâu một hơi, lại lần nữa gạt đầu. Cố Sơ cười nhẹ, gờ tay vẫy chào anh. Anh vẫn đứng yên một chỗ, không khí se lạnh nhẹ nhàng thổi qua bờ vai rộng của anh, anh khẽ vuốt mấy sợi tóc trên trán cô. Cô quay người ý muốn rời khỏi, anh đột nhiên mở miệng, gọi tên cô. Cô quay đầu lại.

“Nhiều năm trôi qua như vậy, em vẫn còn hận anh sao?” Suy nghĩ cả nửa ngày anh mới dám thốt ra những lời này, chuyện này giống như một khối u ác tính dần vạt anh quá lâu, lúc này đây anh chỉ muốn đối mặt với nó.

Sau cơn mưa, những tia sáng yếu ớt chiếu vào đại sảnh khu sân bay, Kiều Vân Tiêu đứng ngược sáng, thân ảnh cao lớn của anh trở nên mơ hồ. Cố Sơ nhìn anh, không nói lời nào, chỉ vẫy tay nhìn anh.

Ngón tay đang nắm chặt chiếc valy của Kiều Vân Tiêu từ từ buông lỏng, nhưng trái tim anh như bị ai thắt chặt. Nếu như thù hận sẽ làm cho một người nhớ mãi không quên, anh nguyện ý trở thành người bị cô oán hận.

Khi ngược mắt, Cổ Sơ đã không còn ở trước mắt.

Nhìn những bóng người qua lại, chỉ có bóng lưng cô vẫn cô quạnh như vậy, mái tóc dài xõa ngang vai trông thật kiêu kiêu, làm anh bất giác nghĩ đến lần đầu tiên gặp cô. Cách nhau khoảng mấy mét, không hiểu sao Kiều Vân Tiêu lại hướng về bóng lưng cô nói lớn: “Cổ Sơ, em còn chưa quên anh ta đúng không?”

Anh nghĩ cô sẽ không nghe thấy, sân bay nhiều người đi lại ồn ào như vậy. Nhưng, anh biết cô đã nghe rõ bởi trong đoàn người anh đã nhìn thấy bà vai cô khẽ run.

Thế nhưng cô vẫn không dừng bước cũng chẳng quay đầu. Cứ nhiên là chẳng nghe thấy những gì, hoặc giống như là lẩn lờ không đưa ra đáp án cho chính mình.

Cổ Sơ: Đã có người từng nói, trong trái tim con người có hai ngăn, một ngăn chứa niềm vui, một ngăn là nỗi buồn. Bởi vậy khi vui vẻ đừng cười quá lớn tiếng, nếu không sẽ làm tổn thương ngăn bên cạnh.

Vì vậy, đến cuối cùng chúng ta cũng đánh mất nhau đúng không?

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thành Phố Vẫn Lạnh

Cổ Sơ hay mơ về quá khứ, tuy rằng khi tỉnh lại sẽ cảm thấy cô quạnh, nhưng cố chấp nắm lấy chút ấm áp trong giấc mơ, đầu ngón tay của cô sẽ không còn cảm thấy giá lạnh.

Vào tiết trời tháng 4, cả Quỳnh Châu như vào lễ hội hoa, trăm hoa đua nở, có loài hoa có tên, nhưng cũng có loài chẳng biết tên gọi. Cổ Sơ trở về thành phố này đã hơn 3 năm, rõ ràng đây là nơi cô sinh ra và lớn lên nhưng đôi khi nửa đêm thức giấc cô bất giác vẫn cảm thấy xa lạ. Có lẽ là do nơi đây bốn mùa không rõ, cũng có lẽ là do cô chưa bao giờ tận mắt chứng kiến hoa xuân rực rỡ, ngọc lan nở trắng xóa như tuyết.

Sầm Vân đến bệnh viện tìm cô là buổi trưa, hiệu thuốc đã rảnh rỗi hơn. Chiếc tivi LCD ở cuối hành lang bệnh viện phát hình ảnh của một nữ MC nghiêm túc đang đưa những tin tức mới nhất, điện hình là tin về tập đoàn Kiều Viễn.

Sầm Vân đón lấy chiếc phong thư trong tay Cổ Sơ, vẫn chưa mở thư, chỉ léo nhéo, ngữ khí lạnh nhạt: “Chỉ có nhiều đây?”.

“Dạ” Cổ Sơ giấu hai tay trong chiếc áo blouse trắng thắm hít một hơi sâu, thấy Sầm Vân hơi nhú mày, cô liền giải thích ngay “Dì, tháng này chỉ thêm cho Tư Tư một ít, nên tháng sau cháu gửi trả thêm cho dì”.

Quả thực có nhiều chuyện giải thích cũng phí công, trên đời này có nhiều người đã lựa chọn bao dung thì sẽ biết thứ tha, nhưng đã lựa cay nghiệt thì cuối cùng cũng chỉ biết gây khó khăn. Cô hiểu Sầm Vân, bao nhiêu năm trôi qua, những lời đi cấn nắn đã quen, nếu không nói ra giữ ở trong lòng sẽ khiến đi khó chịu.

Giống như Cổ Sơ dự liệu, ấn đường Sầm Vân nhăn nhúm như chiếc giẻ lau đang bị vắt kiệt nước, gương mặt trang điểm cầu kỳ cũng tối lại không ít: “Chỉ đưa ít tháng này thôi sao? Cô xem tháng trước, tháng trước nữa, tổng cộng mới đưa cho tôi bao nhiêu tiền? Lần nào cũng đưa mớng dính thế này. Cô đừng quên lúc ba mẹ cô qua đời là ai đã ra tay trả đồng tiền nợ kếp xù cho cô. Đến bây giờ tôi cũng không lấy miếng lãi, sớm biết vậy tôi đem hết số tiền gửi ngân hàng, ngồi ăn tiền lãi còn thấy sung sướng hơn bây giờ”.

Lần nào lại nhai cũng chỉ một điệp khúc đó, Cổ Sơ bất giác có chút mơ hồ. Ánh mắt của nàng phóng qua đỉnh đầu Sầm Vân, rơi vào chiếc màn hình tivi đầy màu sắc phía trên. Tin đang đưa cuộc phỏng vấn của Kiều Vân Tiêu, sắc mặt anh có chút tiêu tụy. Sầm Vân vừa dứt lời, cô mới nhẹ giọng “Xin lỗi dì”

Sầm Vân nhếch miệng, bà không phải đã quá quen với tính cách lạnh nhạt của Cổ Sơ, đem phong thư nhét vào chiếc túi Prada phiên bản mới của mùa xuân năm nay, chiếc giỏ xách màu đen, có móc khóa mạ vàng, rơi vào mắt Cổ Sơ.

“Kỳ này Tập đoàn Kiều Viễn bị sụp đổ là cái chắc, một công ty lớn như vậy mà bị kiểm toán còn đường sống sao? Ông chủ lớn Kiều Thị lâm bệnh nặng, một mình Kiều Vân Tiêu bay đi bay lại giữa London giải quyết tình hình, lần này coi như toi mạng. Tính ra cô cũng biết khôn, đoán trước được tình thế, nếu như bây giờ vẫn còn cùng Kiều Vân Tiêu dây dưa, không khéo rước họa vào thân” Thấy Cổ Sơ nhìn chằm chằm vào màn hình tivi, Sầm Vân lên tiếng nhắc nhở “Cũng không cần cảm thấy có lỗi quá, tất cả đều là báo ứng, nhớ năm xưa nhà họ Kiều...”.

“Bệnh nhân đến lấy thuốc, cháu làm việc tiếp đây” Cổ Sơ thu hồi tầm mắt, cắt ngang lời nói chứa chút vui vẻ của Sầm Vân. Vừa định bước đi, cánh tay cô đã bị Sầm Vân kéo lại.

“Lấy cho đi mấy loại thuốc này” Sầm Vân mở chiếc túi xách tinh xảo lấy ra một tờ giấy đưa cho Cổ Sơ.

Liếc mắt qua, cô thờ dãi: “Những thứ thuốc này phải có toa bác sĩ, nếu không không thể cấp thuốc”.

“Thì thuốc khó lấy mới tìm đến cháu, ra tiệm thuốc mua được cần gì kêu cháu làm” Sầm Vân gõ gõ ngón tay được sơn đỏ trên tờ giấy: “Đi tính lấy trước để dự phòng, có khi phải dùng đến. Mặt công phải đăng ký lấy sổ, khám bệnh, rồi kê toa mất thời gian. Nói thế nào, cháu cũng là người nhà, cái hiệu thuốc này cháu tiện tay vơ vài hộp bệnh viện làm sao biết. Sơ Sơ à, cháu cũng đừng quên để có công việc này chính ta cầu xin ông bà nội giúp cháu, còn phải chi không ít tiền để có được”.

Cổ Sơ không hề do dự, nhét lại tờ giấy vào túi xách của Sầm Vân: “Xin lỗi dì, đây là quy tắc bệnh viện cháu không thể làm trái. Mặt khác, dì không đi khám bác sĩ mà tự mình kê toa thuốc, rất nguy hiểm, lỡ như xảy ra bất trách làm thế nào? Nếu dì cảm thấy ở chỗ nào không khỏe, lại cảm thấy việc đăng ký mất thời gian, sáng sớm mai cháu sẽ xếp hàng đăng ký cho dì, nhưng điều cốt yếu cháu không muốn đi đến làm loạn như vậy”.

Có đồng nghiệp gọi Cổ Sơ, sau giờ nghỉ trưa người đến lấy thuốc ngày càng đông, hiệu thuốc không đủ người làm. Cô liền vội vàng nói: “Cháu đi làm việc đây”.

Sầm Vân giậm chân tức giận, nói với theo: “Đúng là nuôi ong tay áo”.

Sau khi bà ta rời đi, Cổ Sơ mới cảm thấy nhẹ nhõm, quay trở hiệu thuốc.

Lúc đi qua hành lang, cô cũng không lưu ý tin tức đang chạy trên màn hình: Theo một nguồn tin cho biết, Bác sĩ pháp y danh tiếng Lục Bắc Thần sắp tới đây sẽ đến thành phố chúng ta. Theo những người cùng ngành tiết lộ, Toàn bộ hành trình của Giáo sư Lục lần này đều được bí mật, giới truyền thông đang nóng lòng suy đoán mục đích thật sự của chuyến đi lần này. Giáo sư Lục từ trước đến giờ vẫn được mệnh danh “Thi địch giả*”, tất cả những thi thể qua tay Giáo sư nhất định không là án oan.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nghe Nói, Anh Đã Trở Về.

Lúc này trời đã về chiều, phòng cấp cứu bệnh viện lại có thêm bệnh nhân. Một chiếc xe tải lớn do tài xế điều khiển trong tình trạng mệt mỏi đã lật nhào khiến, chiếc xe buýt phía sau đâm xầm vào đuôi xe. Tai nạn khiến ba người trong tình trạng nguy kịch, mười người bị thương nặng, mười người cần phải lưu lại bệnh viện để quan sát thêm.

Phòng thuốc tây cũng bắt đầu trở nên bận rộn, trước khi nhân viên ca đêm đến nhận ca, Cổ Sơ làm việc không ngơi tay. Thuốc trong kho điều phối không kịp, buộc lòng phải đến lấy tạm bên hiệu thuốc. Từng loại thuốc kháng viêm, tiêu độc, dung dịch thuốc tiêm lần lượt chất lên xe rồi chuyển cho các y tá, đôi khi các y tá không làm kịp, Cổ Sơ cũng làm luôn việc vận chuyển đến các khoa, chạy lên chạy xuống qua các phòng ban cũng coi như cô tiết kiệm được hai tuần đến phòng tập.

Khó khăn lắm mới nghỉ được một chút, lại có một cuộc điện thoại gọi đến hiệu thuốc nói cho người xuống kho nhận thuốc. Các đồng nghiệp ở đây toàn là người đã làm được mười mấy năm thành ra chẳng ai động dấy. Cuối cùng, Cổ Sơ lại phải chủ động đi xuống kho thuốc trợ giúp.

“Lúc này cô phải xuống ca rồi chứ? Ôi, Cổ tiểu thư à, chỉ hận cô quá tốt tính khiến bọn họ coi cô như đồ sai vặt vậy” ông bác trông coi kho thuốc bất bình thay cho cô “Dù gì thì gì cô cũng là dược sĩ, mà lần nào cũng bắt cô chạy việc.”

Cổ Sơ cười cười, không trả lời, đem thuốc trên xe kiểm tra đối chiếu với số lượng trên toa một cách cẩn thận. Nơi đây luôn luôn sắp theo kinh nghiệm, cô đúng là một dược sĩ, nhưng kinh nghiệm còn ít bây giờ cô chỉ còn cách dựa vào năng lực của mình từ từ đi lên. Thật ra, cô cũng chẳng có mong muốn gì lớn lao, chỉ mong được sống an ổn qua ngày, cô không muốn quấy rầy bất cứ ai, và đương nhiên cũng không muốn ai quấy rầy cuộc sống của cô.

Cô giống như một con ốc sên mềm yếu, cũng chẳng biết lúc nào người ta giẫm chết mình. Nhưng nhiều năm trôi qua, cô cũng đã tự biết học cách né tránh, vừa hay bảo vệ được cô khỏi thương tổn. Mà cô cũng không được phép để mình tổn thương bởi cô còn có Tư Tư.

Cổ Sơ đẩy mấy thùng thuốc quay về, mồ hôi rịn trên trán. Cô cũng không phải không biết có vô số ánh mắt của các bệnh nhân đang nhìn chằm chằm vào cô, có một bệnh nhân nhỏ giọng nói với người bạn chung phòng: “Cô xem, cô y tá đẩy xe thuốc trông thật xinh đẹp, nhìn trông như diễn viên, không biết làm ở khoa nào?”

Thay y tá mang thuốc đến phòng phẫu thuật, Cổ Sơ nhìn chằm chằm vào ba chữ trên cửa phòng phẫu thuật “Đang phẫu thuật”. Nếu như ... Nếu như cô là cô của “trước đây”, thì lúc này đây chắc cô đang cầm trong tay con dao mổ và tận tâm cứu chữa những sinh mệnh của các bệnh nhân? Nếu như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, cô nhất định sẽ là một bác sĩ khoa ngoại giỏi nhất. Cô tự tin như vậy bởi cô đã từng hứa với mẹ sẽ thực hiện được.

Lúc ở sân bay, Cổ Sơ biết câu tiếp theo trong câu nói dang dở của Kiều Vân Tiêu là gì, mặc dù hiện tại tình thế của anh đang khó khăn, tuy nhiên việc

giúp cô sang bệnh viện thành phố Quỳnh Châu là một việc dễ dàng. Nhiều năm trôi qua, Kiều Vân Tiên vẫn muốn làm một chuyện nào đó cho cô dù chỉ là một chuyện con con, nhưng cô vẫn kiên quyết từ chối. Bởi cô biết, đối với một số người, đặc biệt không thể nợ họ tình cảm, quả thực đã nợ thì không cách nào đền đáp cho hết.

Bận tới mắt cũng đến lúc tan ca, Cố Sơ ngồi trên chiếc ghế đá bên cạnh thăm cỏ bệnh viện xoa xoa cánh tay đang nhức mỏi, cách đó không xa chiếc đèn của chiếc xe cứu thương vẫn đang nhấp nháy, nhìn thứ ánh sáng chớp tắt ấy khiến cô bất giác hoảng loạn, giống như năm ấy, bố mẹ cô cũng nằm trên chiếc xe kia.

Chợt tiếng chuông điện thoại di động reo vang kéo cô trở về thực tại, cô lập tức bắt máy, là Tiểu Tiểu Tiểu. Người bạn từ thời đi học duy nhất cô còn giữ mối liên hệ mặc dù rất hiếm khi liên lạc. Cô với Tiểu Tiểu từng là “bạn giường trên giường dưới.”

“Ôn trời cuối cùng cậu cũng nghe điện thoại, tớ còn tưởng rằng cậu đã đổi số, may là tìm được cậu, chẳng may không liên lạc được thì không biết ăn nói với mọi người thế nào” Tiểu Tiểu Tiểu tăng hết âm lượng xuyên thẳng vào tai của Cố Sơ.

Cố Sơ không nhanh không chậm liếc mắt nhìn lên màn hình điện thoại, có đến 20 cuộc gọi lỡ. Cô chợt nhớ ra Tiểu Tiểu Tiểu mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, chắc chỉ có mình cô mới làm như thế.

“Hôm nay tớ hơi bận.”

Tiểu Tiểu Tiểu hỏi han vài ba câu, rồi mới đã động đến vấn đề chính: “Báo với cậu một tin, 10 giờ sáng ngày thứ bảy tuần này có buổi họp lớp đại học”

“Thứ bảy tớ vẫn còn phải đi làm, không thể ...”.

“Yên đã nào, van cậu đừng mượn cớ đi làm, ai mà chẳng được nghỉ thứ bảy, thêm nữa lần này họp lớp là ở Quỳnh Châu không phải ở Thượng Hải, không phải cậu đã về Quỳnh Châu sao, tiện cả đôi đường” Tiểu Tiểu Tiểu cắt ngang lời Cố Sơ, nói ngay đến vấn đề cốt yếu “Mặt khác, lần này cũng không chỉ có riêng lớp chúng ta, còn có các vị sư huynh sư ti khóa trên.”

Cố Sơ hơi do dự, sau đó thờ dãi: “Tớ thật sự ...”

“Ai không đi cũng được, nhưng Cố đại tiểu thư phải có mặt” Tiểu Tiểu Tiểu lần nữa ngắt lời cô có chút hưng phấn.

Cố Sơ không biết tại sao tìm đập nhanh một nhịp, bất giác thốt lên: “Tại sao?”

“Bởi ...” Tiểu Tiểu Tiểu cố tình kéo dài thanh âm khiến câu nói có chút mờ ám “Tớ nghe nói, anh ấy ... về rồi!”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tình Yêu Lưu Đày Thuở Thanh Xuân

Anh đã trở về.

Tiểu Tiểu Tiểu không hề đề cập đến “anh ấy” là ai, nhưng Cố Sơ biết trong lời nói của cô “Anh ấy” ám chỉ người nào.

Bây giờ không thể nhớ nổi mấy câu sau đó Tiểu Tiểu Tiểu nói đến chuyện gì, trong tai Cố Sơ chỉ còn lại tiếng ong ong như âm thanh của mấy chú ong mật đánh nhau, có chút đau nơi màng nhĩ, cơn đau này thuận thế theo hướng trái tim đi xuống, làm nó có chút đau đốn.

Ký ức như những tấm ảnh chụp gọi lại trong cô từng chút từng chút một. Sau đó, Cố Sơ dường như nhìn thấy được đoạn tuổi xuân năm đó.

“Anh có cảm thấy chúng ta sẽ bên nhau trọn đời trọn kiếp không?”

“Bạn Cố Sơ à, vấn đề của bạn nêu ra mang tính vượt thời gian quá lớn.”

“Rất khó có câu trả lời sao?”

“Hiện tại không thể trả lời được.”

“Vậy đến khi nào mới có câu trả lời?”

“Đợi đến khi hai ta 70, 80 tuổi, hai đứa mình lại thảo luận lại vấn đề này.”

“Lừa người ta à? 70-80 tuổi lâu như thế, nửa đường anh thay lòng đổi dạ, vậy ai sẽ cho em đáp án đây?”

“Thế nên, em sau này có thể chọn khoa ngoại tim mạch.”

“Đáng ghét!”

“Em đừng có chạy lung tung, ngoan ngoãn bên cạnh anh là được.”

Là ai nói, tình yêu là một chuyện đơn giản, khiến cô lập tức tin như thật. Để rồi sau đó, cô thật sự đau khổ, đợi đến khi hai người chia hai hướng cô mới hiểu được, kỳ thực lúc đó bọn họ quá đơn thuần, không ai có thể bảo vệ được một tình yêu đã mất.

Tình yêu bị tuổi thanh xuân giết chết. Thanh xuân lại khiến tình yêu bị lưu đày.

Nhiều năm qua, cô đã cố gắng hết sức thích ứng với cuộc sống không có anh, cố gắng thích ứng với những ngày tháng chưa đánh mất mình. Rốt cuộc, cô thực sự cho rằng mình đã học được cách lãng quên.

Một cơn gió nhẹ thổi đến, Cổ Sơ cảm thấy khóe mắt có chút lạnh lạnh, khẽ chạm mới phát hiện, hàng mi có chút ẩm ướt. Chẳng lẽ nửa đêm xuân, gió hiu hiu thổi nên đã kích thích tuyến lệ của cô?

Cách đó không xa, chiếc xe cứu thương đã nằm yên lặng tại vị trí, giống như một ông già cô độc nhìn về phía cửa phòng cấp cứu quan sát khiếp luân hồi của số mệnh. Thật ra, Cổ Sơ không thích chỗ này, dây hành lang dài sâu hun hút đằng kia, tiếng bánh xe ken két gấp gáp vang lên từng chập, những chiếc áo blouse trắng, những dây đèn mờ sáng chói mắt, lạnh tanh. Nơi này lúc nào cũng có máu đỏ tươi nhuộm một vùng, là nơi khiến người ta ngấp trán hi vọng, cũng là nơi khiến nỗi tuyệt vọng lên đến đỉnh điểm.

Cúi đầu xem lại mấy cuộc gọi nhớ, quả thật đều là của Tiểu Tiểu Tiểu, cuộc gọi liên hoàn của cô làm cho người khác theo cũng không kịp. Cổ Sơ bất giác thở dài, kiểm tra đến cuộc gọi cuối cùng, ngón tay cô đột nhiên chững lại. Số này không phải của Tiểu Tiểu Tiểu. Một dãy số xa lạ nằm trong đồng danh bạ của cô, ẩn mình như một con thú nhỏ. Không hiểu sao, mí mắt phải cô giật mạnh một cái, phản ứng sinh lý này khiến cô có chút lo lắng.

Mắt trái nháy là điềm lành, mắt phải nháy là tai họa.

Ngón tay Cổ Sơ vô thức đặt trên dãy số lạ, một chút run rẩy, làm cho cô có chút dự cảm nhưng không thể nói rõ là điềm báo về điều gì. Cảm giác giống như, một khi số điện thoại này được kết nối, có lẽ đợi cô ở phía trước chính là cái chết. Hít sâu một hơi, cô bấm số này gọi lại, qua nhiều lần xác nhận, đầu kia điện thoại vang lên một tiếng nói nghiêm túc:

“Có phải là Cổ Sơ không? Đây là Cục Công an thành phố.”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Sự Mất Tích Kỳ Bí Của Nghệ Sĩ Vỹ Cầm

Cổ Tư ngồi bất động, hai ngón tay đan vào nhau nắm thật chặt, đôi môi ním chặt. Phía trên cô diện một chiếc áo bó sát màu đen, phối với chiếc váy lụa dài màu hồng cánh sen, mái tóc được buộc lên tùy ý, trông cô vừa có nét trẻ trung vừa có chút hiện đại. Chỉ khác, lúc này sắc mặt cô trắng bệch như được phết một lớp son mỏng.

Khi nhìn thấy Cổ Sơ chạy tới, những sợi dây thần kinh căng như dây đàn bị chặt đứt, rồi bật như lò xo xông thẳng về phía trước ôm lấy Cổ Sơ òa khóc. Vừa nhận được điện thoại, trên đường đến đây đã khiến Cổ Sơ đứng ngồi không yên, bây giờ chứng kiến cảnh này lòng cô lại như lửa đốt. Cổ Sơ ôm Cổ Tư trong lòng, phát hiện bờ vai cô em gái nhỏ đang run rẩy, ôm chặt cánh tay cô, dù cách một lớp vải cô cũng cảm thấy toàn thân nó lạnh toát.

Lòng ngực Cổ Sơ nhói đau, ngay lập tức lại cảm thấy phẫn nộ, vừa trấn an Tư Tư, cô vừa ngẩng đầu nhìn nhân viên cảnh sát đứng cách đó không xa. Chức vụ ông ta là gì cô không nghe rõ, nhưng cô được biết Cổ Tư được mời về đồn cảnh sát hỏi chuyện, đầu óc cô lúc ấy chỉ vang lên những tiếng ong ong.

Cùng lúc đó, đối phương cũng đang quan sát Cổ Sơ, nhìn gương mặt cô tràn đầy cảnh giác khiến anh có chút buồn cười. Theo điều tra, ba mẹ Cổ Tư đều đã qua đời, cùng chị gái dựa dẫm nhau sống qua ngày. Chị gái, Cổ Sơ, 25 tuổi, làm được sĩ tại bệnh viện Từ Tể, Quỳnh Châu. Em gái, Cổ Tư, 20 tuổi, đang theo học tại trường Đại học nghệ thuật Quỳnh Châu. Theo anh quan sát được, cô em thì có cá tính, hoạt bát, trong khi đó cô chị thì ... khá độc lập và điềm đạm.

Cấp dưới cho biết, sau khi Cổ Tư bị triệu tập đến đồn cảnh sát, Cổ Sơ không giống như những người khác náo loạn nơi này, cô kiềm chế, cố gắng đè nén tâm trạng khẩn trương và lo lắng của mình. Nhưng lúc này đây, cô đang thật sự tức giận bởi trông thấy em gái cô đang hoảng loạn. Cô gái này trước mặt em mình thì ôn nhu nhẹ nhàng, vừa đảo mắt sang anh, thì đôi mắt to xinh đẹp giờ đây lại như một mũi tên, đầy nguy hiểm nhưng lại mê hoặc lòng

người.

Đây là một cô gái có vẻ đẹp khiến người nhìn khó quên nhưng đồng thời nhất định cũng là một cô gái thông minh.

“Vụ án Tiêu Tuyết đang trong phạm vi điều tra, do đó, chúng tôi mong hai vị hãy cố gắng giữ bí mật. Bởi vì em gái cô đã từng có tranh chấp với nạn nhân nên chúng tôi buộc phải tiến hành điều tra theo quy tắc.”

Tiêu Tuyết là một nghệ sỹ dương cầm nổi tiếng toàn quốc, cũng là người có tài năng thiên phú trong lĩnh vực này. Chỉ riêng trong năm nay cô đã có hơn 8 buổi biểu diễn gây xôn xao trên khắp cả nước, Quỳnh Châu là điểm đến cuối cùng trong chuyến lưu diễn lần này khiến cho mọi người đặc biệt quan tâm, giá vé chợ đen đã hết giá gấp 10 lần giá gốc nhưng vẫn bán sạch sành sanh. Một tháng trước, khi buổi biểu diễn của cô chính thức được bắt đầu, hôm đó Tiêu Tuyết không thấy xuất hiện.

Vụ mất tích ly kỳ của Tiêu Tuyết gây náo động khắp cả nước, thành phố biển Quỳnh Châu trước nay vốn là một nơi yên tĩnh, nay bỗng chốc trở thành tiêu đề trên trang nhất của mấy tờ báo lớn trong nước và trên các trang mạng xã hội.

Gia thế nhà Tiêu Tuyết cũng không phải thuộc hàng tầm thường, lại là cô con gái độc nhất, do đó ba mẹ Tiêu Tuyết ngoài báo cảnh sát còn treo một giải thưởng lớn cho ai không cần biết dùng cách thức hay biện pháp nào có thể tìm ra được cô con gái yêu quý của họ. Sở Công An thành phố Quỳnh Châu nhanh chóng thành lập tổ chuyên án tiến hành điều tra, nhưng một tháng trôi qua, Tiêu Tuyết vẫn bất vô âm tín, giống như đã bốc hơi khỏi thế gian.

Dân chúng luôn tìm đọc những tin tức mới, bàn luận sôi nổi về vụ án mất tích này.

Cố Sơ biết chuyện Tiêu Tuyết mất tích, cô cố đè nén tâm trạng bức dọc, cầm túi xách của Tư Tư lên, cất giọng nhàn nhạt: “Xin đừng quấy rầy em gái tôi, tính nó nhút nhát, không chịu nổi sự hăm dọa đâu”. Vừa dứt lời, cô kéo tay Cố Tư ý muốn rời khỏi.

“Có tiểu thư!”

Cố Sơ quay đầu.

“Cô biết Tiêu Tuyết rất rõ đúng không?” Một câu hỏi, nhưng cũng có hàm ý khẳng định.

Bà vai Cố Tư run nhẹ, gương mặt nhìn Cố Sơ. Gương mặt Cố Sơ không đổi, ánh mắt vẫn thản nhiên: đáp: “Tôi biết cô ta, vì vậy tôi có thể đóng vai một công dân tốt phối hợp với cảnh sát tiến hành điều tra. Em gái tôi chỉ là học sinh, chẳng qua cũng là một đứa trẻ, tôi nghĩ chừng cứ nó cung cấp cho anh cũng không có chút giá trị.”

Đối phương hơi sùng sốt khi nghe những lời cô vừa nói.

Ngoài cửa vang lên một tiếng trầm thấp lạnh lùng: “20 tuổi là một người trưởng thành, đã hoàn toàn có đủ năng lực và hành vi dân sự. Một người có đủ hành vi năng lực, cũng là người đã có thể chịu mọi trách nhiệm hình sự. Bổ sung thêm, trẻ nhỏ cũng sẽ phạm lỗi.”

Cố Sơ bất thành lĩnh bị thanh âm phát ra làm cho hoảng sợ, quay đầu về phía cửa, bất giác ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Về Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: 3 Thước, Khoảng Cách Của Chia Ly Và Gặp Lại

Cửa mở, ánh sáng hàng lang hắt vào chói mắt hơn trong phòng, nhưng nhờ bờ vai rộng của người đàn ông, ánh sáng cũng suy yếu không ít. Anh ta đứng ngược sáng, phía sau cửa sổ sát đất lại là một khung kính lớn khắc họa cảnh đêm phía bên ngoài. Gương mặt người đàn ông được ẩn trong vàng sáng đỏ cùng với chiều cao nổi bật.

Cố Sơ liếc mắt nhìn. Cô sững sờ, liền ngay sau đó là cảm giác trái tim bị câu nói vừa rồi làm cho hoảng sợ. Thanh âm đó giống như một tấm thủy tinh bỗng chốc vỡ vụn, muôn vàn mảnh vỡ chui vào đại não của cô.

Đau đớn cùng hỗn loạn là cảm giác của cô lúc này. Cô cảm thấy cỗ họng mình không thể thốt nên lời, yết hầu như có gì ngăn lại khiến cô hít thở không thông.

Gương mặt người đàn ông đó, mặc dù bị ánh sáng chiếu vào lúc sáng lúc tối, nhưng cô vẫn nhìn rõ. Gương mặt đã in sâu trong ký ức cùng với người trước mắt giống nhau như một. Kỷ niệm chợt ùa về. Cô nhớ nụ cười của anh, những lúc anh dung túng cô, những lúc hai người hạnh phúc, lúc hai người chia tay ...

Ngay giây phút này đây, Cố Sơ mới nhận thức rõ ràng, hai năm yêu nhau sâu đậm, năm năm đau đớn chia ly, tròn bảy năm trời cô chưa từng quên.

Chính cô tự mình dối mình suốt năm năm trời.

Cảm giác lồng ngực đau nhói, hai mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt chỉ cách cô 3 thước. Cũng chính từ khoảng cách này cô và anh đã quyết định đường ai nấy đi.

Không gian và thời gian như càng ưu ái anh, từng góc cạnh trên khuôn mặt càng ngày càng được khắc họa rõ nét khiến người ta nhớ mãi không quên. Anh đứng ở đó, chiếc áo vest được vắt lên tay, trên người mặc chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, toát lên một vẻ lạnh lùng khó tả. Tâm tình Cố Sơ bắt đầu hoảng sợ, cô lo lắng bộ dạng nhếch nhách của mình lúc này hoàn toàn không phù hợp với sự chần chừ của người đàn ông trước mắt kia.

Cũng giống như, lần cô nhìn thấy anh trong chiếc áo sơ mi trắng quần jean đang chạy băng băng trên sân bóng rổ vườn trường, khiến tất cả các nữ sinh trong trường reo hò vang dội.

“Em quyết định sau này sẽ vào khoa ngoại.”

“Có khí chất nhưng chưa đủ động lực.”

“Nội lực của em tuy chưa mạnh, nhưng tin chắc cố gắng hết sức sẽ được. Anh thử nghĩ xem, anh vừa đẹp trai, sau này lại là bác sĩ khoa ngoại, rồi lại có thể chơi bóng rổ cừ như vậy, biết bao nhiêu cô gái thèm khát, chen nhau để có được anh. Vì vậy, để giữ vững “hải đảo”, em phải là người cầm lá cờ ngời sao tuyên bố chủ quyền trước tiên.”

“Nhóc à, Em phải biết thêm một điều căn bản là dù gì thì gì em cũng “đầu thai” trẻ hơn anh tới 6 năm, em nghĩ làm thế nào em đạt được trình độ bằng anh đây?”

“Vậy anh chờ em đi, có bạn trai nào mà không chịu đợi bạn gái đâu?”

Đầu óc Cố Sơ lúc này chỉ toàn là những ký ức của thuở thanh xuân. Cô nhìn ra cửa, theo hướng anh, vô thức thì thầm: “Bác Thâm!”

Bác Thâm

Lục Bắc Thâm

Cái tên này suốt 5 năm nay, cô chưa từng một lần dám thốt ra khỏi miệng bởi chỉ cần đầu lưỡi chuyển động, trái tim cô chột thấy đau buốt.

Người đàn ông đứng yên ở cửa, giọng nói trầm ấm, dễ nghe, duy chỉ có gương mặt vẫn lạnh lẽo, bình thản: “Tôi tên Lục Bắc Thần.”

Cố Sơ sùng sốt, bất giác ngây người.

Ánh mắt anh cũng nhìn cô, chứa đầy sự kiên quyết, lý trí, không bộc lộ bất cứ cảm xúc gì.

“Đã trẻ thế này Giáo sư Lục còn ghé qua, không kịp chào hỏi, mời Giáo sư ngồi” Người cảnh sát bên cạnh vội vàng tiến đến chào hỏi, bầu không khí sôi nổi trở lại.

Lục Bắc Thần đi ngang qua người cô. Vào ngay giây phút này, cô có thể cảm nhận được toàn thân anh toát ra vẻ lạnh lùng khó tả, ngoài ra người anh còn thoang thoang mùi thuốc diệt khuẩn. Mùi vị này cô đã quá quen thuộc ở bệnh viện, mỗi lúc ngửi thấy đều khiến cô nhói đau.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Một Chút Hương Vụn Vặt

Lục Bắc Thần không ngồi xuống, chỉ là lúc đi ngang qua Cố Sơ, anh hơi chệch lại một chút. Anh đứng hơi chếch về phía tay phải, đối lưng lại với cô, cách nhau chừng một mét. Khi anh tiến gần đến, Cố Sơ có cảm giác chỉ cần cô liếc mắt là có thể thấy bóng áo sơ mi trắng của anh. Bóng dáng cao ngao và lạnh lùng.

Anh nhân viên cảnh sát bắt tay Lục Bắc Thần nói: “Vụ án của Tiêu Tuyết có lẽ chúng ta nên thảo luận lại một chút, có thể ngay từ đầu chúng ta đã đi sai hướng.”

Lục Bắc Thần đưa tay nhận tập tài liệu từ viên cảnh sát. Anh lật từng trang từng trang, động tác khoan thai, không nhanh không chậm, cũng giống như ấn tượng anh mang đến cho đối phương. Cố Sơ không nghe thấy tiếng anh nói chuyện, đầu óc trở nên mơ hồ. Lục Bắc Thần? Anh nói anh không phải là Bác Thâm? Chuyện đó làm sao có thể?

Cô vẫn đứng ngây ngốc ở đó, cũng không quay đầu lại nhìn anh, nhưng vẫn cảm nhận hơi thở của anh bao trùm toàn thân cô, khiến sống lưng cô lạnh toát. Vô thức ngước mắt về phía cửa, liền nhìn thấy xuất hiện thêm mấy người đàn ông trong âu phục đen, sắc mặt lạnh lẽo, không chút cảm xúc.

Ngực cô nhói đau. Cô không thể tiếp nhận được sự thật người đàn ông trước mắt mình không phải là Bắc Thâm, bởi anh và Bắc Thâm có gương mặt giống nhau như đúc; nhưng bản thân cô cũng có chút khẳng định đây không phải là Bắc Thâm. Bắc Thâm của cô không lãnh đạm như thế.

“Cố tiểu thư” người đàn ông bên cạnh lên tiếng. Cô mơ hồ quay đầu nhìn, thì ra là tiếng gọi của nhân viên cảnh sát ban nãy.

“Nửa đêm còn quấy rầy hai cô, mong hai cô hết sức thông cảm” Anh ta nhướn mày “Hai cô có muốn ăn chút gì lót dạ không? Nghe nói căn tin nơi đây đồ ăn cũng không đến nỗi tệ lắm”

Cố Sơ hiểu được ẩn ý muốn đuổi “khách” trong câu nói khôi hài của viên cảnh sát, cổ họng nghẹn lại, ánh mắt di chuyển, đứng lúc lại rơi vào hình dáng cao lớn phía trước. Mắt anh vẫn đang nhìn vào tập tài liệu, nhưng lại không lật tiếp trang kế tiếp, trông giống như anh đang nghiên cứu cặn kẽ nội dung của vụ án. Từ góc độ này, cô có thể nhìn thấy sống mũi cao thẳng tắp của anh, hình dáng cô đã rất quen thuộc.

Có người gõ cửa, tiếng động vang khẽ, sau đó truyền đến một giọng nữ nhẹ nhàng: “Bắc Thần!”

Giọng nói thật dễ nghe, như thanh âm mùa xuân khiến người nghe cảm thấy dễ chịu. Tiếng giày cao gót giẫm xuống sàn vẫn vang lên cho đến khi đến bên cạnh của Bắc Thần mới chấm dứt. Thoảng qua mũi của Cố Sơ chính là hương thơm hoa lan và hoa hồng của vùng Madagasca, quyến rũ với chút hương của mùi gỗ và mùi thảo mộc khiến bầu không khí trở nên tươi mát và thanh khiết.

Là mùi hương của tầng lớp quý tộc, Gia tộc Creed.

Cố Sơ ngước mắt nhìn, ánh mắt có chút run rẩy. Là một cô gái mang phong cách Tây phương, chiếc áo khoác Versace phiên bản mùa xuân màu hồng phấn trông thật điệu mát kết hợp cùng những trang sức tinh xảo càng tôn lên sự xinh đẹp kiêu diễm của cô gái này. Trên tay cô là chiếc túi xách màu đen nhỏ khiến cô càng trở nên cao quý.

Cô gái này cũng đang nhìn Cố Sơ, ánh mắt có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó liền hỏi: “Vị này là ...?”

Câu nói có chút do dự này như vừa muốn hỏi Lục Bắc Thần, lại như vừa muốn hỏi cô. Lục Bắc Thần lúc này mới đóng tập tài liệu, đặt sang bên cạnh, cất giọng lạnh nhạt: “Nếu như sai phương hướng, chỉ có thể là do vấn đề điều tra của các anh. Tôi chỉ phụ trách việc phát hiện ra manh mối, còn giải quyết chúng như thế nào là việc của cảnh sát các người.”

Nhân viên cảnh sát ngây người trong giây lát, sau đó mới biết câu nói này là Lục Bắc Thần nói với mình, liền cười cười, xoa xoa cánh mũi: “Vâng!”

Vạt áo của Cố Sơ bị giật nhẹ, Cố Tư nhỏ giọng: “Chị!”

Cố Sơ cũng chợt bừng tỉnh, nơi này cô cũng chỉ là người ngoài cuộc.

“Chỉ có trẻ con mới phạm lỗi” Ngay lúc Cố Sơ tỉnh rồi đi, Lục Bắc Thần lại cất giọng lạnh nhạt “Cô Cố, cô cảm thấy tôi nói vậy đúng hay không?”

Cố Sơ cảm thấy như bị ai lấy búa nện vào sau gáy, đau buốt. Cô quay đầu hướng mắt nhìn về anh, trong lòng trào dâng một cảm xúc mãnh liệt. Mà hiện tại người phát ra tiếng nói lại vẫn đứng yên đó, sừng sững như cây tùng trong tuyết trắng, gương mặt được ánh đèn rọi vào càng tăng thêm nét anh tuấn, đôi mắt đen sâu như nhìn thấu lòng người khiến cho đối phương có chút hoảng hốt. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt thâm trầm khó đoán.

Ngay giây phút này, cô không dám nhìn thẳng vào gương mặt của anh, ánh mắt có chút bối rối, quay qua Cố Tư nhẹ giọng: “Về nhà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Về Hướng Về Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Thi Dịch Giả

Hôm nay, thành phố Quỳnh Châu tiết trời thật đẹp, không khí ngập tràn mùi gió biển, ánh nắng dịu nhẹ, chan hòa khiến lòng người thư thái. Cố Tư hôm nay cũng không phải đến lớp, vừa hay Cố Sơ lại được nghỉ. Sau bữa sáng, hai chị em ngồi trên sofa nói chuyện phiếm. Cánh cửa sổ nhỏ len lỏi chút ánh sáng ấm áp, phía trên treo chiếc chuông gió, lâu lâu lại phát ra tiếng leng keng êm tai.

“Người hôm qua chúng ta gặp là Lục Bắc Thần sao chị?” Cố Tư vừa gogi đầu lên chên Cố Sơ vừa ăn táo nói: “Nhìn thật đẹp trai quá đi. Ngàn năm mới có được một “Soái ca”, vậy mà lại theo nghề pháp y quả thật đáng tiếc. Đáng lẽ ra đối mặt với anh phải là một thân thể sống động, mềm mại, gương mặt như hoa như ngọc chứ không phải là một đồng xương khô hay một thi thể máu me bết bết.”

Cố Sơ chẳng nói lời nào, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tin tức trên máy tính xách tay. Đó là tin Lục Bắc Thần đến Quỳnh Châu, phóng viên chụp được cảnh anh vừa bước ra khỏi cửa khẩu. Anh xuất hiện nổi bật trong đám đông, tướng mạo xuất chúng, chiếc áo sơ mi trắng kết hợp với chiếc quần jean bụi bặm. Chiếc áo khoác mỏng màu xám nhạt được vắt tùy tiện trên xe đẩy hành lý, gương mặt anh phần nào bị che khuất bởi một chiếc kính râm thời thượng. Sự kiện anh xuất hiện tại đây thu hút không ít phóng viên. Họ đứng chờ chực rất lâu, vây chặt lối ra ở sân bay. Ngay lập tức, mấy người đàn ông bảo vệ trong trang phục đen đầy đám phóng viên, tạo lối ra nhỏ để anh ung dung đi ra khỏi nơi này. Đối mặt với các vấn đề của phóng viên, anh không trả lời lấy một câu.

“Đây mới thực sự coi là người có khí chất cao ngạo nè” Cố Tư nhướn người nhìn lên màn hình vi tính, gõ gõ: “Em có đọc qua một quyển tạp chí nước ngoài, đó là được coi là bài báo chính thức duy nhất được phép đưa tin. Bài báo viết anh có chỉ số thông minh cao ngất, đến cả Thần Chết cũng không qua mắt được hẳn. Nghe nói, anh chỉ cần liếc sơ qua thi thể đã có thể cho biết nguyên nhân cái chết; chỉ cần một vài mảnh vụn hài cốt cũng có thể đoán được thân phận của nạn nhân, cực kỳ lợi hại nhe. Còn nữa, bạn bè quốc tế đặt cho anh ta danh hiệu “Thi dịch giả”. Năm nay anh 31 tuổi, vừa là tiến sĩ vừa là Giáo sư giảng dạy, đích thực là một “Nam thần” hiếm có. Trên mạng còn có tin anh ta thực sự rất khó mời, danh tiếng nổi như cồn. Nhưng anh cũng rất “kén cá chọn canh”, không phải vụ án nào anh cũng nhận. Ôi thật sự nghề pháp y này nói đến thì thật oai, nhưng nghĩ xem gương mặt anh tuần đó mà mỗi ngày lại bị cái khẩu trang “chiếm dụng hết”.

*Thi dịch giả: theo từ điển nôm na, là người nghiệm chứng các xác chết, do vậy từ để nguyên tên gọi này không dịch lại cho đỡ dài dòng nhé

“Em lại phát con bệnh “tử bì hỉ xả” rồi à?” Cố Sơ chặn lại mấy lời lải nhải của em gái, nhưng trong đầu cô lại nghĩ chuyện khác. Lục Bắc Thần? Anh ta rõ ràng là Lục Bắc Thâm, vậy tại sao luôn muốn phủ nhận? Nhưng nếu anh là Lục Bắc Thâm, vậy chuyện thay tên, đổi nghề là thế nào? Cô thử tra một số tư liệu cá nhân về Lục Bắc Thần, thông tin có được rất ít, chỉ biết anh định cư tại Vancouver, thường xuyên kết hợp với Cục điều tra liên bang Mỹ - FBI, ngoài ra còn có một số thông tin rải rác về những vụ án anh đã từng phá ...

Cô cũng run run gõ ba chữ “Lục Bắc Thâm”, kết quả tra cứu, là ... “Không”. Tới qua thì cô hốt hoảng trốn chạy, hôm nay thì trong lòng tràn ngập nghi vấn ...

Cố Tư như nghĩ ra điều gì, chần chừ nói: “Nói rằng vị Giáo sư này rất khó mời, tại sao lần này lại đến Quỳnh Châu? Lúc ở đồn cảnh sát em có nghe bọn họ nhắc tới Tiêu Tuyết, chẳng lẽ ...”

“Vậy thì phải nói lại cho rõ, đã tìm thấy thi thể Tiêu Tuyết” Cố Sơ không chút kinh ngạc, khiến cho Lục Bắc Thần chủ động tiếp xúc thì rõ ràng là người chết rồi.

Cố Tư hít một hơi, hoảng hốt ngồi bật dậy, miếng lắp bắp: “Đã ... chết ... Hiện tại ... tất cả mọi người đều cho rằng cô ta chỉ mất tích?”

“Bữa tiệc hôm đó dứt khoát còn phát sinh chuyện gì đó!” Cố Sơ vừa gập máy vi tính vừa hỏi.

Tối hôm qua, sau khi về đến nhà, Tư Tư thuật lại câu chuyện cùng Tiêu Tuyết tham dự bữa tiệc vào tháng trước. Thì ra, ba ngày trước khi Tiêu Tuyết mất tích, cô ta từng tham gia một bữa tiệc do một đàn chị của khoa Tư Tư tổ chức. Vị sư tỷ này là một người mẫu có danh tiếng, cô ta cùng Tiêu Tuyết cũng có chút liên hệ. Nghe nói Tiêu Tuyết đến Quỳnh Châu, liền nhiệt tình mời cô đến tham gia bữa tiệc. Trong bữa tiệc, với danh tiếng của Tiêu Tuyết khó tránh khỏi mấy lời nịnh nọt, tang bốc, Tư Tư cũng trẻ trung, xinh đẹp, thấy bộ dạng Tiêu Tuyết cao ngạo liền không vừa mắt. Hai người nói với nhau vài ba câu đã cãi vã. Ba ngày sau, Tiêu Tuyết mất tích một cách kỳ bí, mà Tư Tư cũng trở thành một trong những đối tượng tình nghi của vụ án.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vắn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Chỉ Sợ Rằng Người Khác Sẽ Không Tin

Cố Tư có chút nóng nảy: “Cố Sơ, cả chị cũng không tin em sao?”

“Vấn đề không phải chị tin em hay không, có điều ...” Cố Sơ nhìn em gái, cặp lông mày thanh tú bất giác nhíu lại “.. chị chỉ sợ những người khác không tin em. Cho nên, em cần phải nhớ lại cẩn thận, xem xem đêm đó xảy ra chuyện gì, bất cứ chuyện lớn bé cũng phải nói cho chị hay.”

Cố Tư nghe chị mình nói như vậy cũng không tránh khỏi có chút khản trương, vắt óc suy nghĩ một lúc, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nhíu mày vừa lắc lắc đầu: “Thật sự là không có.”

“Dù sao em cũng vô tội, chị phải nói với mấy viên cảnh sát kia”. Cố Tư ôm chặt lấy cánh tay Cố Sơ, bĩu môi “Không chừng là Tiêu Tuyết tự tử, cô ấy sau khi uống say vừa cười vừa khóc, quả thực trông giống mấy người mắc bệnh tâm thần. Trên mạng có tin đồn, bởi vì áp lực công việc quá lớn nên Tiêu Tuyết quả thực mắc chứng tâm thần nhẹ. Chuyện này làm gì liên quan đến chúng ta. Chị xem, nhà Tiêu Tuyết vừa có tiền vừa có thế, không chỉ anh cảnh sát kia từ nước ngoài về, ngay cả Lục Bắc Thần danh tiếng cũng được mời đến, kiểu gì tra cũng ra thôi. Chỉ cần biết chi tiền đúng chỗ, ngay cả Thượng Đế cũng ra tay giúp đỡ ấy chứ.”

Cố Sơ biết Tư Tư vẫn còn bức mình. Cũng không thể trách cô, đang học trên lớp bỗng dưng bị cảnh sát mời về đồn ai mà không thấy tức. Kỳ thực,

viên cảnh sát ngày hôm qua cũng là từ nước ngoài điều về, xem ra vụ án này quả thật không đơn giản.

“Được rồi, chị còn chưa nói đến em đâu, ở trong trường học nhân rồi lắm phải không? Chứ nếu không lại đi tham dự tiệc tùng gì chứ, chị đã nói với em bao nhiêu lần, hiện tại chúng ta ...”

“Đời nhân xử thế phải biết khiêm tốn chứ gì” Cố Tư lười biếng cắt ngang lời Cố Sơ, nhướn mày “Em với chị không có cùng suy nghĩ. Chị nghĩ xem tại sao chúng ta phải chịu ủy khuất như vậy? Tại sao chúng ta phải sống cẩn thận, dòm trước ngó sau? Chúng ta còn quá trẻ, lại thêm xinh đẹp, em không muốn cả đời cứ ảm đạm thế này.”

Cố Sơ gõ nhẹ vào đầu em gái một cái: “Trẻ đẹp có thể có com ăn không? Nhiệm vụ của em bây giờ là ráng học cho tốt, chuyện gia đình tốt xấu cũng đã qua hết rồi. Em muốn vươn cao vươn xa là tốt nhưng trước hết phải rèn cho “đôi cánh” thật chắc mới có thể bay xa.”

“Em cảm thấy em sinh ra không phải để học” Cố Tư nói lời thật lòng “Chị thông minh hơn em, lúc tiểu học, học nhảy lớp liên tục. Mười bảy tuổi chị đã đậu đại học, 20 tuổi đã là sinh viên năm ba. Nếu chẳng phải do gia đình có chuyện, chỉ cần hai năm nữa thôi là chị tốt nghiệp, sau đó ra nước ngoài học thạc sĩ, trở thành nghiên cứu sinh. Nhất định sau này chị sẽ là bác sĩ ưu tú nhất. Việc học hành quả thật em không có chút hứng thú nào, cho dù có cố hết sức cũng không bằng một nửa của chị.”

“... Cho nên?”

Cố Tư tựa như con rắn nhỏ, quấn nhẹ cánh tay Cố Sơ: “Em không muốn đi học nữa, em muốn được đi làm như chị.”

“Bậy bạ” Cố Sơ nhún mày, duỗi thẳng tay đẩy cô bé sang một bên “Cho dù em không thích cũng vì chị ráng học cho xong 4 năm này.”

Nhắc thấy Cố Sơ không vui, Cố Tư liền lập tức chạy lại, ngọt giọng: “Chị, chị đừng nóng giận nữa, tức giận làm xuất hiện mấy nếp nhăn sẽ không còn đẹp nữa. Em biết chị có kỳ vọng nơi em, nên em chỉ thuận miệng nói thôi.”

Cố Tư không phải không hiểu tính tình của chị mình. Nét mặt đầy lạnh lùng, tức giận của cô khiến người em gái này cũng thấy ớn ớn.

Lúc này, gương mặt Cố Sơ mới giãn ra đôi chút, Cố Tư mím môi, lấy tay khoác vào cổ chị gái: “Ôi ôi, cười với em một cái xem nào.”

Cổ là “chỗ hiểm” trên cơ thể của Cố Sơ, chỉ cần có người đứng nhẹ vào cổ, sẽ khiến cô lập tức cảm thấy ngứa ngáy. Cố Tư biết điểm yếu của chị, liền áp dụng để chọc cô cười, quả nhiên, tay Cố Tư vừa chạm vào cô tự nhiên bật cười khanh khách.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Khóc ... Nào Có Ích Chi

Cố Tư cảm giác khi Cố Sơ cười vạn vật như bùng sức sống, băng ngàn năm cũng phải tan chảy. Lúc cười, đôi mắt đen láy của Cố Sơ sáng lấp lánh như ngôi sao trên trời, đồng điệu thấp thoáng làm người khác khi nhìn vào có chút mê đắm. Cố Sơ được thừa hưởng hết mọi nét đẹp từ mẹ, bất luận nơi nào cô xuất hiện nơi đó sẽ tràn ngập ánh sáng. Nhưng điều Cố Tư sợ nhất là nhìn Cố Sơ khóc, Cố Sơ chưa bao giờ khóc lóc âm ỉ, lúc cô khóc không phát ra một chút tiếng động, nhìn những giọt nước mắt đọng trên hàng mi khiến cho ai thấy cũng phải xót xa.

Thế nhưng, Cố Sơ rất ít khi khóc. Khi ba cô qua đời, Cố Sơ không khóc, Cố Tư tưởng chị mình không biết đau buồn. Cố Sơ nói với em gái: Bởi vì mình còn có mẹ, còn có em, gia đình chúng ta chưa ly tán. Đến khi mẹ bọn cô qua đời, Cố Sơ một giọt lệ cũng không rơi xuống, lúc này cô cảm thấy Cố Sơ quá lạnh lùng, tàn nhẫn. Cố Sơ nói với cô: “Chị còn có em. Khóc, không giải quyết được vấn đề gì!”

Cố Tư từng hỏi chị mình: “Vậy, đến một ngày em chết đi ...?”

Cố Sơ nhìn cô, nói một cách nghiêm túc: “Chị sẽ chôn em ở nơi em thích nhất. Sau đó, chị sẽ vì em mà khóc đến chết.”

Vì vậy, Cố Tư thích nhìn thấy chị mình cười, không muốn chị khóc.

“Có thể cho em biết tại sao chị cũng biết Tiêu Tuyết?” Cố Tư thấy tâm tình của Cố Sơ có chút vui vẻ, liền nhớ tới lời chị mình trả lời với viên cảnh sát, nhất thời mở miệng hỏi cô.

Cố Sơ nghiêng đầu, mím môi cười nói: “Không thể!”

Cố Tư bĩu môi: “Với em mà chị còn giả bộ thần thần bí bí. Nhàm chán!”

Sau đó, ánh mắt Cố Tư chột ngời sáng, nhìn chăm chăm Cố Sơ, vừa tính nói câu gì đó, Cố Sơ liền mở miệng: “Cũng đừng mong từ miệng của chị kể cho

em biết chuyện của Bắc Thâm”

Cố Sơ lập tức chặt đứt tính hiếu kỳ của Cố Tư, khiến cô bé tức giận kêu to. Cố Tư quay về chị mình chống nạnh: “Ỗ hơn 5 tuổi là bắt nạt em phải không? Đừng tưởng em không có cách tra ra chuyện của chị thời đại học, cứ chờ đấy!”

“Tay chân bé xiu mà làm loạn cái gì? Đừng tưởng chị không biết cái tính hiếu kỳ của em từ đâu mà có. Em chính xác là thành viên của cái “Hiệp hội kim cương” gì đó. Nếu như trước mắt em hôm qua là lão đầu hói, liệu em có hiếu kỳ không?” Cố Sơ không khách khí nhạo báng em gái mình.

Cố Tư không tức giận mà cười hi hi: “Em tò mò là bởi vì đoán chắc chị cũng có chút liên quan, nhất là cùng vị “Lục soái ca” kia, cả tối qua cứ nhìn chăm chăm vào chị, ánh mắt như vừa trải qua những biến cố lớn lao. Nhanh nói cho em nghe đã xảy ra chuyện gì? Em rất sợ chị bị đàn ông lừa gạt”

Vừa nhắc đến Lục Bắc Thâm, đầu cô lại nghĩ ngay đến Lục Bắc Thâm, trái tim có chút nhói đau. Cô quay mặt đi, lại mở máy vi tính, giọng nói nhàn nhạt: “Tò mò quá đổi khiến phụ nữ mau già đấy.”

Cố Tư trừng mắt nhìn Cố Sơ. Một lúc sau, thấy chị gái vẫn không để ý đến mình, cũng nhận thức không nên truy cứu tiếp chuyện này, cắn thêm một miếng táo, rồi tựa lưng vào sofa bắt giấc thờ dài. Sau đó, Cố Tư nghiêng đầu nhìn Cố Sơ, bên ngoài ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ, rọi vào gương mặt chị, hàng mi dài cong vút chớp nhẹ, ánh sáng chiếu vào làn da lại càng thêm trắng hồng.

Đồng hồ trên tường tích tắc reo, thỉnh thoảng chiếc chuông nung theo cơn gió vang lên những tiếng leng keng êm tai, cả phòng khách tràn ngập bầu không khí yên bình.

Một lúc lâu sau, Cố Tư nhẹ giọng “Chị Cố Sơ!”

“Sao?”

“Chị biết lúc này em đang nghĩ gì không?” Ánh mắt Cố Tư phảng phất nét đau thương “nếu như ...”

“Nếu như ba mẹ vẫn còn sống ...” Cố Tư mím chặt môi.

“Nếu như ba mẹ vẫn còn sống, nhất định sẽ không để em chịu nhiều thiệt thòi như vậy” Cố Sơ thay em nói hộ tiếng lòng, đưa tay xoa nhẹ đầu em gái “Thế nhưng, em còn có chị, bất luận chuyện gì xảy ra, cũng không để em chịu thương tổn.”

Sóng mũi cay cay, Cố Tư ôm chặt chị mình: “Em cũng sẽ bảo vệ chị, bây giờ chỉ còn lại hai chị em. Chúng ta là người thân duy nhất không phải sao? Chị nhất định em sẽ kiếm thật nhiều, thật nhiều tiền. Chị em mình dứt khoát không thể sống mãi trong nghèo khổ được.”

Chị cô nhìn thì có vẻ quật cường, nhưng nội tâm rất yếu đuối. Chính cô phải là người bảo vệ chị mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đóa Anh Túc Nở Trên Đầu Ngón Tay

Ánh trăng bao giờ cũng mang một dáng vẻ hiu quạnh, có lẽ chính vì vậy khi màn đêm buông xuống con người luôn có cảm giác cô đơn. Tất cả những tiếng động huyền ảo đều chấm dứt, không gian yên tĩnh làm cho mọi ký ức ủa về. Phần lớn thời gian Cố Sơ đều ở một mình, Cố Tư sống nội trú trong trường, chỉ cuối tuần mới trở về nhà.

Căn hộ được thiết kế theo dạng 3 phòng ngủ, 1 phòng khách, diện tích cũng chỉ tương đối. Thời gian trước, nhiều người sống chen chúc trong căn hộ 100m2 này thì cảm thấy chật chội. Hiện tại, họ đã bỏ đi, vứt bỏ lại quá khứ. Hai chị em Cố Sơ trở về nơi này lại cảm thấy nơi đây quá rộng lớn, không gian như bóp chết mọi ồn ào náo nhiệt.

Cô và Cố Tư mỗi người một phòng, phòng còn lại cô dùng làm phòng vẽ tranh. Những lúc Cố Tư không có ở nhà, Cố Sơ dù bận tới mất tới mũi nhưng khi đêm đến lại không tài nào ngủ được, cô lại quay về phòng tranh, vẽ đến tận sáng. Phòng tranh của cô không lớn, lấy màu trắng làm chủ đạo, chiếc rèm cửa mỏng màu trắng, theo gió nhẹ đung đưa. Bên một góc tường là chiếc kệ đặt màu và dụng cụ vẽ tranh.

Đêm nay Cố Sơ lại mất ngủ.

Cô ngồi trước giá vẽ, một tay cầm khay màu, một tay cầm cọ, tấm vải vẽ trước mặt có vài đường nét sắc màu không rõ ràng. Cô không phải là họa sĩ chuyên nghiệp, cũng chỉ là do sở thích nhất thời. Thế sự đúng là khó lường. Ngày trước cô nhất định cho rằng mình suốt đời trên tay cũng chỉ làm lăm dao mổ, vậy mà bây giờ làm bạn với cô lúc này chỉ là cây cọ vẽ.

Bức tường đối diện, cô treo mấy bức tranh, không có ý nghĩa cụ thể. Phần lớn đều là tranh trừu tượng, duy chỉ có một bức tranh vẽ hình một cô gái mặc

chiếc váy màu đỏ, gương mặt nửa vui vẻ, nửa bi thương. Trên tay cô bé cầm một sợi dây thừng nối với chiếc khinh khí cầu đang lơ lửng trong không trung. Toàn bộ màu sắc của bức tranh khá đơn điệu, duy chỉ có chiếc váy đỏ của cô gái lại rực rỡ, nhuộm một màu đỏ tươi như máu.

Họa họa vài đường, bức tranh ngày càng rõ nét, nhưng trong lòng Cố Sơ vẫn chưa thể an tĩnh. Càng gần đến ngày họp lớp đại học, cô càng cảm thấy lo lắng. Anh nói anh không phải là Lục Bắc Thâm, vậy, người đến tham gia buổi họp lớp sẽ là ai?

Có nhiều khi không tìm được xúc động, Cố Sơ muốn chạy đến tìm anh để hỏi cho rõ ràng, nếu anh không phải là Lục Bắc Thâm, vậy Bắc Thâm đang ở đâu?

Ngón tay vô ý chạm vào khay màu nước, Cố Sơ cúi đầu, nhìn màu đỏ trên đầu ngón tay trông như những đóa hoa anh túc đang nở rộ. Cô lại ngược đầu nhìn bức tranh. Cô giật mình, trên bức tranh xuất hiện gương mặt người đàn ông, nét vẽ có chút kiên quyết, dứt khoát. Bàn tay cô bỗng dưng run rẩy, đứng phắt dậy, làm khay màu nghiêng đổ vào chiếc váy cô đang mặc, khiến nó ướt đầm từng mảng màu xanh tím.

Tiện tay lấy tấm vải trắng che phủ bức tranh, rồi cất vào một góc phòng. Ở đây, cũng có vài bức tranh cũng bị tấm vải trắng che khuất như vậy, mỗi một tấm đều là vẽ Lục Bắc Thâm.

11 giờ rưỡi, giờ này vẫn chưa là thời gian yên tĩnh của Quỳnh Châu. Ánh trăng soi chiếu qua song cửa sổ, rọi vào mấy tấm ảnh chụp được treo trên tường. Ảnh của Cố Sơ, Cố Tư, còn có bức ảnh của cả gia đình ...

Từ độ cao căn hộ, phóng tầm mắt qua khung cửa sổ sát đất ngoài phòng khách, Cố Sơ có thể thấy những ngọn đèn phía đằng xa. Cố Sơ đã thay một chiếc váy ngủ khác, dựa vào ô cửa sổ ngồi trên sàn nhà. Sàn bằng gỗ lim thượng hạng, khi bước đi khẽ vang tiếng kêu kệt, nhưng cô lại yêu thích tiếng kêu kệt này, thanh âm của hồi ức.

Cửa sổ không đóng, gió đêm thi thoảng thổi vào chiếc chuông gió, kêu những tiếng leng keng vui tai, làm cô bất giác cảm thấy bớt cô quạnh.

Cố Sơ dựa trán vào tấm kiếng cửa, đưa mắt nhìn tòa nhà cao tầng gần đó. Những ngọn đèn của thành phố giống như pháo hoa trên sân thượng, rực rỡ chói lọi.

Thành phố Quỳnh Châu, không lớn, không nhỏ, vừa vặn chứa đủ ký ức của cả một đời người. Đây là nơi cô sinh ra và lớn lên, thành phố ven biển, từng góc ngách trong thành phố đối với cô đã quá quen thuộc, quen thuộc đến nỗi chỉ cần nhắm mắt cũng có thể vẽ khá hoàn chỉnh bản đồ của thành phố. Có điều mấy năm trở lại đây, cô lại cảm thấy nó quá xa lạ.

Có lẽ, vì cô quá cô đơn.

Cũng có lẽ, những người thân thiết của cô, từng người từng người đã từ nơi đây bỏ cô mà đi.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Loại Trừ Khả Năng Tự Sát

“Bác Thần, Bác Thần, vì sao anh không đi theo em?”

“Bác Thần, nếu như trên đời này chỉ duy nhất một người có tư cách, thì em thật mong đó chính là anh.”

“Bác Thần!”

“Em làm anh cảm thấy quá thất vọng.”

Lục Bắc Thần bất giác mở mắt. Chỉ là mơ.

Bầu không khí có chút lạnh lạnh, gió thổi từ chiếc máy điều hòa trong phòng làm tư duy Bắc Thần có chút ngưng trệ, hình bóng trong mộng vẫn đọng trong tâm trí anh. Bắc Thần giờ tay, xoa xoa thái dương. Một lúc lâu sau, hình bóng ấy mới dần mất đi, mọi vật lại trở nên yên tĩnh như lúc bắt đầu.

Lục Bắc Thần nhìn đồng hồ đeo tay, 3 giờ sáng.

Anh cũng chẳng ngủ lại được.

Lúc này, cả thành phố đã yên giấc. Lục Bắc Thần rót cho mình một ly Martini, tiếng mấy viên đá nhỏ va chạm vào chiếc cốc pha lê, hơi lạnh nhanh chóng khắp thành cốc. Phòng tổng thống của khách sạn này tọa lạc trên tầng thứ 50, vừa hay là vị trí tốt nhất để ngắm cảnh đêm của thành phố.

Lục Bắc Thần cầm ly rượu ra đứng phía cửa sổ, trên người mặc chiếc quần dài, rộng thùng thình. Ánh trăng chiếu lên phần thân để trần rần rần và đôi mắt lạnh lẽo của anh. Anh nhấp một hớp rượu, vị cay nồng từ cuống họng xuống đến dạ dày. Đêm khuya chỉ có ly rượu bầu bạn, khiến anh có chút xót xa.

Phía xa là tòa cao ốc sừng sững, có nơi đã được quy hoạch mới, có nơi vẫn đang đợi quy hoạch. Hiện tại, thành phố Quỳnh Châu đang được giữ gìn rất tốt. Trong khi cả nước đang ào ạt không cần biết tốt xấu, đều tiến đến việc quy hoạch xây dựng đô thị mới, thì Quỳnh Châu vẫn giữ cho mình được chút cổ kính còn sót lại, kết hợp hài hòa với việc cải tạo thành phố hiện đại.

Lục Bắc Thần vẫn đứng yên lặng ở đó, tầm mắt hướng về ánh đèn mờ mờ phía Tây thành phố. Anh biết, cô đang sống ở đó. Mặc dù anh chưa từng đi ngang qua, nhưng anh biết rất rõ. Nơi đó, tuy là con đường ven biển nhưng giao thông phát triển rất thuận lợi.

Lòng ngực nhói đau, trái tim rạn vỡ, sau đó rồi vết nứt càng ngày càng lớn. Nương theo chất cồn lan tỏa lại khiến trái tim càng thêm đau, Lục Bắc Thần lấy tay ấn mạnh nơi ngực để giảm bớt cơn đau, lại phát hiện hình như hô hấp của anh cũng không thông.

Anh cố gắng đứng thẳng lưng, cạn hết chỗ rượu còn lại, khoang miệng bỗng chốc như muốn nổ tung. Bàn tay to lớn của anh chống lên cửa, cuộn chặt.

Đối với anh, thành phố Quỳnh Châu này thật xa lạ, anh chưa bao giờ đến đây nhưng nghe nhiều riết thành quen.

Bởi vì, người ấy trước kia từng kể đi kể lại với anh rằng thành phố Quỳnh Châu rất ấm áp.

Anh luôn nhớ kỹ cho đến tận ngày hôm nay.

Phòng khám nghiệm tử thi không cho phép người lạ ra vào, vì vậy nó đương nhiên rất vắng vẻ.

La Trì gõ cửa hai tiếng, không thấy ai trả lời, liền đẩy cửa bước vào. Nhiệt độ trong phòng thấp hơn nhiệt độ bên ngoài. La Trì lần nào vào đây cũng thấy “rét run”. Ở đây rất sáng nhờ ánh đèn mở phía trên trần, khiến người ta muốn trốn cũng không được.

Không vì chuyện La Trì bước vào mà chịu chi phối, Lục Bắc Thần vẫn tiếp tục công việc của mình. Anh đang cẩn thận ráp đoạn xương bánh chè, sau đó đưa lên kết nối với khung xương. Mặt bàn làm việc được làm bằng tấm thủy tinh trong suốt, đủ để phản xạ ánh sáng phía trên, khiến nhìn thấy rõ ràng vết nứt trên bộ xương. Từng đoạn xương đặt phía trên bàn trông giống như một tác phẩm nghệ thuật.

La Trì đem hộp com trong tay đặt sang một bên, sau đó tiến đến bàn làm việc đang được đặt bộ xương một cách ngay ngắn. 51 đoạn xương thân, 126 đoạn xương chi, tất cả đều được xử lý gọn gàng, khiến La Trì có chút ngưỡng mộ.

*51 đoạn xương thân mình bao gồm: 26 đốt xương sống, 1 xương ức và 12 đôi xương sườn

*126 xương chi: bao gồm hệ thống các xương tay chân

(Nguồn: xtgem.com)

La Trì ngược đầu nhìn Lục Bắc Thần trong trang phục áo blouse trắng, gương mặt cũng đeo chiếc khẩu trang màu trắng. Sau khi anh thấy Lục Bắc Thần hoàn thành khâu cuối cùng, liền tấm tắc khen: “Người đàn ông có đôi tay thon dài thế này, lại không chút tỳ vết làm công việc khám nghiệm tử thi, nghĩ đến thật kỳ lạ.”

“Tôi loại trừ khả năng Tiêu Tuyết tự sát” Lục Bắc Thần vừa tháo găng tay cao su, vừa cất giọng nhàn nhạt “Là bị giết chết.”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Về Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cậu Tốt Nhất Đừng Để Trở Thành Người Thứ 200

Trước khi Lục Bắc Thần tiếp nhận vụ án, nguyên nhân tử vong của Tiêu Tuyết xuất hiện rất nhiều điểm bất đồng nghiêm trọng, điều này chưa từng thấy trong những vụ án trước. Chuyện Tiêu Tuyết mất tích kỳ đã được 1 tháng. 5 ngày trước, thi thể được một người khách du lịch phát hiện. Địa điểm phát hiện tử thi là ở Nam Sơn. Nam Sơn nằm ở phía đông nam Quỳnh Châu, là vùng rừng núi cách khá xa trung tâm thành phố. Quỳnh Châu chủ yếu sống bằng nghề biển, không chú trọng lắm việc phát triển lâm nghiệp, khai phá rừng núi, nhất là vùng núi Nam Sơn nên đương nhiên nơi này cũng ít người lui tới, việc thi thể khó bị phát hiện cũng là chuyện bình thường.

Quỳnh Châu quanh năm bốn mùa khí hậu ẩm ướt, nhất là vào mùa hè, toàn bộ thành phố biến giống như một lớp sương mù bao phủ giống như một thiếu nữ nhẹ nhàng uyển chuyển, có chút gì đó mờ mờ lung lung. Mùa xuân thì thời tiết còn không ổn định hơn. Buổi sáng sương mù dày đặc, giữa trưa ánh mặt trời chiếu rọi làm tan bớt màn sương, ánh nắng chói chang, buổi tối lại có chút se lạnh. Nam Sơn vẫn chưa bị con người khai phá, vẫn còn giữ nét hoang sơ. Cây cối rậm rạp, hùng vĩ, nên khí hậu nơi này có chút khác biệt. Khi cảnh sát nhận được báo án, lúc chạy đến hiện trường, thi thể đã bị phân hủy khá

nhieu, khiến cho cảnh sát gặp không ít khó khăn trong quá trình điều tra.

Đây là vấn đề thứ nhất.

Vấn đề thứ hai, người chết không thấy đầu và cổ, chỉ có mỗi thân người nằm sấp trên thảm cỏ, bên cạnh gốc đại thụ to bằng một vòng tay người. Trên một nhánh cây treo một vòng dây mảnh, sau khi xét nghiệm, đó là dây đàn violon.

Cảnh sát dựa vào túi xách bên cạnh nạn nhân mới xác nhận được thân phận nạn nhân. Đây chính là nghệ sĩ vĩ cầm nổi tiếng Tiêu Tuyết.

Mất tích đúng một tháng, sau đó khi Tiêu Tuyết được phát hiện đã là một thi thể không đầu khiến người ta khiếp sợ. Cảnh sát phong tỏa tất cả các tin tức. Qua giám định sơ bộ, có thể Tiêu Tuyết chết do tự sát. Sau khi cảnh sát thông báo cái chết của nạn nhân với gia đình Tiêu Tuyết, bọn họ suýt lật tung Cục Công an, ba mẹ cô ta một mực khẳng định con họ không thể nào tự sát.

Nói chung, việc một người chết do tự sát hay bị giết, chỉ cần pháp y đến hiện trường khám nghiệm sơ bộ cũng có thể đã đoán kết luận được 80-90%, nhưng thi thể Tiêu Tuyết có nhiều điểm khả nghi, thêm vào đó là người nổi tiếng, có địa vị xã hội. Năm ngày sau, pháp y danh tiếng Lục Bắc Thần được mời về nước, đi cùng anh là tổ chuyên án, còn có thêm La Trì một trinh thám xuất thân từ bộ đội đặc chủng.

Rất nhiều tin ngoài lề được tung ra, có người nói, cấp trên bỏ ra một số tiền lớn mời Lục Bắc Thần. Có người lại nói, chính Lục Bắc Thần chủ động nhận vụ án này. Tuy nhiên, bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, nói chung Quỳnh Châu đã mời được một nhân vật tầm cỡ. Cấp trên chỉ thị trên dưới bằng mọi cách đều phải bảo đảm an toàn cho Giáo sư Lục.

“Hiện trường vụ án không hỗn loạn, không có dấu vết ấu dâm. Điều tra qua một số bạn bè của Tiêu Tuyết, bọn họ đều cho rằng Tiêu Tuyết thường bộc lộ cảm xúc thất thường. Người quản lý của Tiêu Tuyết tiết lộ cô từng nhiều lần nói về việc mình không muốn làm việc, không muốn biểu diễn nữa. Cuộc sống và công việc luôn giữ thái độ chán chường. Dựa vào những thông tin này, nguyên nhân cái chết thiên về khuynh hướng tự sát” sau khi nghe Lục Bắc Thần phán định nguyên nhân cái chết, La Trì nhắc lại hồ sơ vụ án một chút.

Lục Bắc Thần rửa tay, cầm lấy hộp com trên bàn, liếc qua một chút, sau đó trực tiếp ném vào thùng rác.

“Cậu...”

“Cậu đang yêu à?” Lục Bắc Thần liếc La Trì một cái “... đang yêu đương với chuyên gia tâm lý tội phạm?”

La Trì ghen hòng, sờ sờ cánh mũi: “Ý tớ là, không loại trừ khả năng này.”

“Tôi chỉ tin vào logic, vào số liệu thực tế” Lục Bắc Thần thần nhiên “à, hay cậu thử cùng nhà côn trùng học yêu đương xem sao?”

La Trì chớp chớp mắt, nhìn bộ xương trên bàn làm việc, rồi lại dời mắt về phía Lục Bắc Thần “Cậu nghi ngờ đây không phải là hiện trường đầu tiên của vụ án?”. Đã từng hợp tác với Lục Bắc Thần vài vụ, nên đối với năng lực phi phạm của Lục Bắc Thần anh biết rõ. Lần này La Trì được cấp trên phái đến Quỳnh Châu, không ngờ một lần nữa lại được hợp tác với, khiến anh ta không ít hưng phấn.

Điều thích thú chính là, những vụ án vào tay Lục Bắc Thần đều là những vụ ly kỳ, đều là những trải nghiệm phá án khó quên. Một nhất là việc, Lục Bắc Thần rất khó đoán, anh suy nghĩ cực nhanh, chỉ cần lơ đãng một giây là không tài nào bắt kịp nhịp độ của anh. Nghe nói, Lục Bắc Thần đã từng sa thải 199 trợ thủ, hoặc là do không thể nào bắt kịp suy nghĩ của Lục Bắc Thần, hoặc là không thể nào chịu đựng áp lực công việc, đây cũng là nguyên nhân chính khiến Lục Bắc Thần thích làm việc độc lập. Những thành viên được kết nạp vào hội “nghiên cứu” của anh chỉ có thể là tình anh trong tình anh.

Lúc nhìn thấy La Trì, câu đầu tiên Lục Bắc Thần mở miệng là: Cậu tốt nhất đừng để trở thành người thứ 200.

Cũng may, La Trì miễn cưỡng cũng vừa được mắt Lục Bắc Thần chỉ bởi tài nghệ võ công của mình.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Về Hướng Về Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thi Thể Sẽ Giúp Tìm Ra Chân Tướng

Lục Bắc Thần lại đeo găng tay, đi đến dãy thiết bị ở phía trước, La Trì không biết anh đang suy nghĩ những gì. Máy thiết bị trong phòng thí nghiệm này không được coi là đầy đủ. Khi gặp vụ án lớn, rất nhiều bản báo cáo khám nghiệm đều phải được gửi ra bên ngoài mới có được kết quả chính xác. Lúc đi cùng Lục Bắc Thần vào phòng thí nghiệm này, La Trì rất sợ Lục Bắc Thần tức giận, sau đó quay đầu bỏ đi. Nhưng Lục Bắc Thần không có đến nửa điểm phản ứng, khiến anh ta có chút bất ngờ. Anh khoác chiếc áo blouse trắng, đeo khẩu trang, rồi nhanh chóng bước vào công việc.

Về sau La Trì mới phát hiện được thói quen làm việc của anh, thời gian anh tự mình tư duy còn nhanh gấp mấy lần thời gian có được kết quả từ các loại máy móc thiết bị. La Trì không nhịn được liền hỏi Lục Bắc Thần, anh nói, chính thi thể sẽ giúp tìm ra chân tướng vụ việc, còn những chuyện khác là việc

của trợ lý.

Đang nghĩ ngợi mông lung, Lục Bắc Thần đưa qua cho anh một bình thủy tinh có dán nhãn màu vàng, được bịt kín trong túi. La Tri cẩn thận cảm lấy, phát hiện trong bình có một con côn trùng cực nhỏ, có chút hoa văn, nhìn khá giống một loại giáp xác, nhưng phần đầu lại không giống.

“Đây là ...”

Hai tay Lục Bắc Thần chống trên chiếc bàn làm việc, hai má phản chiếu chút ánh sáng xanh, đôi mắt thâm thúy, nhìn chằm chằm La Tri: “Tôi cũng muốn biết tên loại côn trùng này.”

“Là thi trùng?”

* Trên baidu: chữ thi trùng có nghĩa tiếng anh là Bury Beetles (Sexton Beetles) thuộc chi Nicrophorus, là một loài bọ cánh cứng chuyên ăn xác động vật đã chết, hoặc thối rữa. Vì vậy, mình để nguyên tiếng Hán Việt của chữ này, nếu bạn nào biết tên đích xác nói giúp để mình sửa lại nhé.

“Cậu đọc quá nhiều tiểu thuyết suy luận rồi đó” Lục Bắc Thần không động đậy, phía dưới mặt anh là bộ xương bóng loáng, nhìn khá ghê sợ nhưng cũng có chút mê hoặc. “Loại côn trùng này được tìm thấy phía dưới cánh tay của nạn nhân.”

Sau khi nghe mấy lời này, La Tri có chút mơ mơ hồ hồ: “Coi như là phát hiện ra loại côn trùng này, nhưng tại sao có thể phán đoán được đây không phải là hiện trường đầu tiên của vụ án. Trong rừng sâu, loại côn trùng nào chẳng có?”

Lục Bắc Thần giờ tay, lật lại một khúc xương, La Tri biết đó là đoạn xương cột sống. Dưới ánh đèn, đoạn xương có chút gì đó lạnh lẽo, Lục Bắc Thần nhân nhát nói: “Trên thực tế, một người từ lúc chết cho đến khi thi thể được phát hiện, nếu như vượt quá 60 tiếng đồng hồ thì coi như việc giám định nhiệt độ cơ thể, độ cương cứng của tử thi cùng với các vết đốm trên cơ thể hoàn toàn không có tác dụng. Nhiệt độ thi thể phần lớn cứ mỗi tiếng đồng hồ sẽ giảm xuống 0.8 độ, cho đến khi bằng với nhiệt độ bên ngoài. Thi thể sau khi nghiệm chứng kết hợp cùng hoàn cảnh môi trường cùng độ ẩm thực tế, phán đoán thời gian tử vong là đã vượt quá 20 ngày. Việc phát hiện có côn trùng đương nhiên không thể hoàn toàn lật đổ nguyên nhân cái chết Tiêu Tuyết không phải tự sát nhưng có thể khẳng định một điều côn trùng sống ký sinh trên xác động vật chỉ thích ứng với môi trường ẩm ướt, như vậy ở khu rừng núi Nam Sơn nơi nào là ẩm ướt. Theo hiện trường phát hiện nạn nhân là một nơi có ánh nắng chói chang, không phải là nơi ẩm thấp.”

Nói đến đây, Lục Bắc Thần chỉ đoạn xương sống phía trên có những đốm màu lấm tấm, mờ mờ, nhìn không rõ: “Những vết đốm này đã lưu lại trên cơ thể nạn nhân một thời gian dài cho đến khi xác bị phân hủy. Nếu như được phát hiện sớm, đây chính là đầu mối quan trọng. Tuy nhiên ngay cả cơ thể đã bị phân hủy nghiêm trọng, thông qua những vết đốm mờ lưu lại trên bộ xương cũng có thể phát hiện ra vị trí của những vết tích này. Các vết này tập trung chủ yếu ở phần lưng. Lúc phát hiện thi thể, trên văn kiện báo cáo có ghi rõ tư thế của nạn nhân hay không?”

“Là nằm sấp trên mặt đất.”

“Nếu một người luôn duy trì tư thế nằm sấp thì không thể nào xuất hiện những đốm dày đặc trên lưng, đây chính là điểm căn bản nhất, chỉ vì thời gian tử vong và độ phân hủy của tử thi đã gây khó khăn cho tổ chuyên án.”

“Thế nhưng ...”

“Thế nhưng bụng cũng có dấu hiệu bị chèn ép đúng không?” Lục Bắc Thần biết La Tri muốn hỏi gì, liền trả lời một cách dứt khoát “Một người chết phía chính diện và phần lưng đều có xuất hiện những đốm đỏ, chỉ có thể nói rõ một điều.”

La Tri tự dưng thấy run run.

Lục Bắc Thần thông thả mở miệng: “Nạn nhân không thể cử động. Cô ta đã bị di chuyển theo hai tư thế khác nhau. Theo dấu hiệu phát hiện trên xương sống, có thể cho biết trong khoảng thời gian từ 6-8 tiếng đồng hồ sau khi nạn nhân tử vong, hung thủ đã di chuyển tử thi.”

La Tri nhú mày, đúng như theo lời Lục Bắc Thần, dựa vào độ phân hủy của xác chết, cảnh sát sẽ dễ dàng kết luận nạn nhân tự sát. Chỉ có pháp y kiên nhẫn và tỉ mỉ như Lục Bắc Thần mới có thể phát hiện ra vấn đề quan trọng này.

“Tớ sẽ lập tức viết báo cáo, đồng thời liên hệ ngay với các chuyên gia nghiên cứu về côn trùng. Nếu có thể tìm được hiện trường gây án đầu tiên, chúng ta sẽ có thêm nhiều manh mối.”

Lục Bắc Thần không nói thêm nữa lời, anh sắp xếp lại đoạn xương sống. Ngón tay anh thon dài, dọc theo xương hông xuống phía dưới. Đập vào mắt anh lúc này là xương ngón chân bên trái có một vết tích nhỏ, là một vết thương cũ rất khó phát hiện. Ngón tay anh lại tiếp tục kiểm tra phía bên phải, rồi nhìn lên đoạn xương bánh chè, thờ dãi: “Lúc còn sống, cô ta bị vũ lực, hơn nữa là người thuận tay trái.”

La Tri bất giác kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tìm Đầu Mang Về

Có người gõ cửa, tiếng gõ cửa có chút nhẹ nhàng lễ độ.

“Mời vào” La Tri lên tiếng, tiếng gõ cửa đột ngột vang lên làm anh có chút không vui.

Một anh chàng đeo mắt kính, trông khá nho nhã đi vào, trên tay ôm tập tài liệu. Đây là người mới vào làm tại đồn cảnh sát, tên là Vương Duệ, tạm thời làm việc dưới trướng của La Tri. Nhìn sắc mặt không vui của La Tri, liếc qua lại thấy Lục Bắc Thần, anh ta bất giác rung mình. Anh cảm thấy vị pháp y được mời từ nước ngoài về này bề ngoài rất lạnh lùng, thật không dễ bắt chuyện. Thêm vào đó, lúc nhận vụ án của Tiểu Tuyết, Giáo sư Lục chỉ nói 4 chữ: “Cốt nhục chia lìa.”

Cái gì gọi là “Cốt nhục chia lìa”, kỳ thực đúng là ám chỉ việc cực kỳ nhẩn nại và chuyên chú trong việc phân các đoạn thịt đã thối rữa và tách chúng ra khỏi phần xương cốt. Công việc này tương đối hà khắc, ít nhất mấy người đồng sự đều cho là thế. Tuy nhiên, nghe nói Giáo sư Lục luôn luôn có những yêu cầu cao, cho nên mọi người nếu mong muốn sớm phá án, đều phải thực hiện bất cứ mọi yêu cầu của Giáo sư. Nhân lực phòng pháp y không đủ, lính mới Vương Duệ được điều sang bên này hỗ trợ. Đây là công việc khiến Vương Duệ có chút không thoải mái. Lúc tốt nghiệp trường cảnh sát, anh luôn giữ vững lời thề vì nhân dân phục vụ, nay lại phải đi làm trợ lý của trợ lý pháp y. Vì vậy, vừa nhìn thấy người đàn ông trước mắt, cậu ta khá sợ lại phải nghe thêm một thói quen “tốt” nào đó của vị đại nhân này.

“Giáo sư Lục, đây là kết quả DNA được lấy ra từ phần thịt đã phân hủy trên cánh tay nạn nhân. Mời Ngài xem qua một chút, nếu không có vấn đề gì, xin vui lòng ký vào đây.”

La Tri thấy “đệ tử” vừa cầm xấp kết quả xét nghiệm vừa run thì không nhịn được cười. Gương mặt Lục Bắc Thần vẫn duy trì không đổi, nhận lấy kết quả, mở ra xem. La Tri nhìn thấy Lục Bắc Thần nhũn mày rất lâu.

Vừa muốn mở miệng hỏi tình hình, thì thấy Lục Bắc Thần lấy chiếc bút trong áo blouse. Anh cầm bút bằng tay trái ký tên.

“Các anh cần cử thêm nhiều người tiến hành lục soát” Lục Bắc Thần trả lại xấp tài liệu cho Vương Duệ, lạnh giọng nói “Tôi muốn kiểm tra tình hình thực tế của vết siết trên cổ, cho dù chỉ còn trơ lại bộ xương, tôi cũng muốn các anh mang đầu cô ta trở về!”

Phân đầu và phần cổ của nạn nhân biến mất không chút tung tích khiến cho công tác điều tra lại càng thêm khó khăn.

Vương Duệ là tân binh, lại còn trẻ, đột nhiên thốt lên theo cảm tính: “Loại việc này không hề đơn giản, người thì ít cánh rừng thì bao la, cần phải mất khá nhiều thời gian.”

“Vậy tôi phải tự tay đi kiếm?” Lục Bắc Thần hỏi lại.

Vương Duệ không nghe ra được ngữ khí của anh trong câu nói, tin là thật, liền gật đầu liên tục: “Tốt quá, nếu được Giáo sư Lục giúp đỡ thì rất tốt ...”

La Tri không lên tiếng, Lục Bắc Thần đương nhiên chẳng nói lấy nửa lời, chỉ yên lặng nhìn chăm chăm vào Vương Duệ. Một lúc sau, Vương Duệ mới hiểu ra vấn đề, lập tức gượng cười, giả là: “Tôi chỉ đùa chút thôi, đùa một chút ...”

“Có vấn đề gì không?” Lục Bắc Thần quay qua La Tri.

La Tri nín cười, hắng giọng: “Tuyệt đối không có vấn đề. Thân thể tổ đây cho dù phải thức khuya dậy sớm, cũng sẽ tìm mọi cách mang phần đầu của nạn nhân về đây.” Dứt lời, anh ta liền hướng về Vương Duệ phát tay.

Hiểu ý, Vương Duệ lập tức đi ra ngoài.

“Không phải tờ cũng nên cuốn khỏi nơi này?” La Tri cười cười hỏi.

Lục Bắc Thần rút mấy tấm ảnh chụp hiện trường vụ án trong ngăn tài liệu lấy ra xem, không để ý đến lời trêu chọc của La Tri. La Tri tự thấy chẳng có gì vui, liền nhún vai, quay người rời đi.

“Cậu mua đồ ăn ở một nơi có đầu bếp rất tệ” Lục Bắc Thần vừa xem ảnh vừa ném câu nói về phía La Tri.

“Là sao?” La Tri dừng bước quay đầu hỏi anh.

Lục Bắc Thần buông tài liệu, ngẩng đầu: “Thịt bò cần thái ngang thớ thịt mới có thể ăn được. Chúc mừng cậu đã tìm được đầu bếp chỉ biết làm thịt heo. Nhớ kỹ lần sau đừng mang mấy cái thứ đồ ăn rác rưởi này đến, đừng làm hư hết khẩu vị của tôi.”

La Tri huyếch mũi, mắt liếc sang hộp cơm vô tội bị ném vào thùng rác, âm thầm thở dài. Giáo sư Lục này là một người có tiếng tỉ mỉ trong công việc và trong cuộc sống thường ngày. Mọi việc luôn phải chuẩn xác. Mức độ đòi hỏi trong việc ăn uống cũng không hề kém hơn công việc. Người bình thường chỉ có 3000 chồi vị giác, nhưng riêng Lục Bắc Thần chắc khác người, giống như một loài cá, từ đầu đến đuôi đều gắn “chồi vị giác”.

Chương 16: Tử Đinh Hương Rơi Đầy Trên Đất

Hôm nay là thứ năm, trời lại mưa. Những giọt mưa to bằng hạt đậu bị gió thổi va vào ô cửa kính, trông giống như những người cô đơn gõ cửa, cầu xin chút ấm áp, khiến lòng người có chút lo sợ. Quỳnh Châu vào đầu xuân đường phố tràn ngập loài hoa đinh hương, nay lại bị mưa lớn đánh ngã. Đây vốn là loài hoa nở ban ngày, lại bị cơn mưa lớn làm mất đi vẻ rực rỡ vốn có. Từ trong quán cà phê nhìn ra ngoài đường qua ô cửa sổ sát đất, mặt đường trải đầy những nụ hoa màu tím. Cả thành phố như ngập trong hương hoa lành lạnh và mùi tanh nồng của nước mưa.

Một tách cà phê nóng, vẫn không làm cho tay của Cố Sơ ấm lên, cảm giác lạnh lẽo vẫn quấn quanh bàn tay cô, mãi vẫn không tan. Hứa Đồng ngồi phía đối diện, thấy cô vẫn mím chặt môi, liền vội vàng nắm lấy tay Cố Sơ: “Cố Tư nhất định sẽ không sao, đừng quá lo lắng. Cảnh sát cũng chỉ là mời về tra hỏi thông thường thôi.”

“Lần này không hề giống lần trước, hai ngày trước nó cũng đã được đưa đến đồn cho lời khai, em đến bảo lãnh là không sao. Lần này đột nhiên lại bị cảnh sát mời về thẩm tra, em muốn được nói chuyện với nó, hỏi xem có chuyện gì cũng rất khó”. Cố Sơ siết mạnh tay Hứa Đồng, nghe trong thanh âm có chút run rẩy: “Chị ơi, em quả thực rất sợ nó có liên quan đến vụ án của Tiểu Tuyết, cho dù là chỉ dính dáng một chút.”

“Sẽ không có chuyện đó, Cố Tư là đứa trẻ rất biết nghe lời. Không phải em cũng đã nói tất cả mọi chuyện nó đã kể hết cho em. Đừng quá lo lắng, lát nữa xem Thịnh Tổng nói gì.” Hứa Đồng nhìn đồng hồ đeo tay, nhẹ giọng nói “Chắc sắp đến rồi!”

Cố Tư lại một lần nữa bị cảnh sát triệu tập, lần này thì im hơi lặng tiếng. Nếu không phải lúc đó bạn cùng phòng vô ý bắt gặp, thì chắc Cố Sơ cũng chẳng biết được chuyện này. Sau khi nhận tin tức, Cố Sơ liền chạy nhanh đến đồn công an, nhưng không hiểu sao cô không cách nào bảo lãnh được Cố Tư, lại càng không được phép gặp mặt con bé. Câu trả lời cho cô lúc này chính là: Cố Tư đồng ý phối hợp với cảnh sát điều tra vụ án.

Cố Sơ có cảm giác mấy tiếng đồng hồ trôi qua như là cả một thế kỷ. Nghĩ đến em gái một mình lẻ loi đối mặt với sự tra hỏi của cảnh sát trong lòng cô lại cảm thấy bất an. Cô không nắm rõ tình hình, nhưng có thể cảm nhận được lần này Cố Tư bị mời đi không giống như bình thường. Tuy nói cô sinh ra và lớn lên ở nơi đây, nhưng từ khi ba mẹ cô qua đời, mọi người cũng dần lạnh nhạt. Một cô gái nhỏ như cô chẳng thể nào bầu vùi vào ai để hỏi thăm tin tức. Rơi vào đường cùng, cô chỉ có thể gọi xin trợ giúp từ người chị họ ở Bắc Kinh tên Hứa Đồng, mong chị có thể giúp cô nghĩ ra cách.

Hứa Đồng biết chuyện liền nhanh chóng đặt vé máy bay sớm nhất bay về Quỳnh Châu. Vừa nhìn thấy Cố Sơ, chị liền an ủi ngay: “Đừng sợ, chị đã nhờ người giúp.”

Kỳ thực, Cố Sơ không muốn phiền đến Hứa Đồng, bởi cô biết Hứa Đồng nhiều năm qua làm việc ở Bắc Kinh cực khổ như thế nào, thêm vào đó ông chủ Niên Bách Ngạn bị kết án tù, cũng đã đủ khiến Hứa Đồng phiền não.

Cô biết Hứa Đồng từ lâu đã yêu thầm cấp trên của mình, một thương nhân đá quý cả tiền tài hay ngoại hình đều có đủ. Tuy nhiên, Cố Sơ tin chị mình không phải là một người hám danh lợi. Trải qua rất nhiều năm, Hứa Đồng luôn bên người đàn ông đó, dốc sức làm việc, nhìn anh ta từng bước từng bước leo lên đỉnh cao sự nghiệp, tuyệt đối sẽ không phải là người ham tiền.

Cánh cửa quán cà phê hé mở, làm hắt chút nước mưa vào bên trong, chiếc chuông bên tay vịn kêu leng keng. Một người đàn ông trong bộ vest, thân hình cao lớn đi vào, người cầm dù bên cạnh kia chắc là tài xế nhẹ nhàng quay trở về trong xe.

Anh ta đi đến phía hai người, Cố Sơ không chú ý lắm, Hứa Đồng liếc mắt một cái đã thấy anh ta, liền đứng lên. Lúc này, Cố Sơ mới có chút phản ứng, đứng dậy, quay đầu nhìn người đàn ông trước mặt. Hứa Đồng lập tức giới thiệu: “Vị này là Thịnh Tổng!”

Cố Sơ nhìn anh ta, dáng người cao ráo, gương mặt cương nghị, ánh mắt có chút ý cười: “Cô chính là Cố Sơ? Xin Chào, tôi tên Thịnh Thiên Vi.”

Cố Sơ cảm thấy nụ cười của anh thật ấm áp, lòng cô bất chợt cũng như được sưởi ấm, cô gượng tay: “Chào Thịnh Tổng, nghe danh đã lâu.”

Chương 17: Hai Câu Nói Của Anh

Thịnh Thiên Vỹ, là một trong những chủ tịch tập đoàn nổi tiếng trong nước, mấy năm gần đây càng ngày càng làm ăn phát đạt. Anh không chỉ đẩy mạnh ngành công nghiệp sản xuất len cashmere vùng Erdos trong nước, mà còn hướng phát triển ra thế giới. Không những thế tập đoàn còn có kế hoạch hợp tác mua bán nguồn năng lượng với quốc tế. Kỳ thực là một người không thể khinh thường.

*Len cashmere: là loại len cao cấp, mịn, nhẹ, có tính cách nhiệt gấp 8 lần loại len thông thường. Len được lấy từ lớp lông tơ của dê cashmere trong đợt thay lông mùa xuân. Để tách được lớp lông tơ này, người ta phải hoàn toàn làm bằng phương pháp thủ công. Do đó đây là loại len có mức giá khá cao do độ khan hiếm cũng như trong quá trình sản xuất.

** Erdos: thuộc khu tự trị vùng Nội Mông Cổ, tên Hán Việt Ngạc Nhĩ Đa Tư.

Cố Sơ thật không ngờ tới người chị họ Hứa Đồng lại tìm đến nhân vật “tai to mặt lớn” thế này để giúp chuyện của Cố Tư, trong lòng vừa cảm động nhưng cũng có chút nghi ngờ không biết chị và người đàn ông trước mặt có quan hệ như thế nào.

Sau màn chào hỏi nhanh gọn, Thịnh Thiên Vỹ đi ngay vào vấn đề chính: “Cố Tư lần trước ở đồn đã cho lời khai sai sự thật.” Anh đem một tin tức vừa nghe được nói ra: “Trong bữa tiệc tháng trước, đích thực Cố Tư và Tiêu Tuyết có tranh chấp, mọi người đều chứng kiến, nhưng sau khi bữa tiệc kết thúc, hai người lại nảy sinh cãi vã, còn dẫn đến ẩu đả. Cố Tư ra tay không nhẹ, khiến Tiêu Tuyết bị thương. Bởi vì sự việc phát sinh sau bữa tiệc nên không ai biết.”

Hứa Đồng ngăn người, Cố Sơ nghe cũng thấy sững sờ, cả “nửa ngày” mới có thể hoàn hồn, nói: “... không thể nào có chuyện đó, từ trước đến nay Cố Tư chưa bao giờ đánh nhau với người khác.”

“Bên Công an họ đã có chứng cứ, chứng thực Cố Tư từng ẩu đả thương Tiêu Tuyết.” Thịnh Thiên Vỹ hạ giọng.

Cố Sơ cảm thấy đầu mình ong ong như muốn vỡ tung, thật sự muốn ngất đi. Cô dùng sức nắm chặt đầu ngón tay, đầu móng tay đâm sâu vào da thịt làm nhói đau mới có thể giúp cô lấy lại chút bình tĩnh: “Dù cho ... coi như có xảy ra ẩu đả nhưng điều đó nói lên điều gì, chỉ vì việc này nghi ngờ nó có liên quan đến vụ án?”

“Hiện tại vấn đề là, Cố Tư không phối hợp với cảnh sát, chỉ thừa nhận có đánh Tiêu Tuyết bị thương, nhưng không nói rõ mục đích vì sao lại làm vậy?”

“Cố Tư chỉ là không ưa Tiêu Tuyết mà thôi, nó từng nói với tôi, Tiêu Tuyết ở bữa tiệc rất ra vẻ”. Cố Sơ vẫn cố gắng biện giải cho em mình.

Thịnh Thiên Vỹ thờ dài, không nói lời nào.

“Chuyện này không đơn giản như vậy?” Hứa Đồng nhìn qua sắc mặt Thiên Vỹ, chủ động hỏi.

Khi Hứa Đồng vừa dứt lời, Cố Sơ phát hiện gương mặt Thiên Vỹ có chút ngưng trệ. Trái tim vốn đã rạn nứt nay lại như muốn vỡ tan: “Thịnh tổng, có vấn đề gì mong anh cứ nói thẳng cho tôi biết.”

Thịnh Thiên Vỹ ngược mắt nhìn Cố Sơ: “Tôi nghĩ chắc cô đã biết vị pháp y Lục Bắc Thần khám nghiệm vụ án này là Lục Bắc Thần rồi chứ?”

Cố Sơ nghe thấy tiếng trái tim đập mạnh một nhịp. Thứ nhất, khi Thịnh Thiên Vỹ nói ra những lời này đã chứng thực rõ ràng việc Tiêu Tuyết đã chết, hơn nữa cảnh sát đã tìm thấy thi thể. Thứ hai, vị Giáo sư nổi danh, có gương mặt giống Bắc Thần như một quả nhiên là vì vụ án Tiêu Tuyết mà đến.

Nhẹ gật đầu, trong lúc nhất thời, cô cảm thấy không thể chịu đựng nổi.

“Các chứng cứ chứng minh việc Cố Tư ẩu đả thương nạn nhân đều là do vị pháp y Lục Bắc Thần khám nghiệm và cung cấp.” Thịnh Thiên Vỹ nói rõ sự thật cho cô, nhấp một hớp cà phê, sau đó đặt xuống bàn, tiết lộ thêm: “Nghe nói, chính Lục Bắc Thần đặt bút ký tên.”

Cố Sơ siết chặt tách cà phê, con lạnh lại ủa vào trong lòng. Đột nhiên, ngoài trời xẹt qua một tia chớp, ngay sau đó là “Đùng”, tiếng sét vang lên, khiến khách trong quán nhất thời giật mình. Cố Sơ ngẹn họng, không thể nói nên lời, chỉ là vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ. Rõ ràng mới 2 giờ chiều mà trời tối sầm như đã nửa đêm, những đám mây đen xa xa trông như vị Thần Chết đang cầm lưỡi liềm, từng bước từng bước đến gần, khiến người ta hoảng sợ. Cố Sơ hít thở không thông, cả đầu chỉ vang lên câu nói cuối cùng của Thiên Vỹ: là Lục Bắc Thần tự mình đặt bút ký.

“Nếu như Giáo sư Lục phụ trách vụ này, chẳng phải mọi chuyện dễ dàng hơn sao?” Hứa Đồng hạ giọng hỏi Thịnh Thiên Vỹ.

Cố Sơ cũng quay đầu nhìn anh, cô cảm thấy khi Hứa Đồng nói ra câu này tất nhiên là có căn cứ. Không ngờ Thịnh Thiên Vỹ lắc đầu: “Những chuyện khác thì dễ nói chuyện với Lục Bắc Thần, nhưng một khi đã liên quan đến công việc, anh ta không nể mặt bất cứ ai. Người này nổi tiếng tỉ mỉ thận trọng, đừng mong ai có thể phá vỡ nguyên tắc làm việc của anh ta. Anh định lấy thân tình nhờ anh ta giúp đỡ. Không ngờ anh ta chế giễu, sau đó nói ra hai câu.”

Cố Sơ nhìn ra khi nói mấy lời này, Thịnh Thiên Vỹ giữ bộ dạng nửa khóc nửa cười. Dựa vào địa vị của anh ta, e là chẳng có mấy người dám từ chối thẳng thừng. Hứa Đồng ngạc nhiên hỏi: “Anh ta nói gì?”

Lúc này, Thịnh Thiên Vỹ nhìn thẳng Cố Sơ, khiến cô có chút sợ hãi. Một lúc lâu sau, anh mới chậm rãi mở miệng: “Anh ta nói, muốn tháo chuông thì cần tìm người buộc chuông!”

Cố Sơ ngăn người.

“Anh ta còn nói, nhất định Cố tiểu thư sẽ hiểu những lời này.”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hoàn Mỹ Quá Cũng Không Chân Thực

Mặt trời chiếu những ánh nắng chói chang, chẳng chút kiêng nể mùa xuân. Cây bạch lan dựa vào tảng đá lớn nơi sân trường đều đã nở hoa. Nhìn xa giống như những cành cây đọng hạt tuyết trắng. Anh ngồi trên chiếc ghế gỗ, tùy ý dựa vào thân cây tìm chút râm mát. Tia nắng xuyên qua những đóa hoa mềm mịn, chiếu xuống những sợi tóc trước trán, thấy rõ những sợi lông tơ trên gương mặt anh. Từ xa đã có thể nhìn thấy hình dáng thon dài, cao ngất của anh. Anh mặc chiếc áo thun cổ chữ V rộng rãi kết hợp chiếc quần jean bạc théch, bụi bặm. Ánh sáng dường như ngưng tụ quanh anh, một thứ ánh sáng cực kỳ trong trẻo. Miệng anh ngậm một cọng cỏ xanh, lưỡi biếng đưa mắt liếc nhìn ra sân bóng rổ. Từ gương mặt ngó nghiêng, có thể thấy sóng mũi cao, thẳng tắp, phản chiếu một dáng vẻ cương quyết, ngang ngạnh.

Anh thu hút tất cả những ánh mắt của nữ sinh trong trường, nhưng không ai dám bước đến quấy nhiễu dáng vẻ nhàn nhã của anh, chỉ là đứng phía xa ngắm nhìn. Thế nhưng, anh nhanh chóng nhìn thấy cô, mái tóc dài của cô khẽ đung đưa theo làn gió. Cô đứng cách anh một đoạn, sau đó mỉm cười nhìn anh.

Anh cũng mỉm cười, khoe môi cong lên nhìn có chút tinh nghịch. Anh không động đậy, chỉ là quay về phía cô ngoắc tay, đôi môi bật ra hai chữ: Lại đây!

...

“Cô ơi!”

Giọng nói đột ngột, kéo cô quay trở về thực tại, tim cô lại thấy nhói đau.

“Đã đến nơi rồi!” Thấy cô không có chút phản ứng, tài xế taxi lên tiếng nhắc nhở.

Cô nhìn ra phía cửa xe, mưa lớn che hết tầm mắt, căng mắt mới thấy thấp thoáng hai chữ “Danh Môn”. Trong lúc nhất thời, cô có cảm giác hoảng sợ. Trong đầu cô là hình ảnh thật đẹp: đôi mắt sáng lấp lánh, cánh ngọc lan trắng như tuyết, người đàn ông nhìn về phía cô mỉm cười... Hình ảnh quá hoàn mỹ khiến cho người ta lại cảm thấy không chân thực, cô không thể phân biệt được đây là hình ảnh ở thật sự trong ký ức hay chỉ là hình ảnh mơ hồ trên bức tranh vẽ của cô.

Cô xuống xe, bước lên những bậc thang của khách sạn có giá phòng cao nhất thành phố này. Không có cửa kính cản trở, cô đã nhìn rõ bảng hiệu “Danh Môn” như đưa ra thân phận cao quý như cầu vồng trong mưa.

Nghe nói đây là nơi ở của Lục Bắc Thần tại Quỳnh Châu. Anh được coi là vị khách quý và được sắp xếp lưu lại tại phòng tổng thống của khách sạn cao cấp này. Để có được địa chỉ Cố Sơ cũng phải cảm ơn Thịnh Thiên Vỹ.

Một chiếc ô nhanh chóng được che trên đỉnh đầu, bên tai cô là tiếng của nhân viên mở cửa khách sạn, anh ta lịch sự hỏi: “Xin hỏi cô muốn vào khách sạn đúng không ạ?”

Lúc này Cố Sơ mới phát hiện mình đứng như trời trồng ở chỗ này, mưa ướt hết người mà không biết. Siết chặt cây dù, cô nhẹ nhàng gạt đầu. Người nhân viên đưa tay hướng về phía trước: “Mời cô!”

Cố Sơ nhìn lên cánh cửa lộng lẫy trước mắt, hít một hơi thật sâu, cơn mưa mát lạnh phần nào cũng làm giảm bớt cảm giác hỗn loạn trong lòng. Cẩn mật, cô bước vào khách sạn.

Lục Bắc Thần.

Cô nên tin người này không phải là Lục Bắc Thần?

Đứng trước cửa phòng, Cố Sơ hồi hộp, đứng một lúc lâu vẫn chưa dám nhấn vào chiếc chuông cửa gắn trong gang tấc. Cô không biết tại sao mình cứ khẳng khái đi tìm anh; thật giống như, giống như có một mực tin câu “Tháo chuông cần tìm người buộc chuông” là nói cho cô nghe. Vì vậy, cô mới tới nơi này, nhưng câu đầu tiên cô phải nói gì?

Ngay lúc này, cánh cửa phòng đột ngột mở ra.

Cứ như vậy, anh và cô lại bất ngờ gặp nhau.

Thật bất ngờ.

Cô đứng ngoài cửa có chút lúng túng.

Anh đứng trong phòng, có chút ngạc nhiên.

Duy trì nét mặt sững sờ trong khoảng hai giây, sau đó anh nhanh chóng trở về vẻ lãnh đạm thường ngày. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt bình thản, không chút cảm xúc. Không rõ là anh đang vui, buồn hay tức giận. Cổ Sơ thấy vậy cũng mau lấy lại bình tĩnh, cô vô thức buột miệng: “Bác ...”, một chữ vừa thốt ra cô liền kịp ý thức, nhanh chóng đổi giọng: “Xin chào Giáo sư Lục!”

Nếu anh chỉ thừa nhận anh là Lục Bắc Thần...

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tự Cho Mình Hiểu Biết Mọi Chuyện

Nhìn sơ qua cũng biết Lục Bắc Thần đang có định ra ngoài. Anh diện bộ đồ thể thao, giống như muốn đi đến phòng tập. Khoảng cách giữa cô và anh lúc này chỉ là một cánh cửa, nhưng cô lại có cảm giác như đã một đời. Câu nói “Giáo sư Lục” khiến trông mắt anh lên một chút tâm tình, nhưng cũng chỉ thoáng qua.

“Lần nào gặp nhau, Cổ tiểu thư đều trông rất thảm hại”. Anh quan sát cô từ trên xuống dưới, cất giọng nhàn nhạt.

Cổ Sơ biết bộ dáng của mình bây giờ rất lồi thối. Tóc ướt bết vào trán, trên người quần áo cũng sũng nước, giống như một kẻ chạy nạn. Quả thực anh nói không sai, chính cô cũng cảm thấy mình thảm hại, lần đầu tiên giống như người mắc bệnh tâm thần, còn lần này thì “hơn cả tệ hại”.

“Tìm tôi có việc gì sao?” Anh cất giọng phía trên đỉnh đầu cô.

Cổ Sơ trong lòng nói thầm: chẳng phải những lời anh nói với Thịnh Thiên Vỹ rõ ràng ý muốn cô đến tìm anh sao? Đương nhiên, những lời này đâu thể nói ra miệng, lỡ như cô hiểu sai ý thì sao. Cô ngược mắt nhìn anh. Trước mắt cô lúc này quả thật đúng là gương mặt của Bắc Thần, nhưng Cổ Sơ chỉ có thể hạ thấp giọng nói: “Tôi muốn biết tình hình của Cổ Tư, con bé ...”

“Phá án đều cần có trình tự, chuyện này tôi không thể giúp cô”. Lục Bắc Thần vừa nói xong, liền bước ra ngoài, đóng cửa, đi về hướng thang máy.

Cổ Sơ cảm nhận gáy như bị ai giáng mạnh một gậy, khiến cô hít thở không thông, quay đầu nhìn bóng lưng phía trước, bóng dáng cao lớn, đạo mạo ấy luôn mang đến cho cô cảm giác xa cách. Cô cuộn chặt tay, vô thức bước lên ngăn anh lại.

Lục Bắc Thần dừng bước, không tức giận, chỉ yên lặng nhìn vào mắt Cổ Sơ.

“Thế nhưng ... báo cáo khám nghiệm tử thi là của anh!” Cổ Sơ nhìn anh chằm chằm, giọng nói có chút gấp gáp.

Lục Bắc Thần dứt hai tay vào túi quần, ngữ khí chậm rãi: “Đây là công việc do tôi phụ trách, có cần phải báo cáo qua với Cổ tiểu thư không?”

“Cổ Tư là em gái của tôi, tôi cần được biết sự thật”, Cổ Sơ đi thẳng vào vấn đề chính “Còn nữa, tôi hiểu rất rõ tính tình của em gái mình, con bé tuyệt đối không liên quan đến vụ án của Tiêu Tuyết.”

Nghe những lời này, Lục Bắc Thần cười cười, nhưng đáy mắt vẫn không suy chuyển, cất giọng nhàn nhạt: “Cô Cổ học được cách suy nghĩ giúp người khác từ khi nào vậy?”

Cổ Sơ sững sờ.

“Nếu như là chuyện của em gái cô, thật xin lỗi, tôi không thể giúp được gì”. Lục Bắc Thần thu lại nụ cười, sắc mặt như ánh nắng ngày đông, không lạnh không nóng: “Thuận tiện nhắc cô một câu, đừng có tự cho mình là hiểu hết mọi chuyện, đôi lúc chỉ là tổn thương mà thôi”. Khi nói những lời này, anh nhìn thẳng vào gương mặt Cổ Sơ, từng chữ từng chữ khắc sâu vào tâm trí cô.

Dứt lời, anh đi vòng qua cô, nhấn nút thang máy.

Cổ Sơ vẫn đứng ngây ngốc tại chỗ, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát, không biết là do lời nói của Lục Bắc Thần hay chỉ vì quần áo ướt đầm trên người cô.

“Đình!”, cửa thang máy mở ra, tiếng động như đã thông kinh mạch Cổ Sơ, cô không hề nghĩ ngợi nhiều, quay người chạy vội vào thang máy. Cửa thang máy chậm rãi đóng lại phía sau lưng cô.

Cô và anh lại một lần nữa lại gặp nhau trong không gian nhỏ hẹp này.

Lục Bắc Thần không mấy ngạc nhiên vì hành động này của Cố Sơ, ánh mắt di chuyển tự do trên gương mặt cô, ánh mắt có chút cao ngạo nhìn từ trên xuống.

Trong không gian nhỏ hẹp, mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt trên người đàn ông, hòa quyện với hương thơm dịu nhẹ trên cơ thể người con gái, khiến anh có chút hoài niệm. Lục Bắc Thần hít sâu một hơi, hương thơm len vào phổi anh, nín chặt trái tim làm anh đau đớn đến tận cùng.

Cố Sơ biết Lục Bắc Thần đang nhìn mình chằm chằm, tim cô đập loạn xạ, lại cảm thấy hành vi của mình vừa rồi có chút đường đột, bây giờ mới ý thức được cô và anh ở cùng nhau trong một không gian nhỏ hẹp thế này, không biết nên nói những gì.

“Tôi ... Tôi thật ra còn có chuyện khác” Cố Sơ mở miệng có chút khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Với Lấy Chút Ấm Áp

Lục Bắc Thần nhẫn nại chờ cô tiếp lời.

Những con số trên màn hình thang máy vẫn liên tục thay đổi, nhưng không gian của cô và anh như ngưng trệ. Anh vẫn đứng đó, bình tĩnh, yên lặng, chờ đợi cô. Còn Cố Sơ, nhìn thấy nét mặt thần nhiên của anh lại càng cảm thấy lúng túng.

Cửa thang máy mở ra.

Lục Bắc Thần vẫn đứng đó, không có ý định bước ra, nhìn cô. Cô lại càng luống cuống, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng cổ họng như bị mắc nghẹn, không thốt nên lời.

Trên thang máy sáng đèn báo hiệu cửa sắp đóng. Cuối cùng, Lục Bắc Thần cũng không đợi được câu nói tiếp theo của cô, trước khi bước ra ngoài, ném lại một câu: “Nghĩ cho kỹ rồi đến tìm tôi nói chuyện, mặt khác, tôi là một pháp y, không phải là bác sĩ có thể chữa cảm sốt.”

Cố Sơ ù hết hai tai, đã từng có người nói với cô. Người ấy nói: Căn cứ vào việc một năm đều bị cảm lạnh đủ hết bốn mùa như em, chứng tỏ rõ ràng một việc em đang muốn tôi luyện anh thành một bác sĩ tài năng. Những lời này quanh quẩn trong đầu cô cùng với những lời nói vừa rồi của Lục Bắc Thần hòa vào làm một. Trong không khí, hơi thở của anh gần như tan biến, cô bắt ngờ kịp phản ứng: “Này ...!” nói với theo.

Kết quả, Cố Sơ bị ngăn lại ngoài cửa phòng tập VIP, chỉ có thể trở mắt nhìn “tuần nam nữ nữ” ra ra vào vào. Phòng tập VIP bao gồm 2 tầng, diện tích vừa đủ, không lớn không nhỏ. Vừa mang lại sự riêng tư, vẫn trang bị đầy đủ máy móc cho khách tập luyện. Cô mấy lần muốn xông vào, đều bị bảo vệ phòng tập lịch sự mời ra.

Không thu được kết quả, Cố Sơ không cam lòng về tay không, liền tìm một góc sofa ngồi đợi.

Trong phòng tập, Lục Bắc Thần không lên bể bơi phía trên lầu như thường lệ, mà lại chọn chạy bộ phía dưới. Anh thiết đặt giờ trên máy. Từ góc độ này, thông qua hình ảnh phản xạ từ chiếc gương, anh có thể nhìn thấy người hình dáng người đang ngồi trong phòng nghỉ. Hình bóng nhỏ nhắn, hơi co ro, có lẽ là do bị nhiễm lạnh. Dù cách nhau khá xa, nhưng anh vẫn có thể nhìn rõ gương mặt tái nhợt nhưng vẫn phảng phất nét kiên cường của Cố Sơ.

Nhịp chạy của anh có chút rối loạn, Lục Bắc Thần thu lại ánh mắt, hít sâu một hơi để bình ổn tâm trạng. Một người phụ nữ xinh đẹp đến bắt chuyện, Lục Bắc Thần không quan tâm. Cô gái cảm thấy vô vị, mau chóng rời đi. Anh vẫn duy trì tốc độ chạy, có điều những con số trên màn hình lại không thu hút được sự chú ý của anh. Lục Bắc Thần lại liếc mắt nhìn gương, bóng dáng bé nhỏ hình như hắt hơi một cái, anh vô thức nhú mày.

Không cần biết đợi bao lâu, Cố Sơ vẫn cương quyết chờ cho bằng được để gặp anh. Quần áo trên người có chút ẩm ướt, dính dính. Cô cảm thấy hơi lạnh, đầu nặng trĩu, vô thức nhích ra sát gần góc sofa cho ấm hơn một chút. Không biết qua bao lâu, hai mí mắt cô muốn sụp xuống, có một giọng nói lịch sự phía bên trên vang lên: “Thưa cô, cô có khỏe không ạ?”

Cố Sơ lấy lại tinh thần, ngẩng đầu lên nhìn người nhân viên phục vụ khách sạn. Anh ta mang một ly nước nóng, và một túi xách có logo của nhãn hàng Versace đưa cho cô và nói: “Có người gửi cho cô cái này.”

Cô kinh ngạc, nhận lấy túi đồ rồi mở ra xem. Là một áo sơ mi trắng đơn giản cùng chiếc quần jeans kiểu dáng “kinh điển”.

“Những thứ này ...”

“À, một người khách mang họ Lục yêu cầu chúng tôi chuẩn bị quần áo và nước nóng mang đến đưa cho cô”. Nhân viên phục vụ cười cười nói: “Tôi nghĩ cô nên đi thay quần áo trước, quần áo ẩm ướt rất dễ nhiễm lạnh.”

Cố Sơ ngẩn người, ôm chiếc túi đứng lên nhìn vào phòng tập nhưng không nhìn thấy bóng anh. Chạy đến phía cửa phòng, cô nhón chân tìm kiếm bỏ qua cái trùng mắt của nhân viên bảo vệ, rồi cuộc cô đã nhìn thấy bóng lưng anh đang đứng trên máy chạy bộ. Trái tim cô lại một lần nữa không giữ được tự chủ đập nhanh một nhịp, cô ra sức cảnh cáo chính mình: phải thật bình tĩnh, không được gấp gáp, không được gấp gáp.

Cô biết anh vẫn còn bên trong, nên nhất quyết không đi thay quần áo khô. Cô sợ, cô sợ chỉ cần chớp mắt cô sẽ một lần nữa mất anh.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Về Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trừ Khi Anh Chính Là Lục Bắc Thâm

Lục Bắc Thần ra khỏi phòng tập. Ngoài trời mưa cũng ngừng rơi, mây đen vẫn còn vẩn vù giống như những linh hồn đơn côi đứng đó chờ thể sự xoay vần. Cố Sơ liếc nhanh thấy hình bóng của anh, liền vội vàng chạy đến.

Lục Bắc Thần vừa tắm xong, mái tóc còn hơi ướt, những giọt nước men theo những cọng tóc chảy xuống xương quai xanh, phản chiếu nước da sáng bóng. Chiếc áo thun anh mới thay cũng bị dính chút nước, làm lộ ra một thân hình cường tráng. Lúc Cố Sơ tiến đến, anh đang dùng khăn vừa đi vừa lau tóc, thấy vậy, cũng dừng bước.

Cố Sơ vẫn mặc bộ quần áo của mình, đã hơi khô, nhưng đôi môi cô vẫn tái nhợt. Lục Bắc Thần không ngờ cô chưa chịu thay quần áo, đáy mắt có chút kinh ngạc, nhưng vẫn lạnh lùng mở miệng: “Cố tiểu thư cũng kén chọn quá nhỉ? Bộ quần áo này không hợp với cô sao?”

Cố Sơ biết anh đang châm biếm mình, cắn răng nói: “Không phải, cảm ơn anh. Tôi chỉ sợ lúc sau khi thay xong quần áo, lại không tìm thấy anh.”

Như có một lưỡi dao sắc nhọn cứa vào tim Lục Bắc Thần, chỉ hơi đau nhưng lại khiến máu chảy thành sông. Đôi đồng tử đen láy của anh hơi co lại, nhìn chăm chăm vào Cố Sơ: “Xem ra có việc cầu xin người khác, chuyện gì cô cũng có thể hy sinh.”

Cố Sơ nắm chặt chiếc túi, góc cạnh sắc nhọn cứa nhẹ vào lòng bàn tay, hơi đau.

“Tôi đã nói, tôi không thể giúp gì được cho cô”. Nói xong câu này, Lục Bắc Thần liền rời đi.

Lòng ngực phập phồng, Cố Sơ bất ngờ xoay người, đuổi theo Lục Bắc Thần, gờ tay cản bước anh. Lục Bắc Thần nhường mảy, lách sang bên cạnh bước tiếp. Cố Sơ lại đuổi theo hướng của anh, một lần nữa lấy tay chặn anh lại: “Tôi đã làm chuyện gì khiến Giáo sư Lục phiền lòng sao?”. Cô ngược cằm, ánh mắt kiên quyết.

“Thật xin lỗi, nếu là chuyện liên quan đến em gái cô, tôi có thể trả lời đầy trách nhiệm rằng, tôi không rảnh rỗi đến mức lấy chuyện môn công việc của mình đi trả đũa kẻ khác”. Lục Bắc Thần đẩy tay cô ra rồi đi tiếp.

“Trừ khi anh chính là Lục Bắc Thâm!”. Lần này Cố Sơ không đuổi theo anh, mà chỉ ở phía sau đột ngột lên tiếng.

Lúc đó, Lục Bắc Thần đã đến trước cửa thang máy đang chuẩn bị nhấn nút, cánh tay anh bỗng chốc cứng đờ, sống lưng thẳng tắp. Trong chốc lát, anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm làm cho người khác sợ hãi. Cố Sơ hít sâu một hơi, bước mấy bước đến trước mặt anh: “Em không biết vì sao anh không thừa nhận tên của mình, nhưng em biết anh chính là Lục Bắc Thâm. Chính vì lẽ đó nên khi nhìn thấy em anh mới buông lời khiêu khích, chính vì lẽ đó nên anh biết rõ Cố Tư vô tội nhưng anh vẫn ký tên. Tất cả những chuyện anh làm chỉ muốn nhìn thấy em đau khổ thôi, đúng không? Nếu anh đã có ý muốn cười nhạo em, vậy tại sao anh không thừa nhận mình là Bắc Thâm đến trước mặt nói thẳng cho em biết, anh muốn trả thù, muốn nhìn thấy em khóc, nhìn thấy em suy sụp anh mới cam lòng.”

Lưng Cố Sơ dựa vào cánh cửa thang máy, nhìn thân hình nhỏ nhắn lúc này lại ánh lên những cái nhìn kiên quyết. Những tia sáng nhàn nhạt len qua tầng mây, xuyên qua ô cửa kính, chiếu vào gương mặt cô, khiến anh có thể nhìn thấy đủ loại tâm tình dâng lên trong đáy mắt cô.

Cửa thang máy mở ra, Lục Bắc Thần thuận thế đẩy cô vào phía trong.

Cố Sơ giật mình, đứng không vững, toàn bộ cơ thể dựa vào vách kính thang máy phía sau. Chưa kịp phản ứng, anh gờ tay vuốt qua má cô, chống lên tay lên thành vách. Cô sững sốt, gương mặt nhìn thẳng vào mắt anh. Cửa thang máy chậm rãi đóng. Cô nhìn thấy sự hoảng sợ của mình trong đôi đồng tử của anh.

“Nếu tôi thật sự là Bắc Thâm, vậy tại sao tôi lại muốn trả thù cô...” Lục Bắc Thần hơi cúi xuống, hơi thở có chút thanh mát quét qua vầng trán cô “... hả?”

Môi Cố Sơ run rẩy, câu hỏi của anh rõ ràng rất nhẹ nhàng, nhưng sao lại khiến cô không thể trả lời. Lục Bắc Thần nhìn mắt cô, rồi từ từ quét xuống đôi môi, ánh mắt có chút u ám. Lại hướng mắt nhìn vào mắt cô, nhếch môi cười, hừ nhẹ: “Cố tiểu thư quá tự tin, cô tự cho rằng mình đáng để người đàn ông

trà đùa sao?”

Một câu Cổ Sơ cũng không nói lại, thái dương co giật. Cô nhìn chăm chăm vào gương mặt anh, sắc mặt như đang nhạo báng cô, đả kích cô không ít. Mở to mắt, tim đập liên hồi khi thấy anh từ từ áp sát bên má cô, môi kề sát tai hạ giọng: “Chắc em chưa từng nghĩ đến một ngày phải cầu xin người khác?”

Bờ vai cô khẽ run.

Ngoài cửa thang máy có ai đó đứng đợi. Lục Bắc Thần không động đậy, chỉ là hơi nghiêng đầu, nhìn cô. Mắt anh gần trong gang tấc, cất giọng lạnh lùng: “Đây không phải là điều cô thích nhất sao? Cho người khác một chút hi vọng, sau đó lại không chút nề tình lấy đi mất. Cổ tiểu thư, loại hành vi lừa thần gạt quỷ này của cô chỉ có hơn chứ không hề kém”

Dứt lời, anh đứng thẳng người, khóe môi vẫn giữ nụ cười mờ ám khó đoán.

Trái tim Cổ Sơ nhảy lên đau đớn, đẩy mạnh anh, rồi vụt chạy khỏi thang máy. Khách đứng phía ngoài nhìn Lục Bắc Thần có chút nghi ngờ. Lục Bắc Thần nhặt chiếc túi quần áo rơi trên đất, xoay người rồi đi, ánh mắt lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Sợi Dây Đàn Mỹ Lệ

12 tiếng đồng hồ sau, Cổ Tư được phóng thích. Tuy cảnh sát không có cách nào khiến cô phối hợp điều tra, nhưng họ vẫn không loại bỏ cô khỏi đối tượng tình nghi của vụ án.

Lúc Cổ Tư về đến nhà, trái tim như sắp vỡ thành trăm mảnh của Cổ Sơ mới được buông lỏng. Vừa hỏi em gái về chi tiết vụ án, không ngờ Cổ Tư phản ứng dữ dội, hung hăng trả lời: cái con Tiêu Tuyết đứng là yêu tinh hại người, đã chết rồi vẫn còn liên lụy người khác.

Cổ Sơ nhận ra tâm trạng của em gái không tốt, liền không hỏi thêm câu nào. Cổ Tư dù sao vẫn còn nhỏ, qua cơn tức giận mới bắt đầu òa khóc, khóc cho hết những nỗi ám ức và sợ hãi. Cổ Sơ không nói gì chỉ lặng lẽ ôm chặt em để nó khóc cho thoải mái.

Trên đời này giấy sao gói được lửa, cho dù cảnh sát có cố gắng hết sức để bảo mật nhưng cũng hết cách với ngành công nghệ thông tin như ngày nay. Chuyện Tiêu Tuyết bị sát hại được cánh nhà báo biết được. Bọn họ liền hiểu ngay mục đích thật sự của vị bác sĩ pháp y danh tiếng đến Quỳnh Châu; lý do các chuyên gia cao cấp trong nước và quốc tế được mời về; điều này cho thấy vụ án của Tiêu Tuyết không phải dạng tầm thường. Giới truyền thông biết được chuyện sợi dây đàn quần quanh cổ Tiêu Tuyết, từ đó vụ việc mất tích lý kỳ đã được lật lại. Hàng loạt tiêu đề như được thống nhất: Dây đàn mỹ lệ, vạch trần vụ án Tiêu Tuyết bị sát hại.

Tiêu Tuyết xinh đẹp lại trẻ trung, hơn nữa tài năng chơi đàn vĩ cầm cực “đỉnh”, vì thế cô có không ít người hâm mộ. Báo chí tung ra thông tin Tiêu Tuyết bị sát hại đã khiến những người luôn ủng hộ cô cảm thấy bàng hoàng, các diễn đàn đua nhau thảo luận, lên án hung thủ, nhất thời khiến từ khóa tìm kiếm về vụ án vọt lên hàng đầu trên trang baidu, gây áp lực cho tổ chuyên án.

“Vụ án của Tiêu Tuyết, cá nhân tôi cho rằng không cần giấu giếm với công chúng, phòng đối ngoại Sở cảnh sát nên tiến hành một cuộc họp báo.” Trong buổi họp, La Trì phát biểu ý kiến cá nhân “Cô ta là ngôi sao nổi tiếng, cái loại nghề mà chỉ “bén tí lửa cũng thành hỏa hoạn” này càng giấu giếm càng không xong. Hiện tại, đã bị cánh nhà báo đưa tin, tôi thấy đây cũng không phải là chuyện xấu, cũng có thể thu thập thêm manh mối từ nhiều người, giúp đỡ cảnh sát mau chóng phá án.”

Trong buổi báo cáo, ai ai cũng trong bộ đồng phục cảnh sát nghiêm chỉnh, duy chỉ có hai người có vẻ chẳng ăn nhập đến bầu không khí trang trọng này. Một người đang phát biểu phía trên, La Trì, mấy ngày liên tục ăn ngủ không đủ giấc khiến bộ dạng anh ta có chút hài hước. Râu ria xồm xoàm, tóc tai bù xù, áo sơ mi trắng kết hợp với quần jean đậm màu, trên ống quần còn dính mấy cọng cỏ.

Một người khác thì đối lập hoàn toàn với hình ảnh La Trì, người đàn ông nhìn gọn gàng trong chiếc áo sơ mi trắng cùng quần tây đen, ba cúc áo phía trên không cài, tay áo xắn cao lên cao, lộ ra cánh tay rắn chắc, trông thật nhàn nhã. Đó chính là Lục Bắc Thần, trong lúc La Trì báo cáo, anh đang nhắm hai nghiền hai mắt dưỡng thần.

Hiện tại, Sở trưởng có chút tiến thoái lưỡng nan, gần tới ngày về hưu lại gặp phải vụ án giết người khó nhằn, quả thực làm ông đau đầu. Nói tới ông, trước đây cũng là một cao thủ phá án, xông pha bao nhiêu mưa gió mới tiến được đến chức Sở trưởng. Ngày xưa đâu giống như bây giờ truyền thông phát triển, phá án là phá án, không cần phải suy nghĩ chuyện khác. Xã hội hiện tại đã thay đổi đến chóng mặt, khiến một người lạc hậu như ông theo không kịp. Người trẻ tuổi có cách phá án của họ, điều này ông có thể hiểu, vì vậy sau khi nghe La Trì báo cáo, cũng chỉ còn cách đồng ý, đương đầu với khó khăn.

Tới phần lắng nghe báo cáo pháp y, Lục Bắc Thần rút cuộc cũng hướng mắt về phía trước, đưa tập tài liệu lên trên, ngữ khí lãnh đạm: “Hiện tại, chiếc

đầu bị mất tích đối với tôi đã không còn quá quan trọng. Đương nhiên, phải tìm cho ra phần đầu, bởi chẳng ai muốn con mình chết không toàn thây. Theo khám nghiệm phần da và phần thịt trên sợi dây đàn vĩ cầm vòng ở cổ tử thi, phát hiện chỉ có DNA thuộc về nạn nhân, không phát hiện bất cứ dấu vân tay nào khác. Nếu theo như kết luận của tôi trong báo cáo trước, như vậy kết quả này vừa vận chứng tỏ hung thủ đã có âm mưu sát hại nạn nhân từ trước. Vì vậy, tôi suy đoán, cho dù tìm thấy phần đầu, các chứng cứ sơ bộ cũng sẽ dẫn đến kết luận là tự sát. Việc mọi người tìm ra phần đầu coi như là một việc bổ sung những luận chứng cá nhân của tôi mà thôi.”

Lúc Lục Bắc Thần phát biểu, có nhân viên trong tổ chuyên án ghi chép lại cẩn thận, bởi mỗi một câu nói của anh đều là một manh mối quan trọng trong việc phá án.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vĩ Hưởng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đồ Chơi Của Khí

Đội Lục Bắc Thần nói hết câu, ngồi xuống. La Trì mới quay qua anh đáng về lười nhác, thì thầm: “Cầu quanh năm tiếp xúc với các tử thi nên cũng trở thành máu lạnh. Dù gì thì gì, anh cũng ở bên thi thể Tiêu Tuyết nhiều ngày như vậy, anh cứ mở miệng một câu tử thi, hai câu tử thi, nghe thật lạnh xương sống? À không phải, cô ta đã chết, đã là ma.”

Lục Bắc Thần liếc anh ta một cái, không thèm đã động đến câu châm biếm vừa rồi, tiếp tục báo cáo: “Căn cứ vào vết nứt không hoàn chỉnh nơi đốt xương cổ cuối cùng của tử thi, có thể xác định không phải do một loại vũ khí sắc nhọn gây nên, xung quanh khu vực biểu bì của phần thịt đã phân hủy có những vết quào dài ngắn khác nhau, có thể nhận định không phải do con người gây ra.”

La Trì gãi gãi mái tóc rối tung của mình, vừa lấy ra một vật chứng vừa nói: “Trên thi thể nạn nhân, Giáo sư Lục tìm thấy một loại côn trùng. Đã đưa cho các chuyên viên côn trùng học giám định, đây là một loại côn trùng có vỏ mềm, sống trong điều kiện ẩm ướt, rất sợ ánh sáng mặt trời. Chỉ cần tiếp xúc với ánh sáng mặt trời trong vòng 4 tiếng đồng hồ sẽ chết. Chúng tôi đã tiến hành phân tích điều tra những nơi có điều kiện sống tương tự ở vùng rừng núi Nam Sơn, đi sâu vào phía trong khu vực này, nơi cây cối um tùm, phát hiện có một số cành cây có vết tích bị chặt đứt. Chúng tôi đã chụp hình lại hiện trường.”

Lục Bắc Thần lướt sơ qua tài liệu, nhẹ giọng nói: “Vết cắt trên cành cây khá gọn ghẽ, có thể nhìn ra được do kéo tạo thành, cành dưới có dấu vết bị đè trúng, hẳn là do khi nâng kéo đã vô tình gây ra. Có người dùng cây kéo làm vườn để dọn dẹp hiện trường, chứ không phải là dụng cụ có hình dạng thẳng như thông thường. Nam Sơn vốn hoang vu, lại là nơi ẩm thấp, chẳng có người làm vườn nào lại yêu cây cỏ đến mức vào đây cắt cây tỉa cành. Mặt khác, trên vết cắt có dấu vết rỉ sét, đây là một manh mối không thể xem thường.”

“Nghĩa là, có người sợ cảnh sát phát hiện ra chứng cứ, nên đến xử lý hiện trường, người này khá kín đáo, làm việc không chút hoảng hốt, có thể cho thấy tố chất tâm lý cực kỳ ổn định, vững vàng. Như vậy, có thể suy đoán người đó sẽ chọn những công việc có tính rủi ro cao như chứng khoán, đầu tư hoặc kinh doanh. Từ dấu vết rỉ sét trên cây kéo, chúng ta có thể tiến hành phân tích hạn sử dụng, nếu có khả năng, chúng ta có thể tìm ra được nơi sản xuất”. La Trì phân tích các dấu mối Lục Bắc Thần đưa ra một cách nghiêm túc: “Như vậy, chúng ta có thể tiến thêm một bước nhỏ trong việc thu hẹp phạm vi những người bên cạnh Tiêu Tuyết. Giáo sư Lục vừa nhắc thêm các phát hiện mới quanh phần đốt xương cổ cuối cùng của nạn nhân, điều này ít nhất giúp chúng ta có kết luận sau khi thi thể Tiêu Tuyết được mang đến hiện trường thứ hai, mới bị mất phần đầu. Theo dữ liệu của Lục giáo sư đưa ra, chúng tôi tiến hành phân tích cho thấy các vết cào do động vật tạo thành. Thi thể nạn nhân được phát hiện ở nơi ánh sáng đầy đủ, trong khi đó trong vùng rừng núi Nam Sơn, loại động vật nhiều nhất và yêu thích ánh mặt trời chính là khí. Chúng ta có lý do hoài nghi, bọn khí đã coi phần xương sọ như là một món đồ chơi.”

Sở trưởng dường như đang ngẫm nghĩ, lật tay xem lại tư liệu.

La Trì ghé sát mặt vào Lục Bắc Thần: “Cậu thật không hổ danh “Hỏa nhãn kim tinh”, loại kéo của người làm vườn cũng có thể nhìn ra. Đội đỡ thêm chi phí tuyên pháp y thực vật học.”

“Nếu như mất cậu lạnh lợi chút, có thể có khả năng ngay từ đầu đã cùng đám khí thi chạy.” Lục Bắc Thần lười biếng mở miệng: “Thật lòng tặng cậu một câu, bọn khí hoang sống trong rừng phần lớn không sợ người, bọn cậu sẽ dễ trở thành đối tượng tiếp cận của bọn chúng.”

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy bộ mặt “đần” ra của La Trì, Lục Bắc Thần vờ như tỉnh ngộ, có chút tiếc nuối mở miệng: “Xin lỗi, hình như tôi nói đã quá trễ!”

La Trì tức đến đỏ mặt tía tai.

Sở trưởng ra chỉ thị, tuyên bố vụ án lần này đã được dư luận cực kỳ quan tâm, nên bằng bất cứ giá nào đều phải nhanh chóng phá án, bằng không đội cảnh sát sẽ gặp áp lực lớn chưa từng có. Chuyện này vốn dĩ cũng không còn liên quan đến công việc của Lục Bắc Thần, chỉ là ánh mắt anh vô tình liếc đến báo cáo chất liệu của sợi dây đàn vĩ cầm, được coi là hung khí vụ án, anh nhúm mày.

“Chờ một chút!” Anh cắt ngang lời báo cáo của đồng nghiệp phòng kiểm nghiệm.

Tất cả mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn anh.

“Bảo cáo cho rằng dây đàn làm từ chất liệu nylon à?” Lục Bắc Thần hỏi.

Đồng nghiệp gật đầu: “Hầu hết đàn vĩ cầm hiện nay đều sử dụng loại chất liệu này. Lục giáo sư, anh có phát hiện gì sao?”

Lục Bắc Thần không nói hai lời, đóng lại tập báo cáo, thân hình cao lớn dựa lưng vào chiếc ghế, nghiêm túc nói: “Theo tôi được biết, dây đàn vĩ cầm của Tiêu Tuyết đều được đặt làm. Để có thể phát ra những âm sắc thanh thoát và cổ điển, chất liệu dây đàn phải là loại truyền thống nhất, các loại dây làm từ ruột động vật. Tiêu Tuyết chỉ thích dùng dây đàn olive để diễn tấu, vì vậy dây đàn phát hiện tại hiện trường căn bản không phải của Tiêu Tuyết.”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Pháp Y Phá Án, Ma Quỷ Cùng Đường

La Trì sững sờ, một lúc lâu sau mới nói: “Có khi nào đây là dây đàn từ cây đàn Tiêu Tuyết hay dùng luyện tập không?”

“Thưa ông La, trọng điểm chính là cây đàn, dây đàn chỉ là phụ thôi. Nhà Tiêu Tuyết có thể nói bối cảnh không tệ, nhưng cha mẹ cô ta đều là dạng “nông dân” mới nổi. Liên lấy hết tiền bạc xây “một cung điện” cho công chúa của mình. Đối với đàn vĩ cầm, chỉ biết chọn cái mắc nhất, nhưng chưa chắc đã thích hợp nhất. Vì vậy, không phải là Tiêu Tuyết nên có người bạn tâm giao trong lĩnh vực này hay sao?” Lục Bắc Thần nói chậm từng chữ.

Một vị đồng nghiệp khác mở miệng: “Chúng tôi đã tìm kiếm trong nhà Tiêu Tuyết, không có cây đàn được đặt làm như giáo sư nói.”

“Có tìm được hay không là chuyện của các anh!” Lục Bắc Thần nói: “Dựa vào trình độ chuyên môn của tôi, chỉ có thể cung cấp cho các anh thông tin, đó chính là, dây đàn Oliv là loại dây đàn quý nhất, tiêu chuẩn về nhiệt độ và độ ẩm cực cao, vì vậy Tiêu Tuyết nhất định sẽ có quy tắc bảo quản riêng của mình.”

Sở trưởng nghe nói vậy liền gật đầu, yêu cầu mọi người chuyển hướng suy nghĩ, để có thể có thêm một bước tiến mới trong quá trình điều tra. La Trì nhìn chăm chăm Lục Bắc Thần, nhỏ giọng nói: “Ngay cả cha mẹ của Tiêu Tuyết còn chưa biết rõ ràng việc dây đàn, cậu làm sao có thể rành rẽ như vậy?”

Lục Bắc Thần hừ một tiếng: “Cậu muốn điều tra tôi? Được thôi, mau kiến nghị thành lập tổ điều tra đi.”

La Trì nhú mày.

“Bởi theo tôi thấy với IQ của cậu, muốn một mình điều tra tôi là chuyện không thể nào.” Lục Bắc Thần không chút khách khí nói.

La Trì nghiêng răng ken két, cuối cùng không kìm được nói gằn một câu: “Pháp y phá án, ma quỷ cùng đường.”

Lục Bắc Thần hồ hững đáp: “Con người tôi theo trường phái duy vật.”

La Trì biết không có cách nào nói lại anh, liền ngậm miệng. “Cố Tư vẫn nằm trong diện tình nghi vì dù sao cô ta cũng là người phát sinh xung đột với Tiêu Tuyết trong đêm cô ta mất tích.”

Lục Bắc Thần vẫn ngồi yên tại chỗ, khoe môi cong bất chợt hạ xuống, nhìn chăm chăm vào tài liệu trước mắt, trong đầu lại thoáng qua hình dáng bé nhỏ co rúc trên sofa hôm ấy. Anh cảm thấy bức bối trong lòng, ngữ khí có chút không kiên nhẫn: “Hiện nay việc duy trì điều tra Cố Tư là điều không cần thiết.”

La Trì nghe ra giọng điệu có chút thay đổi của Lục Bắc Thần, trong lòng cảm thấy hơi khó hiểu. Người đàn ông luôn luôn không can dự vào chuyện phá án, thế nào hôm nay lại nói mấy lời này. Lục Bắc Thần dường như không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của La Trì, hướng về phía mọi người giọng nói lại mang vẻ lãnh đạm như mọi khi: “Ít nhất các chứng cứ tìm thấy trên thi thể không thấy có liên quan đến Cố Tư. Việc phát sinh ầu đã, đương nhiên sẽ xuất hiện những vết cào cấu, mặc dù tìm thấy DNA của cô ta, cũng chẳng thể nói lên được điều gì, bây giờ có cố sức nhắm vào cô ta để điều tra chỉ tốn thêm thời gian mà thôi. Chỉ bằng dồn hết tinh lực vào tìm kiếm đối tượng đã bạo hành nạn nhân còn hơn. Cố Tư chẳng qua là đòn tung hỏa mù, đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát. Nghĩ xem, thậm chí suốt 12 tiếng đồng hồ, các anh đã điều tra được gì?”

Câu hỏi cuối cùng khiến các thành viên tổ chuyên án ai nấy đều xấu hổ.

Sở trưởng cũng không muốn đắc tội với vị đại nhân này, liền giảng hòa, bắt quá theo lời anh, thay đổi hướng điều tra.

Sau khi cuộc họp kết thúc, La Trì chạy theo Lục Bắc Thần: “Cuối cùng em nó cũng có thể lĩnh giáo được sự lạnh lùng của ‘giáo sư’. Cả Sở trưởng cũng không nể mặt.”

“Tôi chỉ nói sự thật!” Lục Bắc Thần vừa bước xuống lầu vừa lãnh đạm trả lời.

La Tri ít nhiều cũng hiểu tính tình của Lục Bắc Thần, lắc đầu thờ dãi: “Thật kiêu ngạo, nhưng cậu có quyền làm vậy!”

“Cám ơn lời khen ngợi của cậu!”

La Tri còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng đằng sau có tiếng gọi: “Lục giáo sư, xin dừng bước!”

Là một thành viên trong tổ pháp y, vụ án lần này anh ta được phái đến giúp đỡ Lục Bắc Thần, tuy nhiên Lục Bắc Thần đã quen giải quyết công việc một mình, do đó anh ta không cách nào xen vào được.

“Pháp y Luru, anh tìm Lục giáo sư có việc gì không?” La Tri chủ động hỏi: “Nếu là chuyện liên quan đến vụ án, tôi cũng không cần tránh mặt đúng không?”

Pháp y Luru khoát tay, ý nói không cần, nhìn về phía Lục Bắc Thần hắng giọng nói: “Lục giáo sư, hình như trên báo cáo khám nghiệm, anh bỏ sót một điểm.”

La Tri có chút kinh ngạc, nhìn về phía Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần sắc mặt bình thản: “Sao?”

“Theo tôi quan sát thấy, bên xương ngón chân cái của tử thi có vết nứt nhỏ, là do ngoại lực tác động. Nhưng trong báo cáo, Giáo sư Lục chỉ đề cập đến vết thương trên xương bánh chè, tôi nghĩ, dựa vào trình độ chuyên nghiệp của Giáo sư Lục, không thể nào không nhìn thấy vấn đề ở ngón chân chứ?” Pháp y Luru ngẩng đầu nhìn Lục Bắc Thần, với góc độ này khiến anh ta có chút không thoải mái.

Pháp y Luru cũng coi là người có chiều cao tương đối, tuy nhiên đứng trước hai người đàn ông có chiều cao 1.86m Lục Bắc Thần và 1.83m La Tri, anh ta giống như đứng giữa hai ngọn núi cao, chỉ còn cách dùng hết 10 phần ngữ khí để gây áp lực lên đối phương.

Lục Bắc Thần biết rõ, trước khi đến Quỳnh Châu, Pháp y Luru đã xem qua thi thể nạn nhân. Sau khi anh đến, đã toàn quyền phụ trách vụ án giết người của Tiêu Tuyết, không cho người khác nhúng tay. Trên cơ bản từ việc khám nghiệm đến các báo cáo đều do chính anh hoàn thành, do đó, việc Pháp y Luru chỉ ra vết tích trên ngón chân trái, anh không thấy kinh ngạc. Chỉ có La Tri cảm thấy khó hiểu, lại nhìn ra trong con mắt Pháp y Luru ánh lên tia mừng thầm, trong lòng hơi lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Anh Lạ Lẫm

Lục Bắc Thần vẫn duy trì sắc mặt bình tĩnh, chỉ là hơi quay đầu nhìn về phía La Tri, nhếch môi nói: “Cậu bây giờ đã hiểu nguyên nhân tại sao tôi thích làm việc một mình chưa?”

Đương nhiên, La Tri vẫn chưa hiểu hàm ý của Lục Bắc Thần là gì, nhưng anh biết cũng chẳng có vẻ tốt lành gì. Quả nhiên, Lục Bắc Thần nhận nhặt mớ miệng: “Bởi một ngày nào đó cậu phát hiện cộng sự thị lực yếu kém, không xem xét kỹ, liền ảnh hưởng nghiêm trọng đến hiệu suất công việc.”

La Tri không nhịn được, phì cười. Lại nhìn qua Pháp y Luru, anh ta hiểu ý của Lục Bắc Thần, “thị lực yếu kém” chính là chỉ việc không phân biệt được chính phụ, trong nhất thời vội vàng bào chữa: “Giáo sư Lục, vụ án này rất được cấp trên coi trọng, tôi không muốn bỏ sót bất kỳ manh mối nào mà thôi.”

Lục Bắc Thần dứt tay vào túi quần, chậm rãi nói: “Nếu là vụ án nhỏ, đừng mong tôi mớ tay vào.”

Pháp y Luru bị chụp mũ, nhất thời không thốt nên lời, Lục Bắc Thần nhìn về hướng anh ta, nửa cười nửa không tiếp lời: “Theo lời pháp y Luru, vậy tôi phải liệt kê đầy đủ trong báo cáo tất cả mọi việc, như từ nhỏ đến lớn nạn nhân uống thuốc gì, tiêm ở đâu, bị vương chân té ngã chỗ nào luôn phải không?”

Pháp y Luru há miệng: “Không, ý tôi là ...”

“Theo vết thương bên chân trái của nạn nhân, có thể đây là một vết thương tự lành, theo tình hình vết nứt có thể thấy vết thương này đã có từ năm sáu năm trước. Không lẽ Pháp y Luru muốn tôi đưa cả điểm này vào trong báo cáo? Muốn chứng minh điều gì? Chứng minh từ năm sáu năm về trước, thời điểm trước khi nạn nhân nổi tiếng đã có hung thủ lập kế hoạch để giết cô ta? Anh cũng là bác sĩ pháp y lại không phân biệt được việc tự gây tổn thương hay bị ngoại lực tác động sao?” Lục Bắc Thần nói gần từng tiếng.

La Tri ở bên cạnh, lên tiếng cầu hòa: “Áy áy, tất cả mọi người đều muốn góp phần ra sức phá án thôi mà. Điều này cũng khá tốt, cùng nhau tranh luận sẽ nhanh tìm ra manh mối.”

Pháp y Lưu lúc này chỉ biết cười già là rồi bỏ đi. Lục Bắc Thần xoay người, đi xuống. La Trì vội vàng chạy theo: “Tớ phát hiện cậu thật khó hòa hợp. Pháp y Lưu dù gì cũng đã công tác trong ngành mười mấy năm, cậu không nể mặt anh ấy một chút sao?”

Lục Bắc Thần cười nhạo: “Phá án cần đầu óc, sao lại phải cần mặt mũi.”

La Trì gãi gãi đầu: “Chuyện này là “quy tắc xã giao” trong nước, nói đôi ba câu không thể rõ ràng.”

“Không thể nói rõ ràng, thì khỏi nói.”

“Vậy ít ra cậu cũng phải giải thích thêm chút gì đi chứ!” La Trì vẫn chưa từ bỏ ý định.

Lục Bắc Thần bất ngờ dừng bước làm La Trì xem chút va vào người anh.

“Cảnh sát cao cấp La, lời này của cậu thật giống oán phụ”

La Trì vừa nghe những lời này giọng cứ dậm về phía Lục Bắc Thần: “Đừng tưởng là tớ không dám đánh vào gương mặt điển trai này.” Lục Bắc Thần lại cười, tiếp tục bước đi, không để ý đến anh.

“Dựa theo kinh nghiệm nhiều năm phá án của em, anh đối với vụ án của Tiêu Tuyết có chút lạ lùng.” La Trì đuổi theo đi song song với Lục Bắc Thần: “Tớ vô tình nghe được cuộc nói chuyện của cậu và Sở trưởng, chính cậu đã chủ động nhận vụ án này. Theo tớ được biết, thời gian trước có một vị lãnh đạo cao cấp ở Mỹ bỏ ra một số tiền lớn nhờ cậu tham gia giải quyết một vụ án, nhưng cậu không nhận. Lần này, thậm chí bỏ lỡ buổi tọa đàm tại Đại học Yale, đi về Quỳnh Châu phá án, thật không đơn giản.”

Lục Bắc Thần nở nụ cười nhàn nhạt nhưng không trả lời. La Trì huých nhẹ vào vai của anh, chuyển ngay sang vẻ mặt khổ sở, van xin: “Hãy nói cho tớ biết, cho thỏa mãn cái lòng hiếu kỳ này.”

Lục Bắc Thần căn bản không mắc mưu, chỉ ném ra bốn chữ: “Không thể tiết lộ!”

La Trì tức muốn điên, loại người cứng hay mềm đều không phục như Lục Bắc Thần thật hiếm gặp, nghĩ nghĩ chút, lại nói tiếp: “Không nói thì thôi, cậu thử nói xem, hai ta lần đầu tiên đến Quỳnh Châu, chúng ta ngày mai...”

“Cuối tuần từng đến tìm tôi.” Lục Bắc Thần chặn họng La Trì.

La Trì chớp chớp mắt: “Cuối tuần cậu làm gì vậy?”

“Hẹn hò!”

“Hẹn... hẹn hò?” La Trì bất giác sững sốt, song lập tức hiểu ra, vỗ mạnh vào đầu: “À, à, cậu muốn định cùng cô Lâm...”

“La Trì! Nếu sau này cậu thất nghiệp nhớ báo tôi!” Lục Bắc Thần ngừng bước, nghiêm túc nói.

La Trì hơi bối rối, chỉ tay vào mình, hỏi lại: “Tớ? Thất nghiệp ư?”

“Ừ, nếu như cậu thất nghiệp, tôi có thể giới thiệu cho cậu một công việc.” Lục Bắc Thần nhẹ giọng nói: “Tôi với tổng biên của tờ báo giải trí Phương Nam có chút thân quen, tôi giới thiệu cậu vào đó làm bởi tôi thấy cậu rất có tố chất trong nghề này”. Dứt lời anh vỗ vỗ vai La Trì rồi bước tiếp.

La Trì bất động một lúc, hồi sau tỉnh lại, nói với theo: “Lục Bắc Thần, có kiểu mắng chửi nào như cậu không?”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Về Hướng Về Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bữa Tiệc Tương Phùng

Ưu điểm nổi trội của thành phố biển Quỳnh Châu so với các thành phố khác đó chính là phong cảnh. Cho dù là khách sạn nằm trong một góc của thành phố vẫn có được tầm nhìn hướng biển, tận hưởng cơn gió xuân hòa quyện với mùi vị biển cả tươi mát. Lúc Cố Sơ đến khách sạn, bữa tiệc đã bắt đầu, những dãy đèn tím rực rỡ, chạy dài dọc bờ biển như muốn nhuộm màu bọt sóng trong cảnh đêm.

Cố Sơ căn bản là không muốn tham dự, cô sợ phải gặp mặt. Sợ gặp ai? Bắc Thâm? Hay là người mà mấy ngày nay vẫn bị spam thông tin liên tục trên mạng, Lục Bắc Thần? Cả một ngày hôm nay, lòng của cô vẫn không thể bình tĩnh, giống như hòn lửa khô xác, đầu óc mông lung. Tiêu Tiểu Tiêu gọi cho Cố Sơ không dưới 30 cuộc điện thoại, cuối cùng cô vẫn quyết định đến đây.

Có lẽ, Cố Sơ đang chỉ tìm cho mình cái cớ, một cái cớ để cô có thể ung dung tham gia cuộc họp lớp này. Hoặc cũng chính là cái cớ mà Tiểu Tiểu Tiểu đưa ra cho cô, cô sợ Tiểu Tiểu Tiểu chạy đến nhà lôi cô đi.

Kỳ thực, rõ ràng cô chỉ đang tìm cách biện minh cho hành động của mình.

Tiểu Tiểu Tiểu so với lần trước gặp, lại mập thêm một chút. Tuy là đã hai năm không gặp nhưng cái kiểu mập nhanh như quả khinh khí cầu thì bây giờ mới thấy. Nhìn thấy Cố Sơ, Tiểu Tiểu Tiểu cực kỳ hưng phấn, hai mắt sáng rỡ ôm chầm lấy cô: “Bảo bối, cậu thật xinh đẹp, một chút cũng không thay đổi.” Lại nói thêm một câu: “Không đúng, hình như gầy hơn trước.”

Cố Sơ bị ôm đến muốn tắc thở, dù cô và Tiểu Tiểu Tiểu có chiều cao ngang nhau là 1m68, nhưng Tiểu Tiểu Tiểu cân nặng và hình dáng gần như gấp 2 lần Cố Sơ. Thời còn đi học, Cố Sơ rất thích ăn vặt, ăn nói lớn tiếng, nhưng là gan thì ngược lại. Vừa mới khai giảng, Tiểu Tiểu Tiểu được phân nằm giường trên, chỉ vì lo lắng mình sẽ phi thẳng từ trên giường xuống đất giống siêu Xayda nên cả đêm mất ngủ, thấy vậy Cố Sơ liền đổi giường cho cô. Từ đó trở đi, Tiểu Tiểu Tiểu mới coi như được ngủ yên giấc.

* Siêu Xayda: trong bộ truyện 7 viên ngọc rồng, một trong những nhân vật chính là Songoku.

Dùng hết sức mới kéo được cánh tay của Tiểu Tiểu Tiểu ra khỏi người, Cố Sơ liền bị cô kéo vào phòng trong. Quả thực, các bạn đại học tham gia khá đông, nhưng đa số vẫn là các sư tỷ của khóa trên, cùng khóa của cô chỉ có mấy người. Nhưng dù vậy, sự xuất hiện của cô cũng thu hút bọn họ không ít, kể cả những người cô không quen biết.

Cô có chút mất tự nhiên, liền lấy tay kéo kéo vạt váy, mong tránh được những ánh mắt soi mói ấy. Lần này họp mặt giống như bữa tiệc tương phùng, là một bữa tiệc thật sự náo nhiệt, nhưng cảm giác của cô là ẩn trong đó có những tính toán, ganh đua và tranh đoạt. Đây là loại tiệc buffet, nhân viên phục vụ ăn mặc theo phong cách cung đình qua lại không ngớt giữa những chai rượu vang đỏ. Mùi rượu tràn ngập, những vị sư tỷ trang điểm cầu kỳ, các sư huynh trong tây trang cùng giấy da, nhìn ra thời gian mải mòng, khiến bọn họ không còn non nớt, thay vào đó là sự lão luyện và giả tạo.

Cố Sơ hôm nay ăn mặc khá đơn giản, một chiếc đầm đen, thậm chí còn không đeo trang sức, duy chỉ có xương quai xanh trắng trẻo lại khiến người khác nhìn vào thèm muốn, đố kỵ. Có người nhận ra Cố Sơ, liền chủ động chào hỏi, còn có một số người đứng trong góc tối chỉ chỉ trỏ trỏ. Nhưng lúc cô quay đầu, thì họ lại giả bộ, đang chuyện trò vui vẻ.

“Đừng để ý đến bọn họ, đa phần đều chỉ là ghen tức.” Tiểu Tiểu Tiểu kéo tay cô, trong mắt không giấu vẻ tán thưởng: “Người ta ghen tức cậu trẻ trung xinh đẹp thôi.”

Cố Sơ căn bản cũng chẳng quan tâm, cười cười, không nói lời nào. Cô đâu phải đồ ngốc mà không hiểu bọn họ đang nói chuyện gì? Chỉ là đã nhiều năm trôi qua, cô đã học cách tự thôi miên chính mình, cho nên hôm nay cô mới có đủ dũng khí tham dự bữa tiệc. Đào mắt một vòng, cô thất kinh, khăn trải bàn bằng vải bố ngoại nhập, “biển” hoa dài vô tận, những chiếc ly pha lê thủ công tinh xảo của Hungary... Bầu không khí này khiến cô ngẩn ngơ, có chút gì đó quen thuộc, lại có chút khó chịu.

“Cậu biết không?” Tiểu Tiểu Tiểu lấy một ly cocktail trên khay phục vụ đưa qua cho Cố Sơ, nở nụ cười thần bí.

“Biết chuyện gì?”

Tiểu Tiểu Tiểu nhìn trái phải một hồi, giống như muốn tìm ai đó, một lúc sau mới nói với Cố Sơ: “Lục Bắc Thần đó. Nghe nói bữa tiệc đêm nay do anh ta chủ trì, tớ còn tưởng là Lục Bắc Thâm. Mấy người đều nói là đã nhìn thấy Lục Bắc Thâm thực chất đã nhìn lầm người!”

Cố Sơ không nói tiếng nào, cầm ly rượu, tim bất giác đập loạn, một lúc sau nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Tiểu Tiểu Tiểu lại với tay lấy một chiếc đĩa, vừa lấy thêm trái cây vừa nói: “Lúc cậu chưa đến, Lục Bắc Thần xuất hiện với tư cách là chủ trì bữa tiệc. Trời ơi! Anh ấy giống Lục Bắc Thâm như khuôn. Anh ta giải thích với mọi người, nói Lục Bắc Thâm là em trai của anh ta, lần này cũng lấy danh nghĩa của em mình tổ chức bữa tiệc.”

Nói đến đây, Tiểu Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm Cố Sơ, hơi chần chừ nói: “Trước đây cậu có biết Lục Bắc Thâm còn người anh trai làm bác sĩ pháp y không? Anh ta thật sự không phải là Lục Bắc Thâm?”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Những Người Năm Ấy

Câu hỏi thẳng thừng đầy bất ngờ của Tiểu Tiểu Tiểu khiến Cố Sơ không tài nào trả lời được. Nếu có thể được, tự đáy lòng Cố Sơ cũng muốn hỏi câu này.

“Muốn xây dựng mối quan hệ cũng đâu nhất thiết phải làm vậy? Người ta đã bảo là không phải là Lục Bắc Thâm.” Có giọng nói xen vào, chậm chậm, ngữ khí khiến người khác nghe không lọt tai.

Cố Sơ quay sang, thì ra là người bạn cùng lớp tên Lăng Song, không ngờ cô ta cũng đến đây. Nhắc đến Lăng Song, gia đình hai bên cũng có chút giao tình. Lúc bắt đầu năm học, Cố Sơ với Lăng Song chơi với nhau được một thời gian. Nhưng nói chung, con gái luôn có tính ghen tị, hơn thua. Lăng Song có tính hiếu thắng, lại thuộc tuýp người thích thể hiện, thêm vào đó gia cảnh không tệ. Do đó, phàm bất cứ chuyện gì, cô ta cũng tìm mọi cách để đạt được vị trí đứng đầu. Cô ta ganh đua sắc đẹp với Cố Sơ, cùng cô tranh giành chức vụ chủ tịch hội sinh viên. Hai người nói chung cũng vì mấy việc vặt mà hay cãi nhau, tính cách khác biệt, sau một thời gian tình bạn cũng nhạt dần.

Lăng Song đi đến trước mặt Cố Sơ, quan sát cô từ đầu đến chân, cười cười: “Ồi, tham dự tiệc tùng mà chỉ trang điểm đơn giản vậy thôi sao, thật không giống với phong cách của Cố đại tiểu thư! Dáng vẻ vẫn không chút thay đổi, có điều thật đáng tiếc, người đến đây hôm nay lại là anh trai của Lục Bắc Thâm, Lục Bắc Thâm. Người ta lại không biết cô, bằng cách nào mà có thể ôn chuyện cũ đây!”

Đêm nay, Lăng Song giống như là người mẫu đại diện cho Chanel, từ quần áo cho đến chiếc túi xách nhỏ cũng đều dùng thương hiệu này. Cố Sơ vẫn biết nhiều thông tin của Lăng Song, điều này cũng đúng, bởi cô ta thường hay xuất hiện trên tivi với tư cách là tổng biên của một tạp chí nổi tiếng trong nước, được coi là “đóa hoa giao tiếp” thời đại mới. Ngành y chung quy không thể níu kéo được Lăng Song, cô ta cuối cùng cũng chọn đúng nghề cho niềm đam mê cháy bỏng là viết văn của mình, đem những lời văn thành vũ khí khiến cô đạt được thành tựu như ngày nay.

Lăng Song nâng cao ly rượu trong tay, cổ tay lắc nhẹ, sóng rượu óng ánh chiếu vào mắt, cô ta lại hướng về phía Cố Sơ nói thêm một câu: “Cũng khó trách cô lại chủ động ‘hiện hình’. Nhiều năm trốn sâu như vậy, giống như con chuột ẩn mình trốn ánh mặt trời. Chỉ cần nói hợp lớp là dễ dàng triệu cô tới. Chẳng phải là vì người nào đó đẹp trai nhà giàu có nào đó hay sao? Cũng đúng, đường đường là bác sĩ pháp y danh tiếng Lục Bắc Thâm, bao nhiêu Viện nghiên cứu muốn mời người đàn ông về hợp tác, là người đàn ông có giá trị và địa vị, là một người đáng giá trong mắt các chính khách quốc tế. Hiện tại, có ai không biết đến danh tiếng của Lục Bắc Thâm? Tôi thấy cô đã biết rõ rồi còn ra vẻ thuần khiết. Kẻ này đã xưa rồi thừa Cố đại tiểu thư. Loại người như Lục Bắc Thâm kiểu đàn bà nào chưa từng gặp qua, em trai anh ta cô có thể ‘chơi’ được, chứ người đàn ông này thì chưa chắc.”

Cố Sơ chẳng muốn cùng cô ta âm ỉ, trái lại Tiểu Tiểu Tiểu lại thay Cố Sơ dành lại “công đạo”: “Ồi dào, sao tôi cảm thấy có người nào đó ăn không được muốn phá cho hôi vậy. Nhớ ngày xưa, không biết ai chuyên thích thọc gậy bánh xe, biết rõ Bắc Thâm đã có bạn gái mà còn quẩn luyến anh ta không chịu buông? Lăng Song mắt của cô đặt cao hơn đầu rồi đấy. Bản thân có bao giờ thấy liên hệ với bạn học, hôm nay lại nhanh tay lẹ chân vui vẻ đi tới. Nói Cố Sơ có mục đích, tôi thấy chính cô mới là kẻ có mục đích ấy chứ. Bắc Thâm cô theo còn không kịp, đòi với tới anh trai anh ta?”

Từng vì Lục Bắc Thâm mà Cố Sơ và Lăng Song tuyệt giao quan hệ, sau đó biết cô cùng Bắc Thâm yêu đương, Lăng Song làm âm ỉ không ít.

Hai mắt Lăng Song ánh lên tia phần nộ, nhưng chỉ trong giây lát, cô không phản ứng lại lời châm chọc của Tiểu Tiểu Tiểu, chỉ nhìn về phía Cố Sơ nói: “Dù cho năm đó tôi phá hoại tình cảm của cô, nhưng xuất phát từ tình cảm chân thành của tôi, tôi thật tâm rất yêu Bắc Thâm. Còn người nào đó lại chỉ xem Bắc Thâm là công cụ giết thời gian, gặp được người vì mình vùng tiền như nước Kiều Văn Tiêu thì lập tức coi Bắc Thâm như rác rưởi vứt đi.”

Bên ngoài Cố Sơ vẫn giữ nét bình tĩnh, nhưng trong lòng Cố Sơ từng câu từng chữ của Lăng Song như những mũi tên đâm vào trái tim ứa máu của cô. Tiểu Tiểu Tiểu trong lúc nhất thời tự vả vào miệng của mình, vẫn chưa biết phải đầu lại thế nào.

Cảm thấy thành công trong việc đả kích Cố Sơ, Lăng Song càng hưng hăng nói: “Trên đời này thế sự khó lường, ai lại nghĩ mọi việc như vở kịch đảo ngược thế này? Tôi nghĩ, chắc cô đã từng nghe qua tập đoàn nhà Lục Môn, đây là một tập đoàn quốc tế nổi tiếng trên sàn giao dịch với hơn mười loại hình kinh doanh. Lục Bắc Thâm chính là cậu hai của tập đoàn họ Lục, anh ta đương nhiên nắm giữ cổ phần của tập đoàn họ Lục, không những thế mà còn giữ danh hiệu ‘Bắc Thần quỹ’, điều này cũng đã đủ thu hút người khác. Lục Bắc Thâm là em trai của Lục Bắc Thần, thân phận của anh ta cũng có thể đoán ra. Cố Sơ, không phải lúc này cô đang hối hận? Hối hận vì trước đó tưởng Bắc Thâm là công tử nhà nghèo?”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Về Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Thâm Trầm Tựa Biển Sâu

Tiểu Tiểu Tiểu thốt lên đầy kinh ngạc: “Trời .... Hai anh em anh ta có địa vị lớn như vậy sao. Lúc trước đâu ngờ Lục Bắc Thâm có quan hệ với tập đoàn Lục Môn”, cô kéo kéo Cố Sơ: “Cậu biết chuyện này không?”

“Cô ta đương nhiên không biết, chứ nếu không lúc trước lại có thể quăng Bắc Thâm sang một bên, để nằm trong vòng tay của Kiều Văn Tiêu?” Lăng Song cười lạnh: “Hiện tại tập đoàn Kiều Văn như đang đứng trước cửa tử, cô ta lại đòi mục tiêu. Biết rõ chỉ cần quen thân được Lục Bắc Thần là cả đời chẳng lo ăn lo mặc, liền giả bộ tưởng làm anh ta là Bắc Thâm để mong tiếp cận. Tôi nói có đúng không?”

Cố Sơ hô hấp không thông. Đúng, trước đây cô không biết Lục Bắc Thâm có quan hệ với tập đoàn Lục Môn, trong lòng cô, anh luôn là người cao ngạo, là một người đàn ông có lòng tự tôn rất mạnh. Vì kiếm tiền có thể đảm nhận nhiều công việc. Anh cũng không phải là sinh viên cố gắng học để đạt thành tích. Trong đám bạn học chung ngành y, anh thích đua xe, thích chơi bóng rổ, mê chơi nhạc rock. Anh dường như luôn tràn đầy sinh lực, nhưng trong giờ học lại nằm ngủ gà ngủ gật. Tuy nhiên, người nhận được học bổng lại luôn là anh. Anh nói trí nhớ anh rất tốt, đã gặp qua một lần là không quên

được, Cổ Sơ nhìn ra anh đúng là một nhân tài. Anh học y không phải là để thực hiện ước mơ, mà chỉ đơn giản làm cho mẹ mình vui. Cổ Sơ vẫn cảm thấy Lục Bắc Thâm giống như một quý tộc, là một người có cốt cách quý tộc. Bởi một người nghèo khó như anh, bất luận ngoại hình hay giải quyết vấn đề, đều dễ khiến các cô gái từ lớn đến nhỏ đều phải tranh giành.

Mà hôm nay đây, mọi người bao gồm luôn cả Lục Bắc Thần, đã thông tin cho Cổ Sơ một cách rõ ràng rằng Lục Bắc Thâm không đơn giản chỉ mang cốt cách quý tộc. Mặc dù không có tin tức của anh, nhưng đúng như Lăng Song nói anh chính là em trai của Lục Bắc Thần.

“Lăng Song, tôi thấy cô rảnh quá nên xen vào chuyện người khác rồi đó? Đây là việc của Cổ Sơ, để cậu ta giải quyết, cô xen vào làm gì?”. Dù trước mặt Tiểu Tiểu Tiểu có bao nhiêu lý lẽ hợp lý đến thế nào, cô vẫn đứng về phía Cổ Sơ.

“Tôi chỉ dựa vào tình bạn để phân tích cho cô ta thôi. Đừng ước mơ viễn vông. Lục Bắc Thần có con mắt cao siêu, ngay cả đường tơ kẽ tóc trên từ thi mà còn không qua mắt được anh huông chi tâm tư của cô? Chỉ cần liếc sơ, anh ta đã nhìn thấy mục đích của cô. Cô tưởng anh ta dễ bị gạt như Bắc Thâm sao? À, nghe nói Lục Bắc Thần cũng đã có bạn gái. Cytheria, tên tiếng trung là Lâm Gia Duyệt, là con gái của ông trùm điện ảnh Lâm Tường, mẹ của cô ta nổi tiếng trong ngành buôn bán đá quý. Cô ta thông thạo năm thứ tiếng, là tiểu thư xinh đẹp khiến nhiều người đàn ông mê say. Có thể nói cô ta và Lục Bắc Thần như trời sinh một đôi.” Lăng Song vừa nói vừa nhìn quanh quất, không biết nhìn thấy gì mắt đột nhiên sáng lên, ngữ khí cũng sôi nổi hơn hẳn: “Nếu nhìn sơ, hai người quả thật giống nhau như khuôn. Có điều so với Bắc Thâm, Bắc Thần nhìn có khí chất hơn, Bắc Thâm ôn nhu quá. Giương mặt góc cạnh, cương nghị và nam tính. So với Bắc Thâm, Bắc Thần lại càng khiến phụ nữ chìm đắm.”

Cổ Sơ nhìn theo ánh mắt Lăng Song, trên sân khấu trang trí như biển hoa hình chữ T đã xuất hiện một thân ảnh cao lớn. Tuy nhìn từ xa, nhưng chỉ cần lướt qua, hình bóng ấy cũng khắc sâu vào tâm trí. Khác với những người đàn ông khác trong bộ áo vest cùng giấy da, anh diện một chiếc áo len mỏng, quần tây sẫm màu, nhưng như vậy cũng đủ thu hút cặp mắt của biết bao người. Anh cầm micro, một tràng pháo tay reo hò không ngớt.

Cổ Sơ nhói đau, phong cách ăn mặc của anh cực kỳ giống Bắc Thâm, có chút biếng nhác nhưng lại xa cách khiến người ta thật khó tiếp cận.

Lời đầu tiên Lục Bắc Thần cảm ơn mọi người, tiếng của anh nhẹ nhàng như mặt nước ngày đông, ngay sau đó anh nói lý do tổ chức bữa tiệc.

“Thứ nhất, tôi biết đa số những bạn tham gia bữa tiệc hôm nay đều có quen biết Tiểu Tuyết. Nếu phát hiện manh mối, mong mọi người cung cấp cho tôi bất kỳ lúc nào. Điều thứ hai, hôm nay cũng là sinh nhật một người bạn cũ của em trai tôi. Biết tin tôi sẽ đến Quỳnh Châu, em trai có nhờ tôi tổ chức bữa tiệc này.”

Xung quanh tiếng bàn tán xôn xao.

Lòng ngực Cổ Sơ run rẩy, bên cạnh Tiểu Tiểu Tiểu đáng vẻ hoài nghi: “Hôm nay là sinh nhật của ai?”, cô ngẫm nghĩ một lúc, sau đó vỗ đầu một cái: “Là sinh nhật của cậu phải không?”

Lăng Song đứng bên cạnh “hừ” một tiếng.

Cổ Sơ không trả lời, mắt vô thức nhìn sang hướng của Lục Bắc Thần, không ngờ anh cũng quay đầu nhìn về phía này. Xuyên qua đám đông và ánh đèn rực rỡ, đôi mắt anh thâm trầm tựa biển sâu.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ký Ức Hoa Bạch Lan

Tháp bánh kem 7 tầng lộng lẫy được đẩy qua biển hoa trang trí, lướt qua những con mắt trầm trồ kinh ngạc của nhiều người, đi tới trước mặt Cổ Sơ. Cô có thể ngửi thấy mùi hoa bạch lan thơm ngát, loáng thoáng đưa cô về lại hồi ức xa xưa.

“Bắc Thâm, Bắc Thâm, khi nào anh tổ chức cho em một bữa tiệc sinh nhật nhé! Em thích một bữa tiệc thật náo nhiệt.”

“Tiệc sinh nhật? Em thích tổ chức sinh nhật đến vậy sao?”

“Sinh nhật mà, một năm mới có một lần, nhiều người tham dự mới vui.”

“...”

“Em muốn bánh sinh nhật phải thoảng mùi hương bạch lan.”

“Khỏi nghĩ cũng biết nó khó ăn đến mức nào!”

“Em không nói là bánh kem vị hoa bạch lan. Chỉ là em muốn xung quanh bánh kem được phủ kín hoa bạch lan tươi mà thôi.”

“Sao không phải là hoa hồng?”

“Em không thích hoa hồng, chỉ thích bạch lan, mùi hương nhẹ nhẹ, đặc biệt, em cũng muốn là người đặc biệt. Hơn nữa, bánh kem cũng trang trí hình hoa bạch lan nở rộ, đĩa đựng bánh, dao nĩa cũng phải trang trí hoa bạch lan.”

“Ăn bánh ngọt thôi, đâu cần thiết phải làm vậy.”

“Trên đời này chuyện cần chú ý nhất chính là chuyện ăn uống. Thức ăn ngon cần phải biết kết hợp với dụng cụ đẹp mới xứng tầm phong cách. Ông trời ban cho chúng ta hơn 1000 chồi vị giác, mỗi chồi lại không có không biết bao nhiêu tế bào vị giác. Điều này chứng tỏ muốn chúng ta phải biết nếm đồ ngon, không biết thưởng thức món ngon chính là phụ đầu lưỡi, phụ đầu lưỡi chính là phụ lòng ông trời.”

Tiểu Tiểu Tiểu hô lên một tiếng khiến Cố Sơ quay trở về hiện thực: “Thật sáng tạo nhe, toàn là hoa bạch lan, thật đẹp!”

Cố Sơ nhìn chăm chăm vào tháp bánh kem, mỗi một tầng đều là được bắt bông kem hình hoa bạch lan, ngoài ra còn có những chiếc muỗng nhỏ bằng bạc tinh xảo, chiếc đĩa hình bầu dục trơn bóng in hình hoa bạch lan. Lớp socola thơm phức viết tên cô cùng dòng chữ “Happy Birthday” ở giữa cánh hoa, hương thơm khắc sâu trong xương cốt. Không chỉ mình Tiểu Tiểu Tiểu, mà mọi người xung quanh đều không thốt trầm trồ, khen ngợi, riêng chỉ có mình Lăng Song vẫn thờ ơ, lạnh nhạt.

Những lời tán phục như gần như xa, vang vọng vào tai của Cố Sơ, vừa hòa hợp nhưng cũng có chút gì đó xa lạ phần nào đó đánh thức một phần hồi ức thuở thanh xuân. Nhạc nền chuyển giai điệu, điệu chính là âm thanh phát ra từ cây đàn cello, phối hợp cùng tiếng vĩ cầm, nhẹ nhàng, uyển chuyển. Cố Sơ vẫn đứng yên tại chỗ, đây chính là điệu nhạc cô thích nhất, cô tưởng rằng mình đã quên, nhưng thật ra toàn bộ nốt nhạc cô đều khắc sâu trong ký ức.

Đám đông bắt đầu di chuyển, sau đó thân ảnh cao lớn hướng phía Cố Sơ từng bước đi tới, khóe môi có chút mỉm cười, đáy mắt giống như đóa bạch lan thanh nhã và lịch thiệp. Cố Sơ chôn chân tại chỗ, nhìn anh đi đến trước mặt cô.

Cố Sơ ngẩng đầu nhìn, đôi mắt dường như phóng đại nụ cười của anh.

“May I?” Lục Bắc Thần hướng tay về phía cô, làm động tác mời nhảy.

Đôi mắt anh dường như khóa gương mặt của Cố Sơ, câu hỏi mời chào tuy hờ hững nhưng lại không phép cho đối phương chối từ. Gương mặt nhẹ nở nụ cười, nhưng Cố Sơ lại cảm giác cát sau da thịt và ôn nhu ấy là tính cách cương nghị sắc bén, khiến người khác không thể xem thường. Tâm trạng Cố Sơ bắt đầu dao động, lòng tin anh chính là Bắc Thâm có chút lung lay. Bắc Thâm dù có cao ngạo nhưng không thâm sâu khó đoán như anh.

Cố Sơ nhìn chăm chăm vào tay Lục Bắc Thần, các khớp xương rõ ràng, chỉ tay nổi rõ, trong lúc nhất thời khiến cô có chút do dự. Đôi bàn tay này có lẽ sẽ chứa đựng một sức mạnh to lớn, tiêu diệt cô. Chân chừ một lúc, Bắc Thần chủ động kéo cô tay cô, nhẹ nhàng di chuyển. Hai người trở thành cặp đôi chính của điệu nhảy đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Không Gian Chuyển Đổi Của Đôi Mắt

Cố Sơ trở thành mục tiêu của mọi người, cô cảm thấy mình như một tấm bia cho đám đông ở đây nhắm vào chỉ trích. Ánh mắt của những vị sư tỷ như muốn thiêu cô thành tro bụi. Âm nhạc vẫn duy trì tiết tấu du dương, giống như thời gian trôi, không vội vàng, không gấp gáp.

Đây là bản nhạc đầu tiên cô và anh nhảy cùng nhau, khi đó họ thật ngây ngô.

Ở vũ hội vườn trường, ánh sáng mờ mờ, Bắc Thâm dịu nhẹ ôm lấy eo của Cố Sơ, mắt anh như những tia sáng lấp lánh, nhìn chăm chăm cô. Cô biết mình đang đỏ mặt, cho dù nơi đây mờ ảo nhưng cô vẫn sợ bị anh phát hiện, liền lấy tay che hai mắt của anh lại. Tim cô đập thình thịch, nó chưa bao giờ đập nhanh đến thế.

Bắc Thâm khẽ cong môi, rất quyến rũ, anh cúi thấp cười hỏi: “Sao vậy?”

“Đừng nhìn em!”

“Tại sao?”

Cô không trả lời, lấy tay vòng qua cổ anh, khẽ tựa đầu vào ngực anh. Cô không muốn cho anh biết mình đang xấu hổ. Cô nghe thấy tim anh cũng đang đập liên hồi, rất nhanh giống như cùng nhịp đập của cô, căn bản, anh cũng đang hồi hộp.

Thất lưng Cổ Sơ bị một lực nứu chặt.

Cổ Sơ mở to mắt, đối diện là ánh mắt của Lục Bắc Thần. Sáng rực, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Anh gờ tay, làm điểm tựa để cô xoay một vòng, chiếc váy khế đung đưa, đôi chân thon dài giống như nàng tiên cá xinh đẹp vừa được hóa thành người.

Lục Bắc Thần thu lại cánh tay, Cổ Sơ liền bị anh ôm vào lòng. Một tay anh lần nữa lại đặt lên eo cô, lực vừa đủ, khiến cô không có cảm giác bị trói chặt, tuy nhiên cũng chẳng thể nào thoát ra. Qua lớp vải, cô có thể cảm nhận nhiệt độ trong lòng bàn tay anh, không nóng, có chút hơi lạnh. Dựa sát vào người cô, đem hơi thở hòa với hô hấp của cô, hơi thở chỉ của mình anh.

“Bữa tiệc sinh nhật hôm nay Cổ tiểu thư có hài lòng không?” giọng anh phát ra trên đỉnh đầu của cô.

Hơi lạnh từ anh lan tỏa cơ thể cô, Cổ Sơ đè nén hô hấp có chút gấp gáp, ngược mắt lên cô thấy anh đang nhìn mình chăm chăm, hơi hoảng hốt. Mỗi khi nhìn sâu trong mắt Lục Bắc Thần, cô luôn cho rằng đây chính là ánh mắt của Bắc Thần.

“Tất cả chi tiết của bữa tiệc tôi chỉ nói với một mình Bắc Thần”. Cô tự dặn lòng không được trốn tránh ánh mắt của anh, những lời này cô nói nhỏ nhưng cô biết anh sẽ nghe thấy. Hơn nữa, dựa vào sự thông minh của anh, anh đương nhiên cũng sẽ hiểu rõ ý nghĩa câu nói này.

Vũ điệu của Lục Bắc Thần cực kỳ tao nhã, theo đó là nụ cười ung dung cao quý. Nương theo sự biến chuyển của tiết tấu, anh thuận thế kéo cô lại gần: “Khó có dịp Cổ tiểu thư lại nhớ chính mình nói những gì, tôi tưởng rằng cô đã quên hết mọi chuyện, sớm vứt tất cả lại phía sau lưng rồi chứ!”

Cổ Sơ lại một lực kéo cô áp sát vào thân thể Lục Bắc Thần, cô lấy tay chống lên bả vai anh, dùng chút sức mong nói rộng được khoảng cách. Tay cô đặt lên khung xương rắn chắc, làn da trơn bóng. Cô có thể cảm nhận được một sức mạnh lớn hơn rất nhiều so với chàng trai năm ấy.

“Một bữa tiệc linh đình, nhưng tiếc là lợi bất cập hại!” Cổ Sơ mở miệng nói.

Lục Bắc Thần cười cười, cúi đầu hỏi: “Tại sao?”

Trái tim Cổ Sơ hơi thất lại: “Nếu anh là Bắc Thần, thì loại giả thần giả quỷ này thật sự không phải là phong cách của anh. Tuy nhiên, nếu anh là anh trai của Bắc Thần, là Giáo sư Lục danh tiếng lẫy lừng, thì kiểu châm chọc khiêu khích này lại không hợp với thân phận tôn quý của anh. Lại còn bị mang tiếng, Lục giáo sư vùng tiền như nước vì bạn gái cũ của em trai tổ chức sinh nhật.”

Những người bạn học cổ tình khiêu vũ tới gần cô, Lục Bắc Thần lại dẫn Cổ Sơ sang một bên, lần này, cánh tay anh thắt chặt hơn lần trước. Cổ Sơ cảm giác thân thể cứng đờ, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh lại cúi đầu, môi như vô tình cọ xát bên tai Cổ Sơ, mùi thuốc sát khuẩn dịu nhẹ như vậy hăm cô.

“Vậy cô nghĩ tôi nên đối xử với cô thế nào đây?”

Giọng nói trầm thấp vang vào tai Cổ Sơ, vọng thẳng vào trái tim cô. Câu nói này có chút chế giễu, có chút căm hận.

Cổ Sơ sợ hãi, vô thức muốn đẩy anh ra. Nhưng Lục Bắc Thần đã buông lỏng, gương mặt anh tuấn lại trở về vẻ lạnh lùng, nở nụ cười: “Hi vọng Cổ tiểu thư vui vẻ tận hưởng!”. Vừa dứt lời anh liền xoay người, bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ánh Mắt Dõi Theo

Ngay đúng lúc Lục Bắc Thần buông tay, nốt nhạc cuối cùng cũng kết thúc. Điều này chứng tỏ anh cực kỳ quen thuộc nhạc khúc này. Biết nó bắt đầu từ đâu, đâu là nốt kết thúc, rành rẽ giống như cô vậy. Thất lưng đã không còn cảm nhận được nhiệt độ toát ra từ anh, bởi tay anh rất lạnh, không gian hô hấp cũng chẳng ngửi thấy mùi nước sát khuẩn thoang thoang.

Đáy mắt Cổ Sơ lúc này chỉ còn thấy bóng lưng cao lớn nổi bật của Lục Bắc Thần trong đám đông. Anh vừa xoay người, mấy vị sư tỷ đã vây cứng, vừa nói vừa cười. Tiểu Tiểu Tiểu trên tay cầm đĩa hoa quả đi đến phía trước, huych tay Cổ Sơ: “Này, hai người vừa nói chuyện gì vậy?”

“Đâu có nói chuyện gì!” Cổ Sơ cảm giác hơi lạnh, có lẽ khí lạnh tỏa ra từ thất lưng. Cô chọn cho mình một góc khuất, bỗng dưng cũng chẳng còn chút hứng thú nào với các món ăn đầy màu sắc ở đây. Tiểu Tiểu Tiểu đi theo Cổ Sơ, trong miệng vẫn đang nhồm nhoàm miếng táo: “Anh ta thật sự không phải là Bắc Thần sao?”

Cổ Sơ lắc đầu, kỳ thực cô cũng có cảm giác mơ màng. Tiểu Tiểu Tiểu hiểu lầm ý của Cổ Sơ, nuốt nhanh miếng táo, sau đó lắc lắc đầu: “Cái này thật đúng là, bao nhiêu cái tốt nhà họ Lục dành hết, cả hai anh em đều đẹp đến mức khiến người thần đều phần nộ. Nhìn thấy không, mấy bà sư tỷ khóa trên,

ai nấy mặt tươi hơn hoa, làm như quen thân với Lục Bắc Thần lắm vậy. Này này này, nhìn Lăng Song xem, đứng kiểu nói một đằng làm một nẻo, vừa rồi còn hiền ngoan nói cậu này nọ, nay xoay mặt cũng đánh lấy anh ta như sam.”

Cố Sơ không nhìn về phía Lục Bắc Thần. Thật ra, không cần nhìn cũng biết bên ấy náo nhiệt thế nào. Cánh tay lại bị Tiểu Tiểu Tiểu khều nhẹ, giọng nói cô ta có chút mờ ám: “Đừng nói tớ không nhắc cậu, vị bác sĩ pháp y Lục kia từ lúc anh ta ngồi xuống đến giờ vẫn đang nhìn chăm chăm cậu đấy.”

Cố Sơ vốn muốn rót một ly nước, nghe Tiểu Tiểu Tiểu nói vậy, mắt vô thức quay qua bên Lục Bắc Thần, ngay lập tức cô nhận ngay được ánh mắt Lục Bắc Thần đang nhìn về phía mình. Anh ngồi ở cách chỗ cô không xa, trên chiếc sofa màu đen. Tuy là cùng các sư tỷ nói chuyện nhưng ánh mắt từ đến cuối đều nhìn cô chăm chăm. Ngón tay cô run rẩy, chiếc ly xém rót xuống. Cố Sơ vội vàng thu hồi tầm mắt, định thần lại, nhưng tiếp sau đó làm việc gì thấy cũng không liên lạc.

“Có vấn đề!” Tiểu Tiểu Tiểu lại nổi lên tính bà tám.

Cố Sơ có chút khó chịu nhưng không biết giải tỏa thế nào, lại càng không biết giải thích sao với Tiểu Tiểu Tiểu. May thay có một người bạn học chung tiến lên bắt chuyện, coi như gián tiếp giải vây cho Cố Sơ. Đây là sư huynh tham gia cùng một câu lạc bộ thời đại học. Nhìn thấy Cố Sơ, anh ta hết sức vui mừng, liền tiếp ôn lại chuyện cũ. Tiểu Tiểu Tiểu không quen vị sư huynh này, nên đi chỗ khác tìm người trò chuyện. Cố Sơ vẫn duy trì nụ cười trên môi, tuy nhiên chỉ nghe câu được câu mất từ vị sư huynh. Vẫn có cảm giác như có một mũi nhọn đâm sau lưng, lại liếc về chiếc sofa đen kia, Lục Bắc Thần quả nhiên vẫn đang nhìn cô chăm chú.

Đôi mắt anh nửa cười nửa không, ánh mắt không hề né tránh mà trực tiếp nhìn thẳng vào Cố Sơ. Từ góc độ của cô không khác gì đang bị giám sát, cảm thấy cực kỳ khó chịu. Có hai vị sư tỷ tiến đến chỗ cô, Cố Sơ phát hiện đây chính là hai người chỉ chỉ trỏ trỏ lúc cô mới bước vào. Thì ra bọn họ không phải tiến đến phía cô mà chỉ đến lấy rượu, thái độ không chút thân thiện. Một trong hai cô tương đối thẳng thắn nói: “Cố đại tiểu thư tham gia mấy loại bữa tiệc kiểu này quả thực hạ thấp địa vị quá! Hai em trai, bây giờ lại tính hại luôn anh trai người ta à. Cố đại tiểu thư, đừng quá đáng quá!”

“Đi thôi, đi thôi! Loại người này chẳng có gì tốt. Người ta là thiên kim tiểu thư, ai thêm nói chuyện với loại “dân thường” như tụi mình!”

Hai vị sư tỷ đi được một khoảng, nhưng vẫn vọng bên tai cô câu nói: “Nhớ năm đó, chi vì tranh giành Bắc Thâm mà cô ta dám xô ngã Tiêu Tuyết, khiến cô ta gãy chân. Khi đó tất cả mọi người đều nghĩ cô ta thật lòng yêu Bắc Thâm. Tớ nghĩ cô ta chỉ không muốn có ai giành với mình thôi. Bắc Thâm cũng thật là, giống như bị ma nhập mê đắm cô ta, càng nghĩ càng tức ...”

Nụ cười như đông cứng, vị sư huynh thấy vậy liền nói vài câu an ủi, cô cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh nói: “Sư huynh, em xin lỗi một chút!”

Cô phải đi, cô sắp không thở nổi rồi.

Cố Sơ gắng gượng xuyên qua đám đông, tựa hồ lại nghe ai đó bình luận: “Chưa biết chừng cô ta là người đã giết chết Tiêu Tuyết, vì đàn ông chuyện gì cô ta không làm ra được. Hai người trước nay bất hòa, ai biết được khi Tiêu Tuyết đến Quỳnh Châu, bọn họ đã phát sinh chuyện gì.”

Trên chiếc ghế sofa đen, Lục Bắc Thần ngồi dựa vào thành ghế, có chút lười biếng, ánh mắt vẫn dõi theo bóng người như đà điểu giữa đám đông. Anh thảnh thơi đảo nhẹ chiếc ly cổ cao trong tay, rượu tỏa hương thơm nồng nàn. Tuy nhiên, tâm tư Lục Bắc Thần lại không đặt vào ly rượu, mãi vẫn không uống ngụm nào. Ngay lúc Lăng Song tiến đến mời rượu, Lục Bắc Thần liền đứng dậy, đem ly rượu đặt vào khay, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào nơi cách đó không xa, giọng nói cực lạnh lùng: “Xin lỗi, tôi có chút việc.”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Bông Hoa Màu Cam

Ban đêm, mùa này tiết trời hơi lạnh. Gió biển thổi vào mặt mang theo chút ẩm ướt, một chút hương hoa thoang thoảng quện vào hơi thở, nhưng rất nhanh lại tan vào không khí. Cố Sơ chọn chiếc cửa gần nhất, đẩy ra. Bên ngoài những chiếc ô che nắng đã được cụp lại, xếp gọn gàng bên cạnh những chiếc ghế nằm màu trắng, nằm yên lặng một chỗ như đang chờ đợi ai đó. Ngoài khơi xa, mặt biển tĩnh lặng và rộng lớn, khiến con người run sợ.

Cố Sơ cũng muốn trốn đi thật xa, cùng trời giữa đất. Cô chạy đến chiếc ghế dài cuối cùng ngay giữa bờ biển, hít sâu một hơi. Mỗi lần hít thở, không khí ẩm ướt như tràn vào dạ dày, đau đớn, nỗi đau lan đến trái tim bé nhỏ của Cố Sơ. Hai bộ phận trên một cơ thể, lại quá gần nhau, khó tránh khỏi một bộ phận nhói đau, bộ phận kia cũng cảm nhận được.

Nhìn ra phía đại dương mênh mông, lòng Cố Sơ dâng lên nỗi bi thương khó tả. Không biết là do cô cảm thấy tiếc thương cho vùng biển rộng lớn cô đơn giữa trời mây u tối, hay cô đang thương cho chính thân mình, dù trong đám đông cũng một mình hiu quạnh. Cố Sơ ra sức nói với bản thân mọi chuyện xảy ra, những con người đó không thể nào làm tổn thương được cô hơn nữa. Mọi chuyện đau khổ còn gì mà cô chưa từng trải qua. Thế nhưng, Cố Sơ biết rõ, chính mình vẫn còn quan tâm, vẫn còn muốn xông lên trước mặt đám người đó, chỉ thẳng vào từng người mà nói: Các người có tư cách gì đánh giá tôi? Dựa vào điều gì?

Con người là khóc cho kiếp sau, cho nên cuộc sống nhất định chịu đau khổ. Trước đây Cố Sơ chưa từng biết đến đạo lý này, nhưng giờ đây khi cô phải một mình tiến về phía trước, cô mới hiểu cuộc sống thật mới mệt.

“Tôi nghĩ, Cố tiểu thư thích hợp với những bữa tiệc thương vụ hơn, rõ ràng bữa tiệc hợp mặt lớp này lại khiến cô cảm thấy quá buồn chán.”

Giọng nói người đàn ông phát ra từ phía đằng sau, thanh âm lạnh lùng như cơn gió biển, theo đó còn có chút giễu cợt.

Xung quanh bốn bề yên tĩnh, chỉ có tiếng sóng biển vang vọng, bất thành linh có tiếng động khiến Cố Sơ hơi giật mình, cô quay đầu lại nhìn, cách đó không xa, bóng hình người đàn ông bị ánh trăng và ánh đèn bao phủ. Bóng anh kéo dài trên nền đất, giống như bị vàng sáng lói đi.

Cô không biết anh theo ra từ lúc nào, dưới màn đêm, ánh mắt anh tối đen như mực, cũng thâm sâu khó dò tựa biển khơi.

Cố Sơ nhận thấy mình thật hèn nhát, bởi trước khi có một đáp án chính xác, chỉ cần là hình bóng của anh thôi cũng đủ làm cho tâm trí cô xao động. Cố Sơ muốn chạy trốn, nhưng chợt phát hiện muốn rời đi phải ngang qua chỗ anh đứng. Anh đã đến đây chỉ có kẻ ngốc mới tin anh chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí.

Đã không rời đi được, Cố Sơ chỉ còn cách đối mặt.

Cô xoay người, nhìn anh dưới ánh sáng, nói: “Giáo sư Lục thật coi trọng tôi, bữa tiệc này quá trang trọng linh đình, tốn không ít tiền của. Tôi thấy không đáng.”

“Có thể cùng được Cố tiểu thư khiêu vũ một bản, điều này đã là đáng giá”. Lục Bắc Thần nở nụ cười nhàn nhạt khiến cô không thể đoán được tâm ý của anh. Anh tùy ý ngồi xuống một chiếc ghế, nhàn nhã dựa vào, lấy trong túi quần một bao thuốc, rút ra một điếu, toàn bộ quá trình vẫn nhìn chằm chằm Cố Sơ: “Với nhan sắc của Cố tiểu thư cũng đủ để cho cánh đàn ông chúng tôi bỏ của cải để đổi lấy nụ cười mỹ nhân.”

Cố Sơ biết trong lời nói của anh chẳng phải là lời khen tặng, những loạt hành động đó căn bản chỉ muốn trông thấy cô hoảng sợ thế nào mà thôi. Lục Bắc Thần vẫn ngồi yên ở đó, không tính rời đi, cô cũng không muốn cùng anh thảo luận, bởi đương nhiên dưới tình huống không rõ ràng thế này cô không phải là người chiếm thế thượng phong.

Cuộn chặt các ngón tay, giọng cô có chút trầm trầm: “Với một người danh tiếng như Giáo sư Lục, cần phải nịnh nọt một người phụ nữ sao?”

Lục Bắc Thần chỉ cười cười. Đem điếu thuốc kẹp vào miệng, châm lửa. Ánh lửa chọt lóe, gương mặt của anh được chiếu sáng một cách rõ ràng, sóng mũi cao thẳng tắp lộ ra nét nghiêm túc. Tình cảnh này khiến Cố Sơ nghĩ đến một đoạn trong tác phẩm “Chiếc lư hương đầu tiên” của Trương Ái Linh: Kiều Kỳ không nhìn về phía cô, nên nhìn không thấy, nhưng anh biết nhất định cô đang khóc. Bàn tay còn lại nhàn rỗi lấy ra trong túi một điếu thuốc, rồi châm lửa. Mùi thuốc là thơm thơm, đốm lửa sáng ngời, trong đêm lạnh thấu xương ấy, đôi môi anh như một bông hoa màu cam nở rộ. Hoa tàn, cũng chỉ còn âm u và lạnh lẽo.

*Trương Ái Linh: một nhà văn nữ nổi tiếng của Trung Quốc (1920,1995). Bà nổi tiếng với các tác phẩm về đề tài đấu tranh, những căng thẳng giữa nam giới và nữ giới trong tình yêu. Các tác phẩm nổi tiếng: Sắc Giới, Tình yêu khuyên thành ...

Cố Sơ không hiểu vì sao mình lại nghĩ đến những câu này, có lẽ bởi vì, giữa cô và anh cũng che giấu một nỗi buồn riêng mình? Cũng có lẽ, quả thực ngay từ lúc bắt đầu, cô đã không thừa nhận anh là người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Ất Phải Biết Sự Thật

“Liên tục nhượng bộ, quả thật không giống tác phong của Cố tiểu thư. Tôi nghe nói, miệng lưỡi cô rất sắc bén.” Lục Bắc Thần khoan thai nhả ra một vòng khói, nhìn cô chằm chằm qua làn khói thuốc.

Cố Sơ dùng miệng thở ra những hơi ngắn, bằng cách này sẽ giúp cô phần nào khống chế tâm trạng của mình: “Tôi cũng nghe nói tài đối đáp của Giáo sư Lục cũng hơn người, cho nên không dám mưa riu qua mặt thợ.”

Lục Bắc Thần nhìn Cố Sơ, sau lưng lúc này là biển cả mênh mông, mái tóc dài tung bay trước gió. Khuôn mặt chỉ lớn hơn lòng bàn tay ẩn trong mái tóc đen bóng, trông cô càng thêm nhợt nhạt, duy chỉ có đôi môi vẫn có chút hồng hào tự nhiên, mong manh như cánh hoa đào. Cô thật mềm yếu, giống như cánh bướm dễ dàng bị cơn sóng lớn vùi dập. Anh thấy tim mình nhói đau.

“Tôi nào phải mãnh thú, sao Cố tiểu thư lại sợ tôi như vậy?” Anh nhàn nhạt nói.

Cố Sơ không trả lời.

Lục Bắc Thần kẹp điều thuốc trên tay, chỉ sang bên cạnh nói: “Qua đây!”

Cố Sơ đương nhiên sẽ không cùng anh trò chuyện. Nếu anh là Lục Bắc Thần, đối với cô, anh thật xa lạ chẳng có đề tài gì để nói. Nếu anh là Lục Bắc Thâm, như vậy cô lại càng không có tư cách chủ động đến gần. Tuy nhiên, hai chân cô vẫn tiến về phía trước, mỗi bước đến gần là mỗi lúc tim cô lại đập nhanh thêm một nhịp.

Lục Bắc Thần thấy cô tiến đến, khẽ nhếch miệng.

Nhưng khi còn cách anh hai ba bước, cô dừng lại. Từ đây cô cũng có thể thấy sâu trong mắt Lục Bắc Thần là những tia sáng rực rỡ, nhưng lại không thể thấy rõ nội tâm cô đang né tránh. Đây là khoảng cách an toàn, là khoảng cách đủ để một con ốc sên mang vỏ ngoài mềm yếu như cô có thể có được sự an tâm.

“Thật lòng cảm ơn bữa tiệc sinh nhật tối nay của Giáo sư Lục. Bây giờ cũng không còn sớm, nếu không có gì phiền, tôi xin phép về trước.”

Lục Bắc Thần không nói lời nào, chỉ ngược mắt nhìn Cố Sơ. Ngón tay vẫn kẹp điều thuốc, đốm lửa vẫn lặng lẽ cháy, âm thầm hết như anh. Cố Sơ né tránh ánh mắt của anh, vừa dứt lời liền cúi đầu thay lời chào rồi rời đi.

Đêm tối, chỉ còn lại mùi thuốc lá, mùi hương của cô cũng dần dần tan biến.

Lục Bắc Thần tựa lưng vào thành ghế, không cử động, nụ cười nơi khóe môi cũng tắt ngấm. Một lúc sau mới rít một hơi thuốc, nhả ra, sau đó dụi mạnh nửa điều còn lại.

Thời khắc này, những ngọn đèn đường như nửa tỉnh nửa mê, những tia sáng bị bóng đêm cắn nuốt, thi thoảng một con gió thổi làm lá cây rung rinh, làm ánh sáng xuyên qua đám lá, sáng lấp lánh. Cố Sơ bước khỏi nhà hàng, đứng ven đường đón taxi. Quỳnh Châu là một thành phố yên bình, do đó đêm xuống cũng không náo nhiệt cho lắm, rất ít taxi qua lại, có chăng vụt qua cô cũng là chiếc xe đã chở khách. Cố Sơ có chút hối hận, trước khi ra ngoài không nhờ nhân viên nhà hàng gọi giúp chiếc taxi.

Cố Sơ đi men theo con đường phía trước về nhà, gió thổi qua bờ vai có chút lạnh lạnh, đôi chân bắt gặp thấy hơi đau. Cô ngừng bước, thở dài, đã lâu không mang giày cao gót, chỉ là đôi giày năm sáu phân mà hiện tại cô chịu cũng không nổi. Nhớ ngày đó cô thường xuyên diện những đôi giày cao ít nhất 8 phân. Ngẫm nghĩ một chút, cô cởi giày, nhìn xuống gót chân, đã bị trầy, sưng tấy.

May mắn trời đã tối, người đi đường không nhiều, bằng không, sẽ cảm thấy một cô gái vừa đi chân đất trên tay mang theo đôi giày cao gót thông thả bách bộ thì thật là kỳ quái.

Bên cạnh vụt qua chiếc xe hơi màu đen, đến gần phía cô rồi dừng lại.

Lặng lẽ tiến đến khiến cô lại lẩn nữa giật mình.

Cửa xe hạ xuống, lộ ra gương mặt không nói không cười. Cố Sơ không ngờ anh đuổi theo cô ra đến ngoài đây.

Lục Bắc Thần quan sát cô giây lát, ánh mắt nhìn xuống đôi chân trần, sắc mặt lạnh lùng, mở miệng nói không chút biểu cảm: “Lên xe!”

Cố Sơ nhất thời phản ứng: “Không cần .... Tôi ...”

“Tôi đưa cô về.” Lục Bắc Thần cắt ngang lời cô.

Cố Sơ vội vàng xua tay, sau đó nhớ ra tay cô vẫn đang cầm đôi giày, lập tức buông xuống, vừa định mở miệng từ chối, Lục Bắc Thần lại lần nữa nói thêm một câu: “Muốn biết chuyện của Lục Bắc Thâm thì lên xe.”

Đây là câu nói có tính lôi kéo cực mạnh. Cô mím môi, đi lại giày, vòng qua phía bên kia. Anh và cô đều biết rõ đây là kết quả tất yếu. Anh muốn đạt được mục đích, còn cô muốn biết sự thật.

Vừa mở cửa sau, đã nghe thấy tiếng Lục Bắc Thần giọng nói có chút không vui: “Nhìn tôi giống tài xế lắm sao?”

Cố Sơ âm thầm hít sâu một hơi, đóng cửa xe, đi lên phía cửa phụ lái. Lục Bắc Thần nghiêng người, mở cửa xe giúp cô. Cố Sơ nắm chặt các ngón tay, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Giống Như Đã Lâu Không Hẹn Hò

Xe đi thẳng hướng về phía trước.

Trong xe rất yên tĩnh.

Lục Bắc Thần mắt nhìn thẳng, tay nắm chặt vô lăng, nét mặt nghiêng nghiêng cương nghị, khe mím môi. Anh không nói lời nào, người khác nhìn vào cũng không đoán được anh đang suy nghĩ chuyện gì. Cố Sơ lên xe cũng tạm thời chọn yên lặng không nói. Không phải cô không muốn nói mà chỉ là không biết nên nói sao.

Trong xe tràn ngập mùi hương nam tính, nhưng lại thiếu sự ôn hòa. Trên người anh vẫn là mùi thuốc sát khuẩn cùng vị thuốc lá hòa quyện, lạnh lạnh nhưng có chút cuốn hút. Cố Sơ lại cảm thấy bị mê hoặc. Trước đây, Cố Sơ thích cơ thể ngập mùi nắng của Bắc Thần, một mùi hương sạch sẽ, nhưng vẫn bộc lộ nét mạnh mẽ của một chàng thanh niên.

Lục Bắc Thần vẫn không nói lời nào, Cố Sơ cũng vậy, nhưng xe không thể cứ đi mãi mà không có phương hướng. Cố Sơ liền mở miệng: “Phía trước quẹo phải, anh chạy vào khu thành cổ.”

Anh không nhìn cô, đánh lái cho xe quẹo phải.

“Cám ơn!”

Lục Bắc Thần tiếp tục duy trì sự im lặng.

Sự yên tĩnh đến đáng sợ. Chiếc xe lại được cách âm rất tuyệt hảo, thanh âm phía bên ngoài không thể lọt vào, lại khiến cô cảm thấy hít thở không thông. Một lúc lâu sau, Cố Sơ mở miệng nói phá tan bầu không khí tĩnh lặng: “Tôi muốn biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.”

Phía trước là đèn đỏ, xe đột ngột giảm tốc.

Lục Bắc Thần không nhìn Cố Sơ, bàn tay to lớn vẫn nắm chặt vô lăng, nhưng trong đáy mắt anh đã thêm chút u ám. Cố Sơ phát giác, sắc mặt anh có chút thay đổi, cô bắt đầu lạnh gáy. Cô sợ lại lâm vào tình cảnh giống như lần ở trong thang máy mấy hôm trước, anh dùng thái độ lạnh như băng dồn ép cô, khiến cô hoảng sợ trốn chạy khi vẫn chưa biết được sự thật.

Cố Sơ mong anh nói câu gì đó, nhưng đến khi đèn xanh bật sáng, anh vẫn chung thủy lựa chọn trầm mặc, lái xe hướng về phía trước. Cố Sơ không biết anh đang suy nghĩ điều gì, đã không thể hỏi ra thì cô cũng không tiếp tục truy cứu, cô liền nói địa chỉ nhà mình cho anh.

Lúc chuẩn bị đi vào lối rẽ khu thành cũ, Lục Bắc Thần đột ngột chuyển hướng cho xe quay về phía khu vực thành mới náo nhiệt.

Cố Sơ sững sờ, lúc kịp phản ứng thì xe đã đi rất xa. Cô quay đầu ra phía cửa xe, nhìn ngóng một lúc, mới quay đầu nhìn về phía Lục Bắc Thần: “Anh đi nhầm đường rồi, phải rẽ vào hướng giao lộ kia mới đúng.”

Lục Bắc Thần vẫn tiếp tục yên lặng, cho xe phóng về phía trước.

“Này, Lục ...” Dưới tình thế cấp bách, suýt chút nữa Cố Sơ đã kêu lên tên gọi của Lục Bắc Thần, nhưng vẫn còn giữ được tỉnh táo liền sửa ngay lại: “Giáo sư Lục, anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Không ngờ, Lục Bắc Thần phớt lờ, gương mặt không chút biểu cảm.

Xe chạy được khoảng 20 phút, Lục Bắc Thần rốt cục cũng dừng xe. Cố Sơ không ngờ tới anh lại đưa cô đến một nhà hàng.

Lục Bắc Thần bước xuống, qua phía bên kia mở cửa xe cho Cố Sơ nói: “Xuống xe!”

Cố Sơ hơi chần chừ, nhưng vẫn bước xuống xe. Sau khi đóng cửa, Lục Bắc Thần ném chìa khóa cho bảo vệ đậu xe, hướng phía trong đi vào. Cố Sơ nghĩ có thể anh muốn nói gì đó, nên cũng đi theo cùng.

Trong nhà hàng, khách không đông, đa phần là những vị khách đã đặt bàn trước hoặc là hội viên của nhà hàng. Cố Sơ biết nhà hàng này đã mở được hai năm, vì nguyên liệu thức ăn được chọn lựa kỹ càng cùng với việc bài trí độc đáo nên đã liên tục được lên các trang báo ẩm thực. Rất nhiều lần Cố Sơ đã đi ngang đây, rất nhiều lần cô tự dặn mình bây giờ cô đã không thể vào nổi những nơi như thế này nữa rồi.

Lục Bắc Thần không giống như lần đầu tiên đến, khi anh vừa tiến vào đã có nhân viên phục vụ đến chào hỏi: “Chào Giáo sư Lục!”. Lục Bắc Thần trực tiếp đi đến bàn gần sát cửa sổ, kéo ghế, nhìn về phía Cố Sơ và nói: “Ngồi đi!”

Giống như đã lâu chưa hẹn hò, dưới ánh đèn là người đàn ông ưu nhã và tôn quý, cùng sự săn sóc người yêu một cách ân cần, chu đáo. Cố Sơ lắc đầu để loại bỏ ảo giác này, cẩn nhẹ môi dưới, tiến đến. Vừa đứng lúc Cố Sơ ngồi xuống, anh đẩy ghế vào, cùng với bàn ăn tạo thành một góc vừa vặn.

Lục Bắc Thần cũng ngồi xuống ghế đối diện.

Chương 35: Tìm Được Đôi Giày Vừa Với Mình

Khi thực đơn được mang đến, Lục Bắc Thần nói với Cố Sơ: “Cô gọi món đi!”

Cố Sơ không cầm thực đơn: “Ồ bữa tiệc sinh nhật tôi đã ăn rồi.”

Lục Bắc Thần liếc cô một cái, không nói lời nào cầm lên, lật vài trang rồi dặn người phục vụ bên cạnh, Cố Sơ thấy vậy liền nói ngay: “Tôi thật sự không đói, chúng ta ...”

“Tôi phải ăn!” Lục Bắc Thần cắt ngang lời Cố Sơ.

Cố Sơ lập tức yên lặng, cô liền nghĩ thầm hình như trong bữa tiệc anh cũng chưa ăn gì. Mỗi lần cô liếc qua đều thấy Lục Bắc Thần trên tay cầm ly rượu trò chuyện hoặc nhìn cô chăm chăm. Ly rượu hầu như cũng chỉ để trang trí, không thấy anh uống ngụm nào. Bụng cô đột nhiên reo ừng ục, Cố Sơ chột xầu hổ đồ mặt sợ anh nghe được, liếc Lục Bắc Thần một cái, thấy anh vẫn đang chăm chú gọi món, cô cũng an tâm. Quả thực, trong bữa tiệc cô cũng không ăn được gì nhiều, bị Tiểu Tiểu Tiểu ép quá mới ăn được miếng bánh ngọt và mấy miếng trái cây.

Trong hoàn cảnh đó, làm sao Cố Sơ có thể yên tâm mà ăn uống.

Một lúc sau, người đàn ông mặc một bộ vest đen hướng thẳng bàn của cô tiến đến. Cô biết mấy người này là người của Lục Bắc Thần. Anh là bác sĩ pháp y nổi tiếng, được coi là bảo vật quốc gia, do đó việc tăng cường bảo vệ là điều không có gì bất ngờ. Tuy nhiên, điều cô cảm thấy ngạc nhiên là hôm nay bên cạnh anh không có bất cứ nhân viên bảo vệ nào. Người vệ sỹ tiến đến đưa chiếc túi trong tay cho Lục Bắc Thần. Lục Bắc Thần không nói lời nào chỉ gật đầu. Người đàn ông liền rời đi.

Cố Sơ thầm đoán chắc có chuyện gì xảy ra khiến Lục Bắc Thần phải rời đi, hoặc giả trong chiếc túi to trước mặt là khúc xương hay đoạn thịt máu me nhê nhai gì đó. Ngay lúc đó, Lục Bắc Thần lại đẩy chiếc túi về phía Cố Sơ, khiến cô phản xạ ngay, có chút hoảng sợ: “Cái gì đây?”

Phản ứng của Cố Sơ khiến Lục Bắc Thần hơi ngẩn người, mà Cố Sơ cũng thấy phản ứng của mình hơi quá lớn, liền vội vàng sửa lại: “Trong này là gì vậy?”

Lục Bắc Thần cũng đoán được cô đang suy nghĩ gì, khóe môi khẽ cong, vẻ như muốn cười, nhưng vẫn mở miệng giọng lạnh lùng: “Cô mở ra đi, không phải là thứ ảnh hưởng đến khẩu vị của cô đâu!”

Cảm giác thật tệ hại khi bị người khác nhìn thấu tâm can. Cố Sơ then đỏ mặt, vội vàng xua tay: “... tôi ... tôi không nghĩ như vậy.”

Nhưng càng giải thích càng rối, Cố Sơ nhìn thái độ như cười như không của Lục Bắc Thần. Cô không nói thêm lời nào, mở chiếc túi ra xem. Là một đôi giày nhãn hiệu MiuMiu. Đôi giày màu kem, thiết kế đơn giản, đế bằng, rất thích hợp dạo phố. Cô từng thấy qua đôi giày này khi đi qua cửa hàng của MiuMiu.

“Thay giày đi!” Lục Bắc Thần uống một ngụm nước rồi nói.

Cố Sơ vô cùng ngạc nhiên.

Lục Bắc Thần ngã người ra sau ghế, hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn vào bàn chân của Cố Sơ: “Cô làm tôi nhớ tới một câu chuyện cổ tích, có một cô chị cố gắng hết sức nhét chân mình vào chiếc giày.”

Cố Sơ mặt đỏ lên, bất giác đáp trả: “Tôi không phải!”

“Giày ở trên chân, có vừa hay không chỉ có người mang mới biết!” Lục Bắc Thần nói một câu, ý nghĩa thâm sâu.

Cố Sơ cắn môi, ngón chân di chuyển có chút khó khăn. Lời Lục Bắc Thần nói nghe cũng có lý, hiện tại chân cô đau muốn chết, chỉ cần nhẹ giẫm chân cũng khiến giày cọ vào vết sưng đau buốt. Tìm được cho mình một chiếc giày phù hợp là rất quan trọng, nhưng bao năm nay cô cũng đã mất khả năng tìm kiếm.

“Đôi giày của tôi còn tốt lắm, đôi này quá đắt, tôi không thể nhận.”

Lục Bắc Thần nhiu mày, hạ thấp giọng nói: “Phiền phức!”. Liền đứng ngay dậy, lấy đôi giày trong hộp.

Cố Sơ hoảng hốt, vội vàng nói: “Đề tôi tự làm.”

Lục Bắc Thần đứng trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, lộ ra chiếc cằm cương trực, đem giấy trong tay đưa cho cô. Cố Sơ nhận lấy đôi giày, thay giày trước đôi mắt quan sát của anh, cảm giác này rất kỳ lạ, hơi ngượng ngùng, còn có chút mất tự nhiên.

Nhưng phải thừa nhận đôi giày mới có cảm giác dễ chịu hơn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Về Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tiết Kinh Trập

*Kinh trập: ngày kinh trập vào 5 hoặc 6 tháng 3. Ở đây chữ kinh 惊 mang nghĩa giật mình, 蛰 chỉ loài sâu bọ ngủ đông. Tiết khí kinh trập có ý nghĩa là thời tiết ấm áp làm các loài sâu bọ côn trùng giật mình tỉnh dậy sau một giấc ngủ đông dài. Trong câu này có thể tác giả ngụ ý muốn nói những chất chứa sâu trong lòng của Cố Sơ cuối cùng cũng đã trôi chảy. Minh hiểu vậy, nên sẽ tìm người hỏi rõ thêm câu tựa đề cho chương này và chỉnh lý lại sau.

Món ăn được bày biện tinh tế, hai món khai vị, ba món chính, một món tráng miệng. Từ khâu chuẩn bị nguyên liệu đến khâu sắp đặt đều đạt đến hoàn mỹ. Bộ dụng cụ ăn được làm bằng bạc, phản chiếu ánh sáng từ chiếc đèn phía trên đỉnh đầu, không quá chói mắt, lại không quá tối, tất cả mọi chi tiết đều đạt được độ sáng tạo cực kỳ hoàn hảo. Cố Sơ hơi giật mình, lúc ba mẹ cô còn sống, cô ăn uống rất kén chọn. Sau khi ba mẹ qua đời, những món ăn ngon đương nhiên sẽ không còn phù phê như ngày xưa nhưng bệnh kén ăn vẫn không sửa được, nên đến tận bây giờ cho dù đi làm về rất mệt, cô cũng tự mình nấu nướng.

Miếng thịt bò non mềm, phía ngoài hơi cháy xém bên trong vẫn mềm ngọt. Đầu bếp làm ra món ăn này quả có tay nghề rất cao, gia vị nêm cực kỳ vừa miệng. Món rau xanh mướt màu diệp lục, thanh đậm lại không quá nhiều giàu mỡ, chọn làm bữa tối là rất thích hợp. Những món ăn thật thu hút, Cố Sơ ăn ngon miệng, quả thực là ăn không hề ít.

Dùng qua món tráng miệng, Cố Sơ mới liếc qua Lục Bắc Thần, hình như anh chưa đụng đĩa. Anh không ăn, hầu hết thời gian anh đều nhìn cô? Nghĩ đến đây, Cố Sơ có chút không thoải mái, ngừng một chút, cô hỏi: “Anh không ăn gì sao?”

Lục Bắc Thần lúc này mới cầm đôi đũa, gấp miếng thịt gà, động tác nhai nuốt không nhanh không chậm, trông thật tao nhã. Cố Sơ nhìn anh, vô ý lại nhớ đến Lục Bắc Thần khi cùng nhau đến một nhà hàng cao cấp dùng bữa. Kỳ thực nhà hàng đó món ăn cũng bình thường, nhưng bởi vì là tâm ý của Bắc Thần nên cô nói với anh rất ngon miệng. Có lẽ Lục Bắc Thần cũng nhìn ra cô dối lòng, liền nói với Cố Sơ: Sau này anh sẽ kiếm thật nhiều tiền, dẫn em đến nhà hàng cao cấp hơn, em muốn anh gì tùy thích.

Hiện tại, đối mặt với người đàn ông này, tại một nhà hàng sang trọng, cảm giác như đã lâu lắm rồi mới được dùng bữa tối.

“Không thích sao?” Lục Bắc Thần nhàn nhạt hỏi.

Cố Sơ quay trở về hiện thực: “Không, ngon lắm!”

Lục Bắc Thần dùng đũa, nhìn Cố Sơ chăm chăm, hạ giọng nói: “Thích là được!”

Cố Sơ không nghe rõ, giương mắt nhìn anh. Nhưng ánh mắt vẫn yên tĩnh như mặt hồ, thật giống như chưa từng nói gì. Sau khi dùng bữa xong, Cố Sơ lấy hết dũng khí hỏi anh: “Anh cũng nên nói với tôi một số chuyện rồi chứ?”

Lục Bắc Thần lấy khăn ăn lau khóe miệng, đợi nhân viên phục vụ dọn dẹp sạch sẽ, bưng đĩa trái cây lên, anh mới mở miệng: “Vội đáng về của cô lúc này, tôi làm tưởng là cô đang rất quan tâm đấy.”

Lời anh nói khiến cô ghen hờn.

Lục Bắc Thần cũng không định châm chọc cô, lấy ví ra. Cố Sơ cho rằng anh muốn tính tiền, vừa định mở miệng, liền nhìn thấy anh lấy ra một tấm ảnh bên trong, đẩy đến trước mặt Cố Sơ.

Đập vào mắt Cố Sơ là đôi tay thon dài sạch sẽ của anh. Cô nhìn vào tấm ảnh anh đưa tới, cầm lên xem.

Là hai người đàn ông, đúng hơn là hai chàng thanh niên, khuôn mặt giống nhau như hai giọt nước, cười tươi, choàng vai qua nhau, tràn ngập tinh thần phấn chấn. Hai người khoảng 16, 17 tuổi, tràn đầy sức sống.

Mắt Cố Sơ nhói đau, ngực bắt gặp lan tỏa nỗi sợ hãi, bàn tay run rẩy, bức ảnh theo đầu ngón tay rơi xuống mặt bàn.

“Hai anh ...” Cố Sơ nhìn người đàn ông đối diện, trái tim đập loạn nhịp.

“Chúng tôi là hai anh em sinh đôi. Tôi là anh, nó là em. Hai anh em tôi sinh cách nhau 5 phút.” Lục Bắc Thần vẫn giữ ngữ khí bình thản, đôi mắt hơi nheo

lại.

“Không ...” Không thể nào.

Kỳ thực đây mới là lời Cố Sơ muốn nói. Cho tới bây giờ, cô chưa từng nghĩ Lục Bắc Thâm còn một người anh trai sinh đôi. Dù cho mấy ngày hôm nay, người đàn ông trước mặt giả thần giả quỷ, nhưng cô vẫn tin đây chính là Lục Bắc Thâm. Nhưng bây giờ, tấm hình đang ở trước mắt, bức ảnh chụp thời niên thiếu, nhưng cách biệt cũng không quá lớn, nhìn vào có thể nhận ra ngay.

“Nếu như anh không phải là Lục Bắc Thâm, vậy Bắc Thâm đang ở đâu?” Cố Sơ cuộn chặt lòng bàn tay, cô biết rõ, lời tiếp theo của anh cũng chẳng có gì lọt tai.

Quả nhiên, Lục Bắc Thần ánh mắt lạnh lùng, nói gần từng chữ: “Bắc Thâm đã qua đời!”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Kẻ Giết Chết Trái Tim

Giọng nói Lục Bắc Thần rất lạnh lùng, năm chữ không dài không ngắn nhưng lại tạo thành như một ống thép cuộn tròn sau lưng Cố Sơ. Cô hít thở không thông, cảm giác đau đớn lan nhanh như giọt mực thấm trên giấy Tuyên Thành. Cố Sơ nhìn chăm chăm Lục Bắc Thần, ánh mắt có chút hoài nghi, nỗi đau tự động được che giấu dưới con mắt lạnh như băng của anh, đầu Cố Sơ lúc này chỉ vang vang mấy chữ kia: Bắc Thâm đã chết!

*Giấy Tuyên Thành: Là loại giấy được dùng để viết thư pháp, được sản xuất tại Tuyên Châu, tỉnh An Huy, Trung Quốc. Giấy Tuyên Thành trắng mịn, chất giấy dai, bền, khó rách, không bị một đục, thấm nước nhanh và đều, lưu trữ được rất lâu.

Điều này đã rõ ràng.

Cố Sơ không tin.

Một lúc lâu sau, Cố Sơ mới run rẩy nói: “Anh gạt tôi phải không?”

“Làm Cố tiểu tư thất vọng, tôi đây trước nay không phải là người thích nói đùa”. Gương mặt Lục Bắc Thần vẫn duy trì nét lạnh lùng.

Cố Sơ buông thông cánh tay, ở phía dưới bàn ăn, các ngón tay bắt giác cuộn chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, đau đớn. Cô biết rõ chẳng ai lại mang chuyện này ra đùa, nếu người đàn ông đang ngồi đối diện cô không phải là Lục Bắc Thâm, thì quả thật anh không cần trêu chọc cô.

Nhiều năm trôi qua, cô luôn cất giấu trái tim của mình, không dám mang nó sưởi ấm dưới ánh mặt trời. Bởi làm như vậy cô sẽ nhớ đến rất nhiều điều, rất nhiều việc cô muốn quên đi sẽ lại trở dậy. Nhưng trong lòng cô luôn luôn chất chứa hi vọng để qua ngần ấy năm cô vẫn có thể an tâm an tĩnh sống tốt. Hi vọng đó chính là Lục Bắc Thâm. Cô không hi vọng cao sang sẽ cùng anh nối lại tình xưa, sai chính là sai, chính cô gây nên tội phải gánh chịu, nhưng điều cô mong đợi Lục Bắc Thâm sẽ lãng quên quá khứ đau buồn, mỗi một ngày trôi qua anh đều sống trong hạnh phúc mới.

Mùi máu tanh nồng tràn ngập, Cố Sơ biết trái tim mình đang rỉ máu.

“Vì sao ... lại như vậy?” Cố Sơ yếu ớt hỏi.

“Ngay chính năm cô chọn rời xa nó.” Lục Bắc Thần ngồi đó, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Cố Sơ, sóng lưng thẳng tắp: “Khi nó biết cho dù cầu xin thế nào cô cũng không hồi tâm chuyển ý, Bắc Thâm đồng ý đi nhận suất học bổng du học cuối cùng. Sau nửa năm du học, nó nhận được tin cô đính hôn cùng thiếu gia nhà họ Kiều, nó gần như phát điên. Bất chấp người nhà can ngăn, nó một mực đòi về Thượng Hải. Kết quả khi ra đến sân bay, liền gặp tai nạn. Người ngăn nó đi là tôi. Bắc Thâm chưa bao giờ giấu tôi chuyện gì, chuyện cô và nó tôi đều biết rất rõ ràng.”

Nói đến đây, Lục Bắc Thần hướng người về phía trước. Ánh đèn làm nghiêng bóng anh, hình dáng nhỏ nhắn của Cố Sơ như bị thân ảnh cao lớn của người đàn ông lấn lướt: “Thậm chí bao gồm cả việc, cô làm cách nào để nó can tâm tình nguyện yêu cô hết lòng, rồi sau đó lại vô tình vứt bỏ.”

“Tôi ...”

“Cô muốn tự biện bạch?” Lục Bắc Thần cắn răng nói: “Cô nợ nó nhiều như vậy, cho rằng chỉ vài ba câu bào chữa, trưng ra bộ mặt vô tội là có thể phủ nhận tất cả sao?”

Tìm cô như bị cửa một nhát, đây là lỗi của cô, cô chưa bao giờ có ý định bào biện cho mình. Chỉ là cô chưa từng nghĩ đến Bắc Thâm đã không còn, hơn nữa lại là do chính cô.

“Bác Thâm trước mặt tôi vẫn nói cô rất hiền thực, dịu dàng” Lục Bắc Thần cười lạnh: “Trái lại tôi lại rất muốn chính tai mình nghe xem Cố tiểu thư đánh giá mình thế nào? Một kẻ đã giết chết trái tim người khác làm sao vẫn có thể có được hai chữ “Thiện lương”, hả?”

“Tôi chưa từng nghĩ .... Chưa từng nghĩ sẽ xảy ra việc này .... Tôi ...”

“Bởi từ trước đến giờ Cố tiểu thư chưa từng trải qua cảm giác áy náy, như thế nào chính mình bức một người đàn ông đến phát điên” Lục Bắc Thần hung hăng nói.

Ngón tay Cố Sơ vẫn cuộn chặt, rất chặt, chặt đến nỗi Cố Sơ có thể cảm nhận được lòng bàn tay đã bị cửa đứt, nhưng vẫn không bằng trái tim cô đang ồ ạt rỉ máu.

“Nhìn qua thì trông có vẻ là một cô gái xinh đẹp, thuần khiết, nhưng sự thật lại là một con rắn độc tâm địa độc ác. Chỉ trách Bắc Thâm có mắt như mù, lại đi yêu một người con gái thực dụng, ham hư vinh như cô.”

“Tôi ... tôi không ham hư vinh” Cố Sơ dùng hết sức nói.

Khóe môi hơi cứng lại, một lúc sau Lục Bắc Thần mới mở miệng: “Đúng, cô không ham hư vinh. Chẳng qua cô biết rõ người nào dễ trêu đùa, người nào xứng với thân phận thiên kim của cô. Đường đường là đại tiểu thư của tập đoàn Kiến Khoa, kết hôn cũng phải chọn lựa gia đình môn đăng hộ đối, bằng không lại để cho bản thân rớt giá sao?”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Quá Khứ Vẽ Vang

Tập đoàn Kiến Khoa từng được coi là bá chủ trong ngành dược phẩm cả nước. Ba cô, ông Cố Trạch Phong luôn xuất hiện trên các trang báo thương nghiệp, kinh tế tài chính, tạp chí doanh nhân. Trong thời gian đầu của cuộc cải cách kinh tế thời kỳ mới, ông Cố Trạch Phong đã nắm bắt được thời cơ. Trong lúc nhà nước thực hiện chính sách cho vay doanh nghiệp, ba Cố Sơ đã mua lại một doanh nghiệp sắp đóng cửa, chuyển đổi cơ cấu từ doanh nghiệp nhà nước sang doanh nghiệp tư nhân. Trong năm đầu tiên, ông chấp nhận lỗ vốn để ổn định kinh tế. Sau đó thành công nổi tiếp, ông liên tục xây dựng thêm nhà xưởng, nghiên cứu các loại thuốc mới, trở thành doanh nghiệp điển hình cho ngành dược phẩm trong nước. Ông từng bước xây dựng một sự nghiệp vững mạnh, tập đoàn Kiến Khoa trở thành một doanh nghiệp tư nhân nổi tiếng, tên tuổi người người biết đến.

Lúc đó, tất cả mọi người hâm mộ Cố Trạch Phong bởi ông chẳng những làm chủ một tập đoàn có tiếng trong nước, mà còn cưới được một người vợ là bác sĩ nổi tiếng trong khoa giải phẫu thần kinh, Hứa Nghệ. Bao nhiêu năm qua, người vợ này đã cùng ông trải qua bao sóng gió thăng trầm. Nhắc đến cặp đôi này, người người ngưỡng mộ.

Trong tâm trí Cố Sơ, cô luôn sùng bái cha mình. Ba cô không những có một sự nghiệp lừng lẫy, mà còn không có bất cứ một tai tiếng gì. Trong mắt ông chỉ có người mẹ của cô, mà mẹ cô cũng luôn miệng kể cho cô và Cố Tư quãng thời gian lập nghiệp của ông với đôi mắt rực sáng cùng thanh âm vui vẻ. Cố Sơ biết mẹ rất yêu ông.

Cô là đại tiểu thư của gia đình họ Cố, là hòn ngọc quý của chủ tịch tập đoàn Kiến Khoa, là một cô gái sinh ra trong nhung lụa. Nghe nói, năm cô ra đời, ba cô tổ chức tiệc mừng ba ngày ba đêm, các thương nhân trong cả nước đều đến dự để mong nhìn được mặt ngọc nữ nhà họ Cố, có người còn trêu đùa để được kết thông gia từ bé.

Một người được sinh ra trong phú quý, nhưng cô không hiểu thế nào gọi là “giàu sang”. Cô chỉ cảm thấy cô với những người bên cạnh là giống như nhau, tất cả đều rất xinh đẹp. Bởi những người bạn xung quanh cô cũng đều là những kẻ có tiền.

Cho đến khi, cô quyết tâm từ chối xuất học bổng du học, kiên quyết thi vào trường đại học cũ của mẹ cô, cho đến khi cô gặp được Lục Bắc Thâm, tất cả mọi thứ đều đã thay đổi ...

...

Lục Bắc Thần thấy Cố Sơ vẫn không nói lời nào, sắc mặt càng lạnh: “Đáng tiếc! Tập đoàn Kiến Khoa sau này lại phá sản, ngay cả tập đoàn Kiều Viễn cũng đang đứng trên bờ vực thẳm. Cố tiểu thư, không biết cái này có gọi là báo ứng không nhỉ?”

“Cho nên ... lần này anh muốn đến trả thù đúng không?” Cố Sơ khó khăn lắm mới ngẩng đầu, chống lại ánh mắt sắc lạnh của Lục Bắc Thần.

Cái chết của Bắc Thâm đã phá hủy hết mọi hy vọng của Cố Sơ, giống như một sợi dây chun, bị kéo căng bao năm cuối cùng cũng đã bị đứt. Những nỗi niềm bị thương không rõ cứ thi nhau kéo đến. Cô chưa từng trốn tránh sai lầm của mình, chưa bao giờ cho rằng mình vẫn còn mặt mũi sau khi chia tay với Bắc Thâm. Chỉ là, hiện tại, anh trai của anh vẫn chỉ đích danh cô, khiến cô toàn thân đau đớn.

“Có vay có trả!” Lục Bắc Thần hơi nheo mắt: “So với việc trả thù, tôi nghĩ tôi thích nhìn thấy Cố tiểu thư ân hận và dằn vặt hơn. Đối với tập đoàn Lục Môn, Kiến Khoa hay Kiều Viễn cũng chỉ là một góc nhỏ xiu. Năm đó, trong Lục gia có người con bị bắt cóc thiếu chút nữa là bị giết chết. Kể từ lúc đó, ông chủ Lục yêu cầu các con cái khi đi học phải che giấu thân phận, không được phép thừa nhận có quan hệ với nhà họ Lục. Vì vậy, Bắc Thâm trong mắt Cố tiểu thư bất quá chỉ là một công tử nhà nghèo mà thôi.”

Đột nhiên anh nở nụ cười, nói thêm một câu: “Nếu như năm đó, Cố tiểu thư biết Bắc Thâm là thiếu gia nhà họ Lục, chắc sẽ không kiên quyết buông tay như vậy? Những gì nhà họ Kiều cho cô, họ Lục tôi cũng có thể. Không phải bây giờ cô rất hối hận, hối hận lúc trước có mắt như mù để rồi lên nhầm thuyền?”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cũng Chỉ Còn Những Bức Họa Phủ Bụi Mờ

Cố Sơ không biết mình về nhà bằng cách nào.

Chỉ có cảm giác con đường từ nhà hàng về đến nhà dài dằng dặc, giống như đã trải qua đủ bốn mùa trong năm, cũng giống như vừa luân phiên qua những ngày tháng bi thương. Xe Lục Bắc Thần đã đi rất xa, nhưng Cố Sơ vẫn đứng đó, bóng hình cô được ánh trăng khắc họa càng ngày càng rõ nét. Niềm hi vọng cuối cùng của cuộc đời cô cũng đã tiêu tan.

Bước vào nhà, Cố Tư đang xem tivi, truyền hình đang chiếu bộ phim “Bá Vương biệt cơ”, Trình Đắc Di nói với Đoàn Tiểu Lâu: Cái tôi nói là một đời, thiếu một năm, một tháng, một canh giờ cũng không phải là một đời.

“Cộc”, Cố Sơ đã quên thay giày. Trên màn hình là gương mặt thanh tú đã đùa với người hâm mộ trong ngày cá tháng tư rằng: anh cả đời đi tìm tình yêu, tìm sự hoàn mỹ, cho nên không cho để mắt dù chỉ là nửa phút, vì vậy cho nên anh mới từ trên cao nhảy xuống. Ngày Trương Quốc Vinh qua đời, cô cũng giống như những người hâm mộ anh khóc lóc âm ỉ. Đoạn thời gian ngây thơ và hồn nhiên đó, dường như sự ra đi của Trương Quốc Vinh cũng là bằng chứng cho sự sụp đổ nửa giang sơn trong cô.

Khi đó, Cố Sơ nghe Trương Quốc Vinh hát, cô nói với anh: Bắc Thâm, em cũng muốn một đời, sai một năm, một tháng, cho dù chỉ một canh giờ cũng không được.

Nhưng, chính cô lại phản bội lời thề của mình. Bây giờ, cho dù cô muốn tìm lại những lời ước hẹn năm xưa, cũng đã quá xa vời.

Trước màn hình Cố Tư viên mắt hoe đỏ, nhìn thấy Cố Sơ đã trở về, liền điều chỉnh tâm tình, sà vào lòng chị, giọt ngắn giọt dài: “Dì vừa mới ghé qua, nắng cho em một trận. Không biết dì nghe được tin ở đâu em bị cảnh sát mời về đồn, liền điều tra em như phạm nhân, thái độ còn tàn khốc hơn mấy viên cảnh sát kia. Dì sao vậy chị? Dù sao chúng ta cũng là ruột thịt, tại sao dì không tin em? Thật tức chết!”

Cố Sơ thay giày, hạ giọng nói: “Dì ấy cũng là lo lắng cho em thôi!”

Ánh đèn ngoài cửa hơi tối, nhưng Cố Tư nghe ra giọng nói chị mình có chút bất thường, để ý kỹ mới thấy sắc mặt Cố Sơ tái nhợt. Cố Tư hoảng sợ hỏi lý do, nhưng Cố Sơ vẫn không nói lời nào. Vào phòng thay quần áo, sau đó tự nhốt mình trong phòng vệ.

Nửa tiếng sau, Cố Tư gõ cửa phòng, bụng lý sửa vào cho chị gái. Phòng vệ không mở đèn, ánh trăng chiếu xuống sàn gỗ giúp căn phòng cũng có chút ánh sáng mờ mờ, nhưng cũng không thể soi rõ sắc mặt hiện giờ của Cố Sơ. Cố Tư nương theo ánh trăng nhìn quanh bốn phía, cô có chút hoảng sợ, những bức tranh được phủ kỹ trong góc tường, giờ đây được bày lung tung khắp sàn nhà. Tất cả các bức tranh đều là hình ảnh của một người đàn ông tuấn tú, có tấm ảnh đang mỉm cười, có tấm ảnh lại nhíu mày trầm tư, chân thực vô cùng.

Cố Tư nhìn một lượt từ sàn nhà lên đến trước mặt Cố Sơ. Chị cô đang ngồi trước giá vẽ, trên hình là bóng hình người đàn ông, đang ngồi dựa vào gốc cây, tay ôm quả bóng rổ, người đàn ông này ...

“Chị! Anh ta là ...!” Cố Tư hơi chần chừ, bước qua mấy bức tranh phía dưới sàn, đi đến bên cạnh Cố Sơ: “Nhìn rất quen .... Hình như là .... Ahhh ... Không phải là bác sĩ pháp y họ Lục sao?”. Cố Tư lại nhặt một bức tranh dưới sàn lên cẩn thận nhìn ngắm: “Lại có điểm không giống lắm, người trong tranh nhìn trẻ hơn. Chị! Anh ta ...”

Bức tranh trong tay bị Cố Sơ giật lại, giọng nói cô yếu ớt: “Tư Tư, mang sửa ra ngoài đi, chị không uống đâu, cho chị yên tĩnh một lát!”

“Chị!” Cố Tư trong lòng rất hoảng sợ, ôm cô: “Chị không có chuyện gì chứ? Chị sao vậy?”

Cố Sơ lắc đầu, ý muốn Cố Tư rời đi.

Cố Tư tuy lo lắng cho chị gái, nhưng chị đã kiên quyết như vậy, đành phải rời khỏi phòng.

Ánh sáng ngoài hành lang từng chút từng thu nhỏ, cuối cùng bị cánh cửa phòng che khuất. Phòng về lại rơi vào yên tĩnh, Cổ Sơ chỉ cảm thấy trái tim cô bị đè nén, lan dần đến cổ họng. Cô nhẹ nhàng vuốt ve mấy bức tranh, sau đó, lại từ từ đem từng bức từng bức cuộn lại. Cất kỹ vào một góc, giống như một đoạn hồi ức xưa cũ, sẽ không bao giờ nhớ lại nữa.

Sau đó, Cổ Sơ khóc.

Nước mắt từng giọt, từng giọt, rơi trên ngón tay, đau tận trong tim.

Cổ Sơ khóc không thành tiếng, giống như một bông hoa chưa kịp nở rộ đã bị gió đêm tước đoạt mất sinh mệnh, không cách nào phản kháng. Người kia đi rồi, lòng của cô cũng đã chết.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thâm Tàng Bất Lộ

Cái chết của Tiêu Tuyết không còn là bí mật. Cảnh sát nhận được không ít cuộc điện thoại, nhưng đại đa số đều là fan của Tiêu Tuyết. Cung cấp đầu mối không thấy, chỉ toàn là trên danh nghĩa là cung cấp đầu mối sau đó là truy cứu sự việc đến cùng. Nhất là di động của La Trì, giống như một thanh niên nhiệt huyết đầu chiến tuyến, mấy ngày nay reo vang, cách mấy phút lại ca bài “Đoàn kết chính là sức mạnh.”

Sau 12 giờ trưa, nhiệt độ khá cao, bên ngoài sân bắn không có nhiều người, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng súng nổ làm chim chóc sợ hãi bay tán loạn. Lúc La Trì chạy đến sân bắn, Lục Bắc Thần đang loay hoay với mấy bộ phận của khẩu súng. Hôm nay anh ăn mặc khá thoải mái, áo thun POLO cùng chiếc quần rộng rãi. Anh lười biếng liếc mắt nhìn La Trì, không nói câu nào, tiếp tục tháo ráp súng.

La Trì mang chai nước đến bên cạnh Lục Bắc Thần, rồi tự mình mở ra một chai, uống ừng ực, sau đó lấy phần còn lại đổ lên đầu. Những giọt nước làm ướt tóc, dọc theo gương mặt, thấm ướt quần áo. Nhiệt độ mát lạnh của nước khiến La Trì thấy thoải mái cực kỳ. Bỗng nhiên anh hắt tóc, nước văng tung tóe.

“Cậu tuổi Tuất à?” Lục Bắc Thần ngồi sang một bên.

“Rốt cuộc tớ như được hồi sinh!” La Trì cười hi hi, gơ tay lau mấy giọt nước trên mặt: “Mấy ngày nay mệt chết, đây mà gọi là điều tra vụ án giết người à? Tớ thấy chính là giống như đang tham gia mấy khóa huấn luyện sinh tồn nơi hoang dã thì đúng hơn, khiêu chiến cực độ. Cậu không thể tưởng tượng nổi mức độ rậm rạp của vùng Nam Sơn đâu, dùng từ “Biển cây” không khoa trương một chút nào. Tớ đây đã từng đi không ít vùng rừng núi, vậy mà ở đây phải dùng đến loại điện thoại vệ tinh coi như là vật cứu mạng thì lần đầu tiên thấy. Chỉ cần cậu tiến vào là mất phương hướng, đại đa số đều là cây cổ thụ, thân cây phải vài người ôm. Thêm vào đó bọn lực lượng bảo vệ kiên quyết không “cho qua”, khiến cho chúng tôi đi vào rừng còn khó hơn lên trời. Còn có lũ khỉ nữa chứ, cứ chỗ nào nắng là chúng lại đứng chỗ đó! Thật là treu diên mà! Tớ mà nổi cơn lên cho một mẻ lửa thiêu cháy hết chúng nó cho xong!”

* Điện thoại vệ tinh: là điện thoại đặc biệt được kết nối với các trạm vệ tinh trên quỹ đạo, thay vì trên mặt đất. Thường dùng để liên lạc trong trường hợp thiên tai, hỏa hoạn, thám hiểm đến những vùng đất xa xôi không có sóng di động ...

Lục Bắc Thần chỉ nhếch môi cười, không lên tiếng. La Trì neho mắt nhìn anh: “Tớ cực kỳ ghét vẻ mặt này, điển hình kiểu ăn no không lo đói, thật muốn đâm cho một phát.”

“Là do cậu muốn chiếm toàn bộ công trạng, bây giờ than vãn làm gì, tốt nhất nên im miệng?” Lục Bắc Thần luôn tay, ngữ khí biếng nhác.

“Vụ án giết người này để tớ cùng tổ khác hợp tác phá án? Đùa à? Vậy mặt mũi La Trì này để đâu?” La Trì nói xong liền đứng dậy, đoạt lấy mấy linh kiện súng ông trong tay Lục Bắc Thần: “Bác sĩ pháp y Lục, đôi tay này của cậu sờ thì thể thì linh hoạt chứ mấy cái này thì chỉ mò mẫm. Hôm nay gọi cậu đến đây là để cậu mở mang đầu óc, cảm nhận được cái gọi là “cảm giác cầm súng”. Nhưng hiện tại tớ lại không rảnh, cấp trên lại yêu cầu phải đảm bảo an toàn cho cậu. Cậu xem, đám vệ sỹ thì đôi khi cũng sẽ lơ mơ, cậu lại không biết đặc tội bao nhiêu người. Cấp trên đã giao súng cho cậu, cậu cố gắng tập luyện nhiều một chút, chí ít cũng có thể phòng thân.”

“Trách nhiệm của cậu là bảo vệ an toàn cho tôi, tôi có chuyện gì, cậu cũng sống không nổi.” Lục Bắc Thần bày ra bộ dạng lười biếng.

Vừa nghe xong, La Trì vẻ mặt cầu xin: “Sếp à! Em đây cũng còn phải tra án nữa!”

Lục Bắc Thần cười cười: “Tôi nhớ thời tiểu học thầy cô có dạy qua cách phân bổ thời gian. Cậu đã tốt nghiệp trường cảnh sát. Kỳ lạ thật, chẳng lẽ những điều cậu học đã trả lại hết cho thầy cô?”

Lại lần nữa La Trì ngậm miệng không nói được câu nào. Anh biết anh không đầu lại Lục Bắc Thần, đành ngậm bồ hòn cho qua chuyện. La Trì nhanh tay

lắp súng, hướng thẳng hồng tâm, nhắm bắn mấy phát. Tiếng súng vang vọng đất trời. Lục Bắc Thần đứng bên cạnh bịt hai tai, nhủ mấy nhìn anh.

Đồng hồ hiển thị: 45 giây.

La Tri đắc ý xoay khẩu súng lục trong tay: “Cậu thấy chưa? Từ việc lắp súng, lên nòng, đến nã đạn không quá 45 giây. Bỏ sung thêm, mỗi phát súng đều trúng hồng tâm. Đối với cậu, tớ cũng không có yêu cầu quá nghiêm ngặt, từ lúc tháo lắp đến khi hoàn tất 2 phút là đã khá rồi.”

Lục Bắc Thần xoa xoa tai.

“Lúc chưa gặp cậu, tớ đã từng nghĩ qua, ở nước ngoài cho dù là bác sĩ pháp y cũng bắt buộc phải học qua vài khóa học phòng thân. Nhưng sau khi gặp cậu, tớ hoàn toàn thất vọng. Ngay cả tiếng súng cũng chế ồn, làm sao có thể luyện tập được? Trong sân bắn mấy đồ bảo hộ thì đầy đủ, nhưng cậu thử nghĩ xem lúc gặp chuyện có thể kịp lấy chúng ra không?” La Tri cố ý khinh bỉ nói.

Lục Bắc Thần dựa vào thành ghế, nhàn nhạt mở miệng: “Tôi không thích mấy thứ này!”

“Đáng tiếc cậu lại không thể rời bỏ nó”. La Tri lên tiếng: “À đúng rồi, manh mối vụ án của Tiêu Tuyết thật là ít, theo tớ thấy vẫn nên khai thác thêm thông tin từ Cố Tư.”

Vừa thấy Lục Bắc Thần nhướng mày, anh lập tức nói: “Cậu là bác sĩ pháp y, không tham dự vào chuyện phán án, đây là nguyên tắc của cậu.”

“Cảnh sát La! Anh hùng kiêu nào mới đi bắt nạt một cô gái!” Lục Bắc Thần không chút khách khí nói.

La Tri tức đến nổi mắt, vừa tính nói lại câu gì đó thì di động reo vang. Anh ngừng “chiến”, đi đến nhận điện thoại, sau đó nhanh chóng vội vội vàng vàng đem khẩu súng đến trước mặt Lục Bắc Thần: “Được rồi, tớ không tranh luận với cậu nữa, tớ đi đến Sở Công an đây. Cậu ở đây tập luyện cho thật tốt đi. Không yêu cầu trúng hồng tâm chỉ cần trúng bia cũng được.”

La Tri như con gió, đến cũng gấp, đi cũng gấp. Chỉ còn Lục Bắc Thần một mình ở đó, anh ngồi yên, rơi vào trầm tư, trong đầu lại nảy sinh cảm giác phiền muộn, trong lòng ngực như bị tảng đá lớn đè nặng. Anh đứng dậy, bắt đầu lắp súng, chỉ nghe thấy cạch cạch vài tiếng, súng đã lắp xong, theo ngay sau là vài tiếng súng vang.

Tiếng súng nổ làm nội tâm anh bớt khó chịu, nhưng trong đầu vẫn quanh quẩn đôi mắt vô lực ấy.

Bắn hết lượt đạn trong súng, Lục Bắc Thần ném sang một bên, khoác áo, xoay người rời khỏi.

Bên cạnh đồng hồ chỉ: 30 giây.

Nhìn lại bia, vị trí hồng tâm đã bị bắn nát.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vắn Hương Về Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Tuổi Thanh Xuân Trần Dư Vị Ngọc Lan

Trước khi bước vào xã hội, con người dường như chỉ dừng lại ở thời thanh xuân tươi trẻ. Ai cũng biết rõ, tuổi xuân chỉ dùng để phung phí. Thời gian ấy có nụ cười, có nước mắt, có những mê đắm, có một chút ưu tư. Đại học, chính là điểm cuối cùng của giai đoạn này, nhưng đối với Cố Sơ thời gian này mới bắt đầu tuổi thanh xuân đúng nghĩa.

Cố Sơ thi đậu đại học A khi mới 17 tuổi.

Năm ấy, đầu đường Hoài Hải - Thượng Hải dựng lên một bảng điện màu được thiết kế theo phong cách Paris, Pháp. Bảng điện màu hiển thị thời gian đếm ngược, chuẩn bị bước sang thiên niên kỷ mới. Mới trước đó, Cố Sơ còn cùng đám bạn cấp 3 ở dưới bảng điện màu hô to đếm ngược, rồi sau đó lại kéo nhau ra bên cảng thức thâu đêm ngắm mặt trời mọc. Thoát cái đã qua 3 năm, đã thấy cô oanh oanh liệt liệt kéo hành lý đến Đại học A điểm danh.

Đại học A là trường đại học trước đây của mẹ cô, trường đại học y đứng đầu trong cả nước. Sân trường ngập hoa ngọc lan, đáng tiếc, thời gian Cố Sơ đến trường vào tháng 9, chỉ nhìn thấy toàn lá cây rậm rạp. Trong có một con đường hai bên trồng toàn hoa ngọc lan trắng, các vị sư tỷ trong trường gọi con đường này là con đường bạch ngọc lan. Khi hoa nở, cả con đường hoa nở trắng xóa như tuyết. Cố Sơ cảm thấy trong 5 năm sắp tới, cô cũng sẽ yêu con đường này.

Ngày Cố Sơ nhập học cũng huyền ảo không ít, ba cô tự mình đưa cô đến trường. Vì để tránh ký giả chụp hình, chỉ riêng xe của vệ sỹ đã có đến ba chiếc. Cùng đi với hai ba con Cố Sơ còn có thiếu gia nhà họ Kiều, Kiều Vân Tiêu. Năm đó, anh 20 tuổi, là sinh viên của một trường đại học kinh tế có tiếng, cách trường đại học A một tiếng đi xe. Không ít người đứng bên ngoài quan sát, có người xem cô “bày bình bố trận, phô trương thanh thế”, có

người lại đến ngắm Kiều Vân Tiêu, Cổ Sơ hơi xấu hổ, liền đuổi ba mình mau mau quay về.

Kiều Vân Tiêu ở trường cũng đã làm mưa làm gió, nay vì Cổ Sơ lại thường xuyên lui tới trường đại học A khiến anh mau chóng trở thành “nam thần” trong mắt các nữ sinh của trường đại học y này. Tất cả mọi người đều cho rằng anh là bạn trai của Cổ Sơ, ngay cả cô bạn cùng phòng Tiểu Tiểu Tiểu cũng không ngoại lệ, mặc kệ Cổ Sơ giải thích biết bao nhiêu lần.

Cổ Sơ rất mau kết thân với các bạn trong trường. Điều này cũng dễ hiểu bởi Cổ Sơ gia cảnh giàu có, lại còn thêm tính tình phóng khoáng, thường xuyên tặng các bạn trong lớp mỹ phẩm hàng hiệu, mấy món đồ trang sức có giá trị. Cô thuộc loại kén ăn nhưng rất tham ăn. Có lần làm nũng, nói với ba cô cần tin com nước không ngon. Ba cô liền đầu tư cho trường một khoản tiền, an bài trong căn tin một đầu bếp chuyên nấu nướng cho đại tiểu thư nhà họ Cổ. Cổ Sơ đương nhiên ăn không hết, liền chia cho các chị em.

Sau một tuần nhập học, Cổ Sơ đã có dịp nổi tiếng. Nguyên nhân chủ yếu là “bạn trai” của cô bị đoạt mất. Mà trong ngày hôm đó, cô cũng có dịp đụng độ với một nhân vật “sừng sỏ” khác của đại học A.

Nhân vật “sừng sỏ” đó chính là Lục Bắc Thâm, và người bạn trai bị đoạt mất là Kiều Vân Tiêu.

Chuyện xảy ra vô cùng đơn giản, Kiều Vân Tiêu đến thăm Cổ Sơ. Khi đi qua con đường bạch ngọc lan, liền có một nữ sinh năm hai chạy đến, ngượng ngùng đưa anh phong thư tình. Kiều Vân Tiêu là ai? Từ nhỏ đã là một thiếu gia “loại hoa” nào chưa ngắm qua, lại còn là người thừa kế của dòng họ Kiều, thay bạn gái như thay áo. Với những cô gái chủ động, anh không bao giờ từ chối ý tốt của họ, vì vậy anh nhanh tay tiếp nhận lá thư đó.

Màn kịch này vừa hay bị Cổ Sơ nhìn thấy, lúc đó Cổ Sơ cùng đám bạn thân thiết đang trên đường đi đến thư viện. Khi đi qua hàng cây ngọc lan xanh mát, liền trông thấy cảnh nữ sinh năm hai này chủ động ôm lấy Kiều Vân Tiêu. Cổ Sơ thì xem đó như trò vui, còn đám bạn đi cùng thì xì xào to nhỏ.

Ngay hôm sau, cô gái ấy bị mọi người chặn ở đường ngọc lan. Cổ Sơ nghe tin liền chạy nhanh đến, chứng kiến cảnh cô gái tóc tai bù xù ngồi trên chiếc ghế, sợ hãi nhìn những cô gái khác vây đánh trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Anh Là Xuất Sắc Nhất

“Cổ Sơ, loại hồ ly tinh này nên phải đánh, lần này nếu chúng ta không giáo huấn, thì lần sau gặp Kiều Vân Tiêu lại tiếp tục giở trò lẳng lơ!” Một người bạn bất bình, tức giận nói.

“Đúng! Thật sự không biết xấu hổ là gì!”

Vị sư tỷ này nom nớp lo sợ, nhưng vẫn không muốn bị bề mặt trước đám đàn em, liền cố gắng can rằng nói: “Cái gì? Dám gọi tôi là hồ ly tinh? Hai bọn họ đã kết hôn rồi à? Nam chưa vợ, gái chưa chồng, tại sao tôi không thể theo đuổi anh ta? Tôi cảnh cáo các người, nếu như dám làm loạn, tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Đây ... điện thoại đây, báo cảnh sát đi!” Một nữ sinh vừa cười vừa lấy di động trực tiếp đập trên mặt vị sư tỷ.

Cô ta bụm mặt: “Mấy người .... Mấy người ...”

“Được rồi, được rồi! Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, mấy cậu cũng thật rảnh rỗi!” Cổ Sơ nhin không được, liền can ngăn.

“Cổ Sơ! Cô ta dám cướp bạn trai của cậu!”

“Tớ đã nói rồi, Kiều Vân Tiêu không phải là bạn trai tớ!” Cổ Sơ lắc mạnh đầu, xua tay “Mấy cậu còn như vậy thì coi như không còn tình bạn gì nữa hết!”

Đám bạn dù đang tức giận cũng vẫn phải dừng tay. Vị sư tỷ kia lại không biết cảm kích, cô ta đẩy tay Cổ Sơ đang định chỉnh lại tóc cho mình, hung hăng nói: “Đừng cho rằng tôi sẽ biết ơn cô!”

Cổ Sơ cười cười: “Thật đúng là! Giúp người còn bị báo oán. Tôi giúp chị, chị còn mắng tôi? Chị không biết phân biệt tốt xấu à?”

“Cô thì có gì hay? Không phải dựa gia thế giàu có rồi làm phách sao? Cô tưởng mình ngon lắm sao? Nếu không phải cô xinh đẹp, có tiền của thì họ chịu chơi chung với cô à? Chờ xem cô không còn cái danh “thiên kim tiểu thư”, coi họ đối đãi với cô thế nào!” Vị sư tỷ châm chọc.

Một người bạn tính xông lên, nhưng Cổ Sơ kịp thời ngăn lại: “Nếu quả thật có ngày đó, tôi can tâm tình nguyện, đã từng vui vẻ thì không còn gì tiếc nuối. Có điều, sư tỷ à, chị nên về rửa mặt, sửa soạn lại một chút, nước mắt nước mũi tèm lem hết rồi. Tôi hiểu tính Kiều Vân Tiêu, anh ta không thích những

phụ nữ lồi thối. Anh ta á, sao thái dương thì là Thiên Bình, sao mặt trăng chính là Xử Nữ. Chính là điển hình cho kiểu ưa bề ngoài, chuộng sạch sẽ. Nếu thấy chị như thế này, chỉ khiến anh ta lên cơn đau tim mà thôi!”

Vị sư tử nghe xong những lời này, sắc mặt càng khó coi, cố gắng liếc Cố Sơ một cái, rồi bỏ đi. Mấy người bạn ra sức khuyên Cố Sơ sau này đừng quá tốt bụng như vậy. Cố Sơ thả người lên chiếc ghế gỗ, thờ dài nói: “Không phải tớ tốt bụng, chỉ là cảm thấy chuyện này quá phiền phức. Hôm nay đặc tội với cô ta, ngày mai cô ta sẽ trả đũa, hôm sau chúng ta lại trả thù? Thật không có chút thú vị!”

Vừa mới dứt lời, liền nhìn thấy một người bạn tròn tròn hai mắt nhìn phía sau lưng Cố Sơ, Cố Sơ đang tính cười trêu cô gặp phải quỷ, thì cũng là lúc cô cảm giác có một tiếng gió vụt bên tai. “Bình” một tiếng, tiếp theo sau là hơi thở nhàn nhạt, ngập tràn mùi vị sạch sẽ giống như mùi của nắng.

Đám bạn sợ hãi không nói nên lời.

Cố Sơ quay đầu, là một trái bóng rổ. Vừa rồi có lẽ là bị đập vào cành cây, hiện tại lăn long lóc bên chân cô. Một giây sau, quả bóng rổ lại được một đôi tay thon dài cầm lên, sau đó đập đập trái bóng trên mặt cô.

“Không có mắt à? Buồn chuyện thì đi chỗ khác!” Trên đỉnh đầu cô vang lên một giọng nói không chút khách khí.

Mấy đứa bạn lồi kéo nhau thì thầm, chỉ có mình Cố Sơ, ngẩng đầu nhìn người phá hỏng bầu không khí tốt đẹp. Không nhìn thì thôi, nhưng ... khi ngược lên, bắt gặp trái tim cô liền đập “thình thịch”, có một giọng nói nhỏ nhỏ như muốn bật ra: Là mỹ nam!

Dùng từ “Đương xuân bạch tuyết” để hình dung người đàn ông trước mắt này thật quả là chính xác. Cố Sơ chỉ cảm thấy như gặp được tia sáng, hoặc tất cả những ánh sáng đều toát ra từ người anh. Gương mặt góc cạnh, khe mí mắt, đôi lông mày cương nghị, sống mũi cao thẳng tắp, thật mê người. Anh mặc bộ đồ thể thao, lại không giống mấy thành viên đội bóng rổ khác trông mập mạp, trái lại anh cao to, cánh tay rắn chắc, thân hình trắng kiện ắn chứa sức mạnh của tuổi trẻ. Trán anh lấm tấm mồ hôi, có lẽ là đang chơi bóng rổ. Trên người anh toát ra một khí chất cực kỳ tao nhã.

Chỉ là, ánh mắt cùng ngữ khí của anh lại tỏ ra không vui!

“Vừa rồi, chính anh đánh banh trúng đầu tôi đúng không?” Cố Sơ phản ứng mau lẹ, đẹp trai thì thế nào. Cô không thích loại người đã làm sai còn biện giải, không phải chơi bóng rổ sao, có gì hay ho?

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Trái Bí Lùn

Cô bạn vừa tròn tròn mắt kia liền hướng thẳng về phía Cố Sơ lắc lắc đầu, nhưng Cố Sơ lại không nhìn thấy. Cô đứng dậy đi đến bên cạnh anh, phát giác anh cao hơn cô, cô không thể chiếm thế thượng phong. Cố Sơ liền hắng giọng, quay người đến phía ghế tựa, đứng lên trên, ưu thế tuyệt đối, khiến cô cảm thấy mình tràn đầy sức mạnh.

“Ai đặt ra quy định con đường này không thể buồn chuyện? Tôi cũng có mắt, nhưng nó không đặt ở sau gáy! Còn của anh? Đề ở phía sau à?”

“Cố Sơ!” Cô bạn ra sức ám chỉ Cố Sơ đừng nói nữa.

Anh vẫn đứng yên tại chỗ, vẫn một tay vỗ vỗ trái bóng rổ, nghe Cố Sơ nói vậy liền cười lớn: “Cô xứng đáng để tôi dùng bóng ném vào ư? Buồn cười!” Dứt lời, anh cầm trái bóng lên tay, chuẩn bị rời đi.

Cố Sơ từ trên ghế nhảy phắt xuống, đứng trước mặt anh, duỗi cánh tay ra: “Anh nói mấy lời này là có ý gì?”

“Rất đơn giản, đứng cách xa sân bóng rổ một chút. Con người tôi kỹ thuật chơi bóng không tốt, lỡ trúng phải cô, tôi không chịu trách nhiệm.” Anh nhàn nhả nói.

“Anh ... anh ...”

“Cố Sơ à!” cô bạn vội vàng giữ tay Cố Sơ, nhỏ giọng nói: “Cậu hiểu lầm rồi, kỳ thực trái bóng xém chút nữa là va trúng cậu, nếu không phải sư huynh mau mắn, thì có lẽ giờ này cậu đã bị ư đầu rồi!”

Á ...

Cố Sơ ghen lời.

“Trái bí đao, cô nghe thấy chưa? Tốt nhất đừng tránh xa một chút, lần sau không hề may mắn như vậy nữa đâu!” Anh vừa nói, vừa lấy tay còn lại đặt lên

đầu Cổ Sơ, xoa mạnh, khiến Cổ Sơ nghiêng người né tránh: “Đi chỗ khác chơi!”

Cổ Sơ có chút choáng váng, vừa kịp phản ứng, liến hét về phía anh: “Anh kêu ai là trái bí đao? Ở đâu lại có người không biết lễ phép như thế này!”

Nghe Cổ Sơ nói, anh liền nhìn cô từ đầu đến chân, hơi nhếch miệng: “Lễ phép? Bọn cô tụ tập gây mất trật tự văn minh thì gọi là lễ phép sao? Là thiên kim tiểu thư à? Hèn gì lại ngang ngạnh ở trong sân trường thế này. Này, đây không phải là nhà bếp của cô, mà có quyền ra oai. Tốt nhất nên suy nghĩ cho kĩ việc gì có thể làm, việc gì không thể. Đúng là trái bí lùn bị chiều hư.”

Có người ở phía xa gọi anh, anh quay đầu, lười biếng trả lời: “Đến ngay đây!”

Sau đó anh ôm bóng rổ về lại phía sân.

Cổ Sơ đứng bất động tại chỗ một lúc lâu. Từ bé đến lớn chưa ai dám nói chuyện với cô như thế. Hôm nay liền đụng phải kẻ tâm thần, tự dung lời cô ra mắng một trận, cuối cùng lại còn bị đặt biệt danh. Con giận bùng lên, vừa định nhắc chân, liền bị đám bạn kéo lại.

“Buông tớ ra, tớ muốn đi tính sổ với hắn!” Cổ Sơ nổi điên.

“Kìa, kìa Cổ Sơ! Bỏ đi, anh ta cao lớn như vậy, nhỏ bé như cậu xông lên, tuyệt đối không phải là đối thủ của anh ta đâu!”

“Anh ta là ai? Đang lên con à? Tớ chọc gì anh ta chứ?” ánh mắt Cổ Sơ vẫn phừng phừng lửa giận.

“Anh ta là người nổi tiếng nhất trường đại học A của chúng ta!” Một cô bạn trong đám liền phổ cập thông tin cho Cổ Sơ: “Anh ta tên Lục Bắc Thâm, là sinh viên nghiên cứu ưu tú. Cậu 17 tuổi vào đại học được coi là thiên tài đi, thì anh ta 16 tuổi đã vào đại học A. Nghe nói, anh ta cực kỳ thông minh, trí nhớ cực siêu. Nếu nói theo kiểu mấy sư tỷ khóa trên thì là, trí nhớ của anh ta đã đạt đến độ “siêu chuẩn”, năm nào cũng giành học bổng toàn phần của trường chúng ta. Chính là nghiên cứu sinh bảo bối trong tay các vị giáo sư, là một bác sĩ ngoại khoa có kỳ vọng nhất. Có điều anh ta hơi quái lạ, ăn cơm lại dùng dao giải phẫu.”

“Nghiên cứu sinh thì sao? Được phép bắt nạt sinh viên mới à? Kiểu ngạo cái gì, tớ không tin!” Cổ Sơ nhớ tới giọng điệu của anh là trong lòng lại bùng bùng con giận, liền chạy thẳng một mạch đến sân bóng rổ.

Đám bạn kinh ngạc tột độ, liền lập tức đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Những Năm Tháng Không Biết Chừng Mực

Ngày hôm đó nắng nhẹ, trời vào thu, bầu không khí mát lạnh, thơm ngát. Cổ Sơ vẫn còn nhớ rõ, đó là mùa hương của hoa cúc. Sân trường của trường đại học Y A có hai sân thể thao lớn: một là sân bóng rổ, hai là sân bóng đá. Còn lại đều là những sân tập nhỏ khác. Trong đó sân bóng rổ là náo nhiệt nhất, có lẽ phần lớn là do các nữ sinh thích nhìn những nam sinh có thân hình cao ráo, mang theo mình trái bóng, chốc chốc lại nhảy bật lên ném bóng. Khi trái bóng chuẩn xác vào rổ, hai bên là những tiếng hò reo không ngớt.

Về sau này Cổ Sơ mới biết, lúc Lục Bắc Thâm chơi bóng là đồng người xem nhất. Từ nghiên cứu sinh cho đến tân sinh viên, không ai không biết một nam sinh cao ráo chơi bóng rổ cực giỏi, xuất sắc trong các pha bóng “3 điểm”, đã mang về cho Đại học A không ít cúp vô địch. Chỉ tiếc, ngay chính lúc đó, Cổ Sơ không hề biết.

Lúc Cổ Sơ chạy đến sân bóng rổ, Lục Bắc Thâm vừa ném thành công quả bóng 3 điểm. Tiếng reo hò ầm ĩ như xuyên thủng màng nhĩ Cổ Sơ. Dưới ánh mặt trời là những cậu nam sinh đầy nhiệt huyết tuổi trẻ, bất thành linh lại xuất hiện một cô gái la hét khiến mọi người kinh ngạc tột độ.

Tất cả mọi người đều nhìn Cổ Sơ, đám bạn chạy theo nhìn Cổ Sơ đi thẳng vào sân bóng thì cực kỳ hoảng sợ, nhưng cũng không có ai dám tiến vào gọi Cổ Sơ ra ngoài. Cổ Sơ tìm đúng thân ảnh cao to, lấy tay chặn trước mặt anh. Lục Bắc Thâm vừa vận chạy đến, thiếu chút nữa đụng trúng người cô, may mắn thay anh dừng kịp lúc.

“Muốn làm cỏ động viên, làm ơn ra phía ngoài biên!” Lục Bắc Thâm thở dốc, giọng nói có chút khó chịu.

Các đội viên khác cũng ngừng chạy, tất cả đều hướng nhìn sang phía hai người.

“Thật làm anh thất vọng, con người tôi không hề thích bóng rổ.” Cổ Sơ ngẩng đầu, giọng nói khiêu khích, vừa vịn đòn toàn bộ ánh nắng tỏa xuống gương mặt trắng ngần của cô, xung quanh như tỏa ra chút ngọt ngào nồng đậm như mùi hương socola.

Lục Bắc Thâm khoát tay, ném bóng trả về cho đồng đội: “Vậy cô muốn gì?”

“Xin lỗi!”

“Cái gì?” Lục Bắc Thâm nhủ mày.

“Tiếng trung, phiên âm là ‘Daoqian’! Anh cũng có thể dùng tiếng anh, chỉ cần nói xin lỗi tôi là được.” Cố Sơ không sợ chiều cao của anh, càng không sợ anh chỉ cần một cái tát tai là cũng có thể ném cô bay ra xa.

Lục Bắc Thâm cười cười: “Sao cơ? Muốn tôi chấp nhận lời xin lỗi của cô? Được, tôi chấp nhận, giờ cô có thể đi được rồi.”

Cố Sơ ghét nhất kiểu giả đồ thể này, cô cắn răng, nói lớn tiếng: “Đừng giả bộ, tôi muốn anh xin lỗi tôi!”

Lần này không chỉ mình Lục Bắc Thâm, mà ngay cả những nữ sinh ngoài sân cũng đều nghe rõ mồn một. Có vài tiếng xì xào bàn tán, trên cầu trường mấy đồng đội thi đợi xem kịch vui. Lục Bắc Thâm không để ý đến ánh mắt của bọn họ, nở nụ cười nham hiểm, ngoáy ngoáy lỗ tai: “Cô nói sao? Nói lại lần nữa xem!”

“Tôi muốn anh xin lỗi tôi, bằng không sau này cũng đừng mong còn có thể chơi bóng được nữa. Nếu anh không thực hiện mỗi một ngày tôi cứ đều quần lấy anh không buông.” Cố Sơ hừ lạnh.

“Cho tôi một lý do!”

“Xin lỗi vì đã làm nhục tôi!”

“Tôi làm nhục cô?” Lục Bắc Thâm giả ngây ngô, sau đó cười phá lên, hạ thấp giọng nói: “Ý cô nói là chúng ta ở trên giường ...”

“Anh ... anh ...” Cố Sơ dù sao cũng còn nhỏ, cũng chưa từng có bạn trai, nên sau khi nghe mấy lời này thì mặt đỏ như gấc, liền chỉ thẳng mặt anh: “Anh là đồ lưu manh!”

Lục Bắc Thâm thấy cô đỏ mặt, liền biết mình trêu đùa hơi quá, nhún vai nói: “Coi như tôi chưa từng nói gì ...”

“Những lời này coi như anh chưa từng nói, còn mấy câu trước thì sao?” Chút thiện cảm với anh bỗng chốc lại về số 0.

Lục Bắc Thâm nhủ mày.

“Anh trêu chọc hình dáng của tôi, kêu tôi tính tình đại tiểu thư, dám đặt cho tôi biệt danh là trái bí. Nghe nói anh trí nhớ siêu phàm, không lẽ những lời này đã mau chóng quên mất.” Cố Sơ nín chặt câu chuyện không buông.

“Muốn tôi xin lỗi cô?” Lục Bắc Thâm cười cười, bất thành lỉnh cúi đầu sát vào cô, nói từng câu từng chữ: “Cô nằm mơ đi!”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đánh Cuộc

Cố Sơ ngây người, một lúc lâu sau bừng tỉnh thì anh đã đi mất.

Cố Sơ lại lần nữa lấy tay, ngăn anh chơi bóng: “Này!”

Lục Bắc Thâm đón lấy bóng từ tay đồng đội, né người sang một bên, ném lại một câu: “Đừng mong tôi nói ra hai từ xin lỗi, không có cửa đâu!”

Cố Sơ đứng giữa sân bóng, nghiêng răng nghiêng lợi tức tối. Ngẫm nghĩ một lát, cô chạy ra sát phía dưới rổ bóng, đứng nhìn anh. Lần này, tất cả mọi người đều ngừng chơi. Lục Bắc Thâm không vui, dùng sức ném trái bóng sang một bên, sai bước tiến đến: “Sao? Các cô học hành nhàn rồi lắm à?”

Thấy anh về mặt bức bối, Cố Sơ trái lại lại cảm thấy bình tĩnh, nở nụ cười thâm hiểm: “Anh nói trùng phóc, bọn tôi vừa nhập học, vẫn trong giai đoạn thích ứng cho nên thời gian rảnh cực kỳ nhiều. Nói xin lỗi tôi đi, sư huynh!”

Lần này đến phiên Lục Bắc Thâm nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cô bé! Bắc Thâm dám bắt nạt cô à?” Một người đồng đội châm chọc.

Lục Bắc Thâm liếc mắt, anh chàng kia lập tức im miệng, nín cười.

“Con người tôi không có gì tốt, ưu điểm lớn nhất có thù phải trả. Hôm nay anh đắc tội với tôi, nếu không xin lỗi đừng mong ăn ngon ngủ yên.” Cổ Sơ dựa người vào thành cột, thành thoi lên tiếng: “Đại học A cũng đâu lớn lắm, muốn tra ra tư liệu của anh dễ như trở bàn tay. Anh cũng nói, tôi có rất nhiều đồng bạn, mỗi một người một chấm nhỏ nước bọt cũng đủ dìm chết anh.”

Lục Bắc Thâm nhú chặt mi.

“À, tôi nghe nói sắp sửa có trận đấu giao hữu với đội bên Phục Đán đúng không? Chắc chắc!” Cổ Sơ bày ra dáng điệu mệt mỏi, ngồi bệt xuống đất, ngửa cổ nhìn về mặt đang tức tối của Lục Bắc Thâm. “Bởi vì anh không chịu xin lỗi, bởi chỉ mình anh có lòng tự trọng, bởi tính tình quá cố chấp nên ảnh hưởng buổi huấn luyện của đội bóng, anh thấy như vậy có được không sư huynh?”

“Thôi đủ rồi nhé!” Có một giọng nữ lên tiếng bênh vực: “Một câu sư huynh, hai câu sư huynh mà vẫn chưa chịu thôi sao? Cô có tôn trọng hai chữ này không?”

Cổ Sơ nghiêng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy căm phẫn của cô gái kia: “Cô là bạn gái của anh ta?”

Nữ sinh này ghen hòng: “Không! Chỉ là hành động của cô khiến người khác thấy bất bình thôi! Cô tránh ra đi! Chúng tôi muốn tiếp tục xem thi đấu!”

Không ai hưởng ứng lời nói của cô gái này, bởi trong trường học Cổ Sơ cũng là một nhân vật có tiếng, không ai dám đắc tội. Cổ Sơ cũng chẳng thêm để ý đến cô gái này, hừ một tiếng: “Nếu không phải là bạn gái của anh ta, thì bớt lo chuyện bao đồng đi!”

Nữ sinh này còn muốn lên tiếng công kích, nhưng xung quanh không ai ủng hộ đành phải nén giận.

Lục Bắc Thâm vẫn đứng đó, hai tay đút túi quần, mím môi không nói lời nào. Một lúc lâu sau, anh mới duỗi cánh tay, hướng về phía đồng đội nói: “Đưa trái banh cho tôi!”

Đồng đội ném bóng, anh bắt lấy một cách chuẩn xác. Sau đó, vỗ banh xuống mặt đất hai cái: “Xem ra cô muốn cùng tôi đấu đến cùng. Được! Tôi cho 5 trái bóng cơ hội!”

Cổ Sơ phì cười: “Anh cho tôi cơ hội?”

Lục Bắc Thâm cầm chắc trái bóng trong tay: “Tôi cho cô cơ hội ném năm lần vào rổ, chỉ cần vào hai trái, tôi sẽ thua, phải xin lỗi cô. Trái lại, cô mau mau cách xa tôi ra!”

Cổ Sơ sững sờ, không ngờ anh lại đưa ra yêu cầu này.

“Thế nào? Bây giờ cô hối hận vẫn còn kịp!” Lục Bắc Thâm thấy cô vẫn còn chần chừ, khóe mắt cười cười nói.

“Được, ném rổ thì ném rổ!”. Cổ Sơ luôn là người ưa mềm không thích cứng. Cô nhanh chóng đứng dậy, đoạt lấy trái bóng trong tay Lục Bắc Thâm: “Anh nói lời phải giữ lấy lời, ở đây có rất nhiều người làm chứng!”

Lục Bắc Thâm nở nụ cười gian xảo.

Cổ Sơ cắn cắn môi, đem trái bóng đập xuống đất hai cái. Trái bóng này mạnh lên, tay cô không tiếp được, liền văng ra. Lục Bắc Thâm mau chóng, bắt lấy quả bóng, anh cười ngất ngư: “Bóng giữ còn không chắc, còn đòi cùng tôi thi đấu?”

Có một người đồng đội chạy đến ra về sẵn đón: “Để tôi chỉ cô mấy bước căn bản!”

Cổ Sơ chưa kịp trả lời, bên cạnh đã nghe giọng Lục Bắc Thâm châm biếm: “Đương nhiên, cô là con gái, làm nũng chơi xấu tôi cũng chấp nhận được!”

“Anh mới là làm nũng chơi xấu!” Cổ Sơ không phục, vội vàng chạy tới đoạt trái bóng từ tay anh: “Anh ngàn vạn lần mở to đôi mắt, nhìn xem tôi thắng anh ra sao!”

Cô mang banh đến phía trước rổ, quay đầu lại nói: “Tôi không cần phải đạt bóng 3 điểm đúng không?”

“Cô chỉ cần cho bóng vào rổ là được”. Lục Bắc Thâm ác ý nói thêm một câu: “Nhóc con, có cần sư huynh đây chỉ em phân biệt thế nào bóng 3 điểm và bóng 1 điểm không?”

“Đã hiểu! Cảm ơn!” Cổ Sơ không thêm nói lại anh.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Về Hướng Về Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Thắng Cuộc

Lục Bắc Thâm ra hiệu cho cô bắt đầu.

Cố Sơ ôm lấy trái banh, nhìn chăm chăm vào khung rổ cách đó không xa, âm thầm hít sâu một hơi. Đám bạn đi cùng ra sức cổ vũ cho Cố Sơ. Cô quay đầu hướng về đám bạn khoát khoát tay, sau đó tặng bọn họ nụ hôn gió.

“Có thể bắt đầu chưa?” Lục Bắc Thâm chậm chậm hỏi.

Cố Sơ quay đầu trừng mắt nhìn anh, sau đó bắt đầu ném bóng vào rổ.

Trái đầu tiên, bóng trực tiếp đập vào thành rổ, không trúng.

Lục Bắc Thâm không nhịn được “Xì” một tiếng, hướng về phía cô vỗ vỗ tay: “Thật giỏi quá! Với độ cao so với mực nước biển của cô đánh được đến đó đã là quá tốt!”

Cố Sơ điên tiết chỉ muốn nhào đến, nhắm thẳng vào tĩnh mạch trên cổ anh mà cắn mạnh một cái, rồi sau đó hường thụ cảm giác nhìn anh máu chảy thành sông cho đến chết.

Trái thứ hai, không trúng.

Lục Bắc Thâm ngồi bệt hẳn trên sân, cười đến chảy nước mắt: “Ông trời ơi! May mà chỉ có năm lần ném, chứ nếu không mất con sẽ nổ tung mất!”

Cố Sơ không quay đầu nhìn anh, nhưng có thể tưởng tượng anh đang vui vẻ đến chừng nào. Cố Sơ định thần, yên lặng nhìn thẳng vào khung rổ, nhảy lên, tay nhấc nhịp nhàng, bóng theo hướng bay chuẩn xác vào rổ.

Một giây sau, tràng pháo tay vang dội, trăm trổ khen ngợi.

Cố Sơ đắc ý, hất cằm nhìn về Bắc Thâm. Lục Bắc Thâm không mặn không nhạt: “Mèo mù vớ phải cá rán thôi!”

“Anh đừng quên, tôi chỉ cần một trái vào rổ nữa thôi!”

“Cũng đừng quên cô cũng chỉ còn hai lần ném bóng.” Lục Bắc Thâm không cười: “Trông cái kiểu của cô thì muốn ném trúng thêm một trái, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày!”

Cố Sơ “hừ” một tiếng: “Anh tốt nhất, néo mặt mình một cái, để xác nhận mình không bị mê ngủ đi!”

Dứt lời, cô lại lấy trái bóng, chuẩn bị ném, trúng rổ.

Đám bạn của cô reo hò ầm ĩ.

Lục Bắc Thâm như hóa đá.

Cố Sơ như con chim công xòe đuôi, kiêu ngạo, hướng mắt về Lục Bắc Thâm: “Tôi cho anh xem thêm cái gọi là “ông trời có mắt”.”

Trái cầu cuối cùng, cô duyên dáng ném bóng, kết quả, trúng rổ lần nữa.

Lần này, cả cầu trường hò hét vang dội.

Cố Sơ hưng phấn, quay về phía “khán giả” bày ra điệu bộ cung kính cúi chào. Cuối cùng, ưỡn ngực ngẩng đầu đi thẳng đến chỗ Lục Bắc Thâm. Anh vẫn ngồi bệt dưới đất, cho nên ở tư thế này, Cố Sơ cảm thấy rất phân khích. Từ trên cao nhìn xuống, cô dùng tay vỗ vỗ bờ vai của anh, cười cười: “Quý nhỏ, mau xin lỗi chị đây đi!”

Lục Bắc Thâm mím chặt môi.

“Haiza! Tính chơi xấu á?” Cố Sơ ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt Lục Bắc Thâm: “Người lớn nói chuyện mà nuốt lời thật không hay, sẽ khiến đám nữ sinh toàn trường xem thường, nói không chừng ngày mai lại lên trang nhất tập san và buổi phát thanh buổi sáng trong trường nữa chứ!”

Lục Bắc Thâm cau gợn nói: “Những lời tôi nói trước đây, tôi xin lỗi!”

“Sao? Nhỏ quá! Tôi nghe không rõ!” Cố Sơ đứng dậy, đắc ý nói.

“Biết nặng nhẹ là truyền thống tốt đẹp bao đời nay của dân tộc Trung Hoa! Đừng đắc ý vênh váo quá!” Lục Bắc Thâm hung hãn cắn môi nói.

Cố Sơ liền quay đầu hướng về phía khán giả, nói lớn: “Mọi người thấy không, ý mình là sư huynh bắt nạt sư muội, anh ta ...”

“Đủ rồi!” Lục Bắc Thâm cắt ngang lời cô, rướn cổ nói lớn: “Tôi nói xin lỗi cô! Xin lỗi cô!”

Cố Sơ nín cười.

Lục Bắc Thâm đương nhiên sẽ không ở trên sân đấu, nhanh nhẹn đứng dậy, lúc ngang qua Cố Sơ, anh tức giận ném lại một câu: “Thật đúng là gặp phải quý!”

Cố Sơ cười ruồi: “Sư huynh đi thông thả!”

Lục Bắc Thâm cũng không quay đầu, một bước rời khỏi.

Cố Sơ vui mừng tột độ, đám bạn thân vây quanh lấy cô, trên sân mấy thành viên đội bóng cũng chìa ngón cái hướng về phía cô chúc mừng.

Cố Sơ trong lòng phấn khích. May mà, cũng nhờ thiếu gia nhà họ Kiều kia. Nhớ năm đó, chỉ vì để đeo đuổi một cô gái thích mấy anh chàng chơi bóng rổ, anh ta liền ngày đêm lôi cô đi tập luyện. Kết quả, kỹ năng Kiều Văn Tiêu chẳng có chút tiến bộ, cô gái kia thì kết thân với một cầu thủ bóng rổ. Chỉ có cô lại tập luyện được vài chiêu. Hôm nay, có thể ném được thành tích thế này, quả thật phải cảm ơn cái lần điên rồ đó của Kiều Văn Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Lâm Gia Duyệt

Có người gọi Cố Sơ. Cô lúc này mới tỉnh người, nhớ ra mình đã đứng bần thần ở đây đã rất lâu. Ông chủ nhà hàng tiến về phía trước, nghi ngại hỏi cô: “Cô đang suy nghĩ gì vậy? Mỗi tối cô đều rất tích cực, hôm nay cô gặp chuyện gì sao?”

Cố Sơ cười cười, lắc lắc đầu, điều chỉnh lại tâm trạng rồi bước vào nhà hàng.

Nhưng năm tháng thanh xuân ấy đã trôi qua. Thời gian đã từng kiêu ngạo, đã từng về vang đều đã chấm dứt.

Vừa rồi cô thất thần là do thấy một cặp đôi sinh viên đi qua, làm cô nhớ lại quãng thời gian đại học của mình. Quãng thời gian ấy thật đẹp, thật hoàn hảo, không một chút ưu tư, phiền muộn. Đẹp đến nỗi khiến người khác thấy ghen tị. Đúng, là ghen tị, chính cô bây giờ cũng có cảm giác ghen tị với nó.

Hiện tại, Cố Sơ chỉ biết vội vội vàng vàng kiếm tiền. Những gì ưu tú nhất, xuất sắc nhất đã rời cô đi mỗi lúc một xa.

Ban ngày cô làm việc ở nhà thuốc, buổi tối cô làm thêm mấy công việc thời vụ như nhân viên phục vụ nhà hàng, hay giống như bây giờ làm một “cô bé bán thuốc lá”.

Cố Tư chỉ ở nhà mấy ngày cuối tuần và ngày lễ, cho nên không biết chuyện. Quả thực, cô cũng không muốn cho Cố Tư biết chuyện này. Đối với cô, những công việc ban đêm này ngoài mục đích kiếm tiền ra, cô chỉ đang muốn lấp đầy những khoảng thời gian còn trống.

Cô muốn mình thật bận rộn, để không còn thời gian rảnh nhớ về hồi ức ngày xưa, như vậy, cũng làm cho trái tim cô bớt đau đớn.

Công việc bán thuốc khá đơn giản, chỉ cần đến mỗi bàn ăn chào hàng những loại thuốc lá mới. Tất cả những mẫu thuốc lá mới này đều do các công ty tung ra nhằm nghiên cứu thị trường. Đương nhiên, để có thể có số lượng tiêu thụ tốt, việc đến các quán ăn, nhà hàng mời chào là địa điểm ưu tiên hàng đầu. Khi đến các quán, nhân viên bán hàng sẽ chỉ cho ông chủ quán một ít tiền hoa hồng. Tốt nhất là phải lựa chọn những quán ăn bình dân, có nhiều thực khách lui tới. Nếu là nhà hàng cao cấp, đương nhiên rất khó có cách vào bên trong.

Ưu điểm của thành phố biển Quỳnh Châu tất nhiên là hải sản. Ở đây có đủ loại hải sản cùng với hàng ngàn phương thức chế biến. Từ đầu xuân, các nhà hàng, quán ăn đã bắt đầu náo nhiệt. Nhất là vào mùa này, rất nhiều nơi bày bàn ngay ngoài cửa quán, phía trên là những đèn lồng đỏ, phía dưới là những dãy bàn đông đảo thực khách, ăn uống vui vẻ. Chỉ cần khoảng trên dưới 100 đồng là đã có một bàn ngập các món hải sản. Nói chung, ban đêm ở khu vực này là náo nhiệt nhất.

Nhờ đông vui như vậy, Cố Sơ mới kiếm được chút lợi nhuận.

Phía bên kia thành phố, hai bên đường là hàng cọ, gió thổi xào xạc.

Lúc lái xe, Lục Bắc Thần không hề thích nói chuyện, mắt của anh luôn nhìn thẳng, giống như anh đang chăm chú quan sát con đường phía trước, nhưng lại càng giống như anh đang suy tư. Không ai biết anh đang suy nghĩ điều gì. Đã quen biết Lục Bắc Thần ít nhất ba năm, nhưng cho đến bây giờ, Lâm Gia Duyệt cũng không thể đoán được suy nghĩ của anh.

“Bắc Thần, khoảng thời gian này anh có rảnh không?” Lâm Gia Duyệt phá vỡ bầu khí im lặng trên xe.

Lục Bắc Thần không hề nghĩ ngợi, trả lời ngay: “Đang bận vụ án của Tiêu Tuyết!”

Ngụ ý của anh chính là “Không hề có thời gian rảnh”. Lâm Gia Duyệt luôn là người thông minh, đương nhiên có thể hiểu ý tứ trong câu nói của anh. Ngẫm nghĩ một lát, cô nói: “Thật ra là ba em muốn gặp anh một chút. Thời gian tới, ông sẽ về nước công tác, muốn gặp anh trò chuyện đôi câu.”

“Khi nào hết bận, tôi sẽ đích thân đến thăm ông!”

“Vây là được rồi.” Lâm Gia Duyệt hơi thất vọng đáp.

“Gia Duyệt, em đến Quỳnh Châu cũng khá lâu rồi, nên trở về đi!”

“Em làm vương bận công việc của anh sao?”

Phía trước là đèn đỏ, Lục Bắc Thần cho xe lái chậm lại: “Tôi không có ý này, chỉ là nghĩ cho công việc của em thôi!”

“Chờ anh xong việc, em cùng về với anh.” Lâm Gia Duyệt quay đầu nhìn anh nói.

Câu trả lời này của Lâm Gia Duyệt tuy ngắn gọn, nhưng lại truyền tải lượng thông tin cực kỳ lớn. Một mặt ám chỉ cô can tâm tình nguyện ở bên anh, mặt khác cô cũng muốn thăm dò tâm ý của anh. Nếu như anh đồng ý, nghĩa là anh sẽ không ở lại Quỳnh Châu, xong việc sẽ mau chóng rời khỏi Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đại Pháp Y Hạ Mình

Lục Bắc Thần duy trì im lặng.

Lâm Gia Duyệt trong lòng có chút bồn chồn, nhìn chăm chăm vào gương mặt ngó nghiêng của anh, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Xe dừng lại, trong lúc chờ đèn chuyển sang xanh, Lục Bắc Thần đặc biệt yên tĩnh, Lâm Gia Duyệt đánh bạo hỏi lại anh: “Như vậy có được không?”

“Tôi còn ở Quỳnh Châu một khoảng thời gian nữa, em về trước đi!”

Nổi nghi ngờ trong lòng Lâm Gia Duyệt phút chốc được giải bày, cô cuộn chặt lòng bàn tay, nhưng ngữ khí vẫn khá bình tĩnh: “Anh là dạng người cuồng công việc em hiểu, nhưng những manh mối quan trọng cho vụ án của Tiêu Tuyết anh cũng đã cung cấp đầy đủ, chuyện còn lại không phải giao lại cho nhóm của La Trì hay sao? Anh đích thân đến Quỳnh Châu tiếp nhận vụ án này đã là nể mặt chú Tiêu lắm rồi.”

Nghe tin Tiêu Tuyết gặp chuyện, cô nghe được thông tin là do ba của Tiêu Tuyết tự mình điện thoại xin Lục Bắc Thần giúp đỡ, anh liền đồng ý. Lâm Gia Duyệt biết gia đình Tiêu Tuyết cùng họ Lục cũng có mối quen biết. Nhưng không nói hai lời, Lục Bắc Thần nhanh chóng đến Quỳnh Châu, điều này khiến Lâm Gia Duyệt có chút hoài nghi.

Đèn chuyển xanh, Lục Bắc Thần khởi động xe.

“Đã trễ rồi, tôi đưa em về khách sạn, nghỉ ngơi sớm một chút!”

Lâm Gia Duyệt thấy anh không muốn tiếp tục câu chuyện, cũng biết chẳng thể nào moi thêm thông tin gì được từ anh, nên đành thôi.

Khách sạn của Lâm Gia Duyệt nằm ở khu vực náo nhiệt, cách khu chợ ăn khuya một con đường. Đúng lúc này mọi người hầu hết vừa đã dùng bữa tối, chỉ là muốn ra ngoài ăn vặt, uống chút rượu cho qua thời gian. Lâm Gia Duyệt chưa từng thử các món ăn đặc sản nơi đây, vừa đưa mắt nhìn ra phía cửa xe, vừa nói: “Ồ đây thật đông vui, chúng ta cũng xuống ăn thử vài món đi!”

Lục Bắc Thần vẫn lái xe nói: “Em ăn chưa no?”

“Không phải, chỉ là em nhìn thấy mấy món ăn thật bắt mắt.”

“Mấy quán ăn lề đường không hợp vệ sinh.”

Lâm Gia Duyệt cười cười: “Cũng đúng, bắt đại pháp y cao cao tại thượng lại hạ mình ngồi quán cóc cũng rất kỳ quái.”

Lục Bắc Thần nhàn nhạt cười, không nói thêm lời nào, cũng không có động tác muốn dừng xe. Lâm Gia Duyệt cũng chỉ muốn bên anh thêm một lúc. Hôm nay trăng sáng, cô không muốn chỉ đơn giản dùng xong bữa tối rồi về ngay khách sạn.

Lúc này, trên đường xe cộ khá đông đúc, đại đa số phần đường cho xe hai bánh chiếm dụng thành bãi đỗ xe, do đó đường đi chỉ còn đủ cho một chiếc xe hơi đi qua. Lục Bắc Thần di chuyển xe rất chậm, anh nhích từng chút một, phía trước là một hàng xe dài nối tiếp. Anh quay đầu, tìm cách chuyển hướng, nhưng trước sau đều chật ních.

Vừa tính thu lại tầm mắt, anh vô ý quét đến một thân ảnh quen thuộc trong một quán ăn nhỏ.

Anh giật mình.

Trầm tư một lúc, Lục Bắc Thần nói: “Em rất muốn ăn sao?”

Lâm Gia Duyệt không biết anh nhìn thấy cái gì, nhưng khi nghe anh hỏi vậy, trong lòng nở hoa, liền gật đầu lia lịa. Lục Bắc Thần không nói thêm một câu, bẻ lái, tìm một chỗ trống đậu xe.

Hàng ăn đối diện rất náo nhiệt, tiếng cười nói ồn ào, mấy bàn cách nhau khá gần, nhưng những tiếng huyên náo làm át hẳn, không thể nghe rõ tiếng nói. Lục Bắc Thần chọn một chiếc bàn trống: “Ngồi bàn này đi!”

“Được!” Lâm Gia Duyệt rất cao hứng, ngồi phía đối diện anh, sau đó hướng về phía chủ quán vẫy vẫy tay: “Cho gọi món chủ quán ơi!”

Bôi bôi cánh tay đầy dầu mỡ vào chiếc tạp dề, nói liên tục, bộn bề mặt mũi. Ông chủ ném thực đơn lên bàn: “Xem qua đi!”

Lâm Gia Duyệt phì cười, cô chưa từng chứng kiến qua kiểu phục vụ thế này. Đào mắt qua thực đơn, cô hỏi Lục Bắc Thần: “Anh muốn ăn gì?”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Về Hướng Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chợ Đêm

Lục Bắc Thần không trả lời, từ lúc anh ngồi xuống đến giờ ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chăm về một hướng. Lâm Gia Duyệt đợi hơn “nửa ngày” vẫn chưa thấy anh trả lời, giương mắt nhìn anh. Trông thấy biểu hiện khác thường, cô liền dõi theo tầm mắt của anh tìm kiếm. Không hiểu tại sao anh Lục Bắc Thần thu lại ánh mắt, thanh âm cực lạnh đạm: “Em xem đi, muốn ăn gì cứ gọi.”

“Anh không sao chứ?” Lâm Gia Duyệt không biết anh nhìn thấy chuyện gì, nhưng biểu cảm có chút kỳ lạ.

Lục Bắc Thần lắc đầu.

Lâm Gia Duyệt cũng không suy nghĩ nhiều, cúi đầu xem thực đơn: “Quán có món cá trích, mùa này ăn cá trích là ngon nhất. Anh không ăn cay được, món nướng không tốt cho sức khỏe. Vậy chọn món cá trích hấp nhé, được không?”

“Được!” Lục Bắc Thần thuận miệng đáp, chăm một miếng thuốc, mắt vẫn nhìn chăm chăm cách đó không xa.

Lâm Gia Duyệt vẫn đang chăm chú xem thực đơn.

Cách đó mấy bàn, Cố Sơ đang ra sức chào sản phẩm thuốc lá mới. Loại sản phẩm này chỉ có thể giới thiệu ở mấy bàn có thực khách là đàn ông hoặc các bàn tình nhân, vì dù gì đi trước mặt bạn gái, mấy ông cũng có chút sĩ diện. Cố Sơ lại bán được một chút, nhưng không nhiều, đều là bán lẻ.

“Này cô em!” Có một bàn gọi cô.

Cố Sơ xoay người, chiếc bàn kê bên là người đàn ông đàn ông cao lớn, thô kệch, tóc cắt ngắn, trên cổ đeo một sợi dây chuyền vàng, diện một chiếc áo hoa màu đỏ, mấy chiếc cúc áo căng phình, giống như đang cố gắng hết sức giữ lại đồng thịt mỡ. Cùng bàn còn có ba người đàn ông, tất cả đều mang bộ dạng cường hạo. Trên bàn có hai ba chai bia chưa khai, dưới chân mười mấy vỏ chai bia ngổn ngang, xem ra đã uống không ít, mặt đỏ gay.

Vừa thấy cô quay đầu, gã áo hoa liền phát phát tay: “Qua đây anh xem em bán thuốc lá loại gì?”

Cố Sơ không hề muốn dây dưa cùng mấy hạng người này, nhưng suy nghĩ một chút đêm nay cô bán không nhiều, nên phải nhịn. Tiến về phía trước, đem thuốc lá lên giới thiệu: “Đây là loại thuốc lá mới của công ty chúng tôi, anh có thể hút thử một điếu.”

Gã áo hoa không cầm bao thuốc, chỉ híp mắt nhìn Cố Sơ từ trên xuống dưới nở nụ cười: “Bao nhiêu một gói?”

“Đây là loại thuốc mới, giá thị trường là 20 đồng một gói, nhưng hôm nay là chào hàng, nên giảm giá còn 15 đồng.” Cố Sơ rất phản cảm nhưng vẫn phải nhận nhịn.

“Ái chà, không đắt”, gã nắm lấy cánh tay Cố Sơ: “Em gái năm nay bao nhiêu tuổi?”

Cố Sơ nhanh chóng rút tay lại: “Thưa ông, ông có muốn thử một điều không?”

“Đương nhiên!” gã lần này lấy tay vòng qua thắt lưng Cố Sơ, “Chà! Xinh đẹp như cô em đi bán thuốc thật phí!”

Mùi rượu nồng nặc len vào hơi thở của Cố Sơ, cô thiếu chút nữa muốn nôn ngay tại chỗ, lấy tay đẩy gã, xoay người chuẩn bị rời đi. Gã áo hoa đứng phắt dậy, ngăn cô lại: “Cô em tức giận rồi sao? Anh đùa chút thôi, đâu thuốc đâu, anh mua!”

Cố Sơ kim nén cơn giận, ngữ khí lãnh đạm: “Ông cần mấy gói?”

“Nếu như anh mua hết chỗ này, em đền đáp anh thế nào đây?” Gã bày ra vẻ mặt đê tiện.

Mấy tên cùng bàn nhao nhao: “Vài gói thuốc, mà đã muốn con gái người ta lấy thân báo đáp sao? Cô em đây xinh đẹp thế này, vẫn là phải bỏ thêm chút tiền.”

Cố Sơ thật sự nghe không lọt tai, chuyện này xảy ra cũng đã quen, cô liền trực tiếp hướng về phía chủ quán nói lớn: “Anh họ, bàn này khách muốn thêm bia!”

Chủ quán mau chóng tiến đến, gã áo hoa la hét: “Ai nói tôi muốn thêm bia?”

“Ái chà! Bia trên bàn cũng sắp hết, để quán phục vụ thêm nhé!” Máy vụ lộn xộn này chủ quán đã quá rành rẽ. Tháng nay Cố Sơ đều bán thuốc ở đây. Mỗi lần đến quán đều chào hỏi rất lễ phép, cộng thêm vẻ ngoài xinh đẹp, đương nhiên sẽ có mấy loại người mượn rượu chiếm tiện nghi. Thân là chủ quán ông không muốn ồn ào, cho nên phải ra mặt dẹp bớt phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tôi Muốn Mua Thuốc

Gã áo hoa vẫn nhìn chằm chằm Cố Sơ, chủ quán thấy vậy liền nói đỡ: “Đây là cô em họ, thật sự buôn bán cũng không dễ dàng, đại ca, hay như thế này đi, bàn này tôi tính bớt cho anh mấy phần!”

Cố Sơ có chút áy náy, dự định cuối giờ sẽ gửi chủ quán tiền hoa hồng thêm một chút. Gã áo hoa không yên phận, đẩy chủ quán sang một bên: “Phí lời vô ích, tao cùng đưa con gái này đang nói chuyện, mày chen vào làm gì?”

Chủ quán biến sắc, Cố Sơ trong lòng hơi sợ, vừa định lên tiếng cảnh cáo sẽ báo cảnh sát, liền nghe bàn khác nói vọng đến: “Cô qua đây! Tôi muốn mua thuốc!”

Thanh âm không nặng không nhẹ, trùng hợp ngay thời điểm phá vỡ bầu không khí căng thẳng bên bàn này.

Nhưng giọng nói có chút quen thuộc, cô run bắn người.

Cô quay đầu, sững sờ.

Lục Bắc Thần đang ngồi phía bàn đối diện, phía sau anh là dàn đèn quanh thân cây. Từ bàn của anh chắc chắn đã chứng kiến toàn bộ sự việc vừa rồi. Anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng đơn giản kết hợp với chiếc quần tây, ngồi đối diện anh là một cô gái diện chiếc đầm công sở màu trắng gạo. Hai người trông thật xứng đôi. Trên người cô gái không đeo bất kỳ loại trang sức nào, nhưng dưới chân là đôi giày đen cao gót cũng đã toát lên vẻ sang quý. Lúc Lục Bắc Thần nói chuyện, cô ta cũng nhìn về phía bên này. Cố Sơ nhận ra đây chính là cô gái cô gặp ở đồn cảnh sát ngày hôm đó. Trên người vẫn là mùi hương nước hoa phiên bản hạn chế.

Cố Sơ không hiểu trong lòng cô có cảm giác thế nào, nhưng rất khó chịu. Kỳ thật loại cảm giác này không hợp với cô lúc này. Anh đâu phải là Lục Bắc Thần, anh ta là Lục Bắc Thần. Vì vậy, việc có cô gái ngồi bên cạnh thì ảnh hưởng gì đến cô?

“Cô qua đây!” Lục Bắc Thần dúi tất điều thuốc, mở miệng ra lệnh.

“Bắc Thần!” Lâm Gia Duyệt liền tưởng ngay đến biểu cảm từ lúc anh vào quán đến giờ, lúc này cô chợt tỉnh ngộ. Cảm giác bất an lan tỏa. Lâm Gia Duyệt đã nhớ ra cô gái này. Cô ta chính là người cô gặp ở đồn cảnh sát hôm nọ. Nhìn Lục Bắc Thần đang chăm chăm nhìn về phía cô ta, Lâm Gia Duyệt có chút không yên lòng.

Lục Bắc Thần không để ý đến Lâm Gia Duyệt, ánh mắt anh lúc này nhìn thẳng vào Cố Sơ.

Cố Sơ hít một hơi sâu, kiên trì tiến lên.

Gã áo hoa cảm thấy có chút mất mặt, vừa tính xông tới kéo Cố Sơ, liền bị chủ quán giữ lại, khuôn mặt tươi cười: “Đại ca xem đi, có người muốn mua thuốc, cũng không nên để lỡ chuyện buôn bán của đứa em gái này. Mời đại ca ngồi, để nhiều người nhìn không hay!”

Gã áo hoa tức tối, đặt mông ngồi xuống, nhưng ánh mắt vẫn không buông tha Cố Sơ.

Lục Bắc Thần với đám người ở đây có chút không hợp. Bởi cách ăn mặc của anh, cũng có thể bởi anh nhìn không giống mấy dạng người chịu ngồi ăn quán lẻ đường. Cố Sơ tiến về phía trước, lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người cô gái kia.

Lục Bắc Thần quan sát cô một chút, lạnh nhạt nói: “Cũng nên giới thiệu sơ qua cho tôi một chút chứ?”

Hôm nay Cố Sơ ăn mặc rất đơn giản, chiếc áo T-shirt trắng, chân váy bút chì, bên dưới là đôi giày đế bằng. Tóc cô buộc đuôi ngựa, nhìn thanh khiết giống như một cô sinh viên. Lúc anh nhìn cô, tâm trạng luôn bồn chồn, mấy lần cố gắng quay về thực tại, nỗi lòng lại nảy sinh cảm giác phức tạp.

Cho dù thái độ của anh thế nào đi chăng nữa, Cố Sơ vẫn thầm cảm ơn anh đã giải vây, cô nhẹ giọng nói: “Đây là loại thuốc mới của Marlboro, tuy là thuốc lá sấy, nhưng hàm lượng hắc ín vừa phải. Thêm vào đó, đầu lọc đã được thiết kế mới để giảm thiểu được tác hại của thuốc lá.” Nói xong mấy câu này, cô liền liếc mắt lên bàn, nhìn gói thuốc lá bên cạnh anh. Cô ngưng bật.

Trên bàn là gói thuốc lá hiệu Hoàng Hạc Lâu, số lượng sản xuất hạn chế. Cô nghe nói một gói thuốc này cả một nghìn đồng, cả cây thuốc hơn 10 nghìn. Khắp thành phố này rất ít nơi có bán loại thuốc này. Chắc hẳn có ai tặng anh. Mà người tặng anh loại thuốc này đương nhiên không phải là kẻ đầu đường xó chợ, tựa hồ có thể đoán ra đẳng cấp không hề thấp.

“Đã giới thiệu xong?” Lục Bắc Thần thấy cô không nói tiếp, liền hỏi.

Cố Sơ cắn môi, gật đầu. Cô giới thiệu thế nào được nữa? Một người hút loại thuốc quý thế này cô chào hàng bằng cách nào?

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Tạ Ơn Ông Chủ

Lục Bắc Thần còn tưởng cô sẽ thao thao bất tuyệt, không ngờ nói chỉ đôi câu liền im bật. Dõi theo ánh mắt của cô đang nhìn vào gói thuốc lá trên bàn, Lục Bắc Thần hiểu ngay vấn đề, nhưng anh cũng không châm chọc, khẽ nhếch môi: “Cô không phải là nhân viên bán hàng giỏi rồi!”

Cố Sơ nghe ra giọng điệu khiêu khích của anh, cố đè nén cơn giận nói: “Giáo sư Lục, nếu anh không có thành ý mua thuốc, có thể ...”

“Không phải có thể thử thuốc sao?” Lục Bắc Thần cắt ngang lời cô.

Á ...

Cố Sơ giật mình, nhưng kịp phản ứng rất nhanh: “Có thể!”

Lục Bắc Thần hướng về phía cô gật đầu một cái, Cố Sơ biết anh ra hiệu muốn thử thuốc, liền cúi đầu mở một gói thuốc. Lục Bắc Thần nhìn cô, quả nhiên động tác mở bao thuốc lá của cô không chuyên nghiệp, còn có chút lúng túng. Mấy sợi tóc của cô lòa xòa trước trán, làm anh có cảm giác chỉ muốn lấy tay cô chỉnh lại. Tối nay trời hơi nóng, mồ hôi lấm tấm trên trán cô. Đúng rồi, cô có một vầng trán hoàn mỹ, tròn bóng, đầy đặn, không chút tí vết. Lục Bắc Thần từng nghe nói: Những cô gái đẹp là những cô gái dám để lộ vầng trán của mình. Anh biết, cô vẫn luôn xinh đẹp như thế.

Khoảng thời gian trầm mặc rất ngắn, chưa đầy một phút. Nhưng hành động Lục Bắc Thần nhìn Cố Sơ ngơ ngẩn, Lâm Gia Duyệt đã có thể nhìn ra, cảm giác bất an giờ đây đã giống như những đợt sóng lớn, nhấn chìm cô.

Cố Sơ lấy một điếu thuốc trong bao, đưa cho Lục Bắc Thần. Anh nhận thuốc, đặt lên miệng, nhưng không hề thực hiện động tác tiếp theo, chỉ là nhìn chăm chăm Cố Sơ, ngón tay thon dài gõ gõ trên mặt bàn. Cố Sơ không biết anh muốn gì, nên vẫn đứng yên một chỗ.

Một lúc lâu sau, Lục Bắc Thần mới lười biếng mở miệng: “Mỗi thuốc là công việc cơ bản nhất của người bán thuốc, cô không biết sao?”

Cố Sơ sắc mặt cứng đờ, cô không phải không biết anh cố tình làm khó dễ.

Lâm Gia Duyệt ở bên cạnh nhẹ giọng nói: “Bác Thần! Trước giờ anh đâu hút loại thuốc này!”. Cô cảm thấy không khí có chút kỳ quái, một mặt cô cảm

giác Lục Bắc Thần rất quan tâm cô gái này, mặt khác lại thấy anh đang cố tình gây khó dễ, vậy rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Lục Bắc Thần không lên tiếng, vẫn duy trì ánh mắt nhìn vào Cố Sơ. Cố Sơ không muốn gây chuyện, liền chủ động lấy bật lửa mời thuốc cho anh.

Khói thuốc mờ mịt, gương mặt anh như ẩn như hiện.

Cố Sơ vẫn đứng ở đó chờ anh lên tiếng. Lục Bắc Thần rít vài hơi thuốc, liền dụi tắt nửa điếu còn lại. Xem tình hình, Cố Sơ cũng biết là anh không thích. Cũng không sao, căn bản cô biết anh sẽ không chiều cô. Vì Lục Bắc Thần nên anh có không ít thành kiến với cô, đối xử với cô như thế này cũng không có gì đáng trách. Tuy cô không thể chấp nhận tin Bắc Thần đã qua đời, nhưng nhìn qua ánh mắt người đàn ông này, cô có thể cảm nhận, anh với cô chỉ có hận. Anh là anh trai của Bắc Thần, hận cô là điều đương nhiên.

Chỉ có điều, mỗi lần gặp anh, lần nào Cố Sơ cũng phải thuyết phục mình: Anh ta không phải là Bắc Thần, không phải là Bắc Thần... Mặc dù cảm giác đó quen thuộc đến trí mạng!

“Còn bao nhiêu cây?” Anh hỏi

Cố Sơ ngẩn người một chút, sau đó đáp lời ngay: “Còn ba cây!”

“Không phải đêm nay, mà là tháng này.” Lục Bắc Thần có chút không vui.

Cố Sơ há miệng, một lúc sau mới trả lời: “Còn hơn một trăm cây ...”

Lục Bắc Thần giương mắt nhìn chăm chăm cô: “Được, tôi mua hết!”

“Cái gì!” Cùng một lúc, Cố Sơ và Lâm Gia Duyệt thốt lên kinh ngạc.

“Bắc Thần! Anh mua nhiều như vậy làm gì?” Lâm Gia Duyệt gượng hỏi.

Lục Bắc Thần không trả lời, vẫn nhìn Cố Sơ: “Có vấn đề gì không?”

Cố Sơ bắt đầu có chút hoảng hốt, đầu óc choáng váng, vài giây sau mới nói nên lời: “Không vấn đề!”. Sau đó mới phát hiện thanh âm mình có chút không đúng. Cô liền bổ sung: “Tạ ơn ông chủ!”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tôi Đồi Ý Rồi

Lục Bắc Thần khẽ nhếch môi, tạo thành một đường cong sắc bén. Anh nhìn chăm chăm cô, một lúc lâu sau mới rút một tờ giấy, ghi địa chỉ, rồi đưa cho cô: “Mang thuốc đến nơi này!”

Cố Sơ nhận lấy tờ giấy, thân thể cứng đờ. Trong lòng cô có chút mất mát. Nét chữ này không phải của Lục Bắc Thần, tính Bắc Thần tuy ngang ngược nhưng các nét khá ngay ngắn. Còn của người đàn ông này, nhìn trầm ổn, sâu sắc, chữ viết có lực mạnh mẽ. Cô đang chờ mong gì đây? Chờ mong anh chính là Lục Bắc Thần ư?

Đang nghĩ ngợi, cánh tay liền bị một lực mạnh kéo về, Cố Sơ giật mình, ngón tay bắt giác buông lỏng, tờ giấy rơi xuống đất.

Là hành động của gã áo hoa, có lẽ đã tìm được cơ hội, liền chen đến kéo Cố Sơ rồi nói: “Em gái, qua đây với anh, tiếp rượu anh đây, anh bao hết!”

Người đàn ông này lực rất mạnh, làm cánh tay của Cố Sơ có chút đau, cô nhíu mày: “Buông tay!”

“Chả lẽ cô em không muốn kiếm tiền? Còn bày đặt gì?”

Chủ quán thấy tình hình liền vội vàng chạy tới, khéo léo nói: “Đại ca, nó cũng chỉ còn nhỏ, anh như vậy ...”

“Cút! Đừng ép tao phá tung cái quán này!” Gã áo hoa lớn tiếng: “Hôm nay, tao đây nhất định bắt nó tiếp rượu, xem ai dám nói gì?”

Cố Sơ tức giận đỏ mặt.

Lâm Gia Duyệt thấy không vừa mắt liền đứng lên bên vực: “Là đàn ông ai lại đi bắt nạt một cô gái! Anh mau buông cô ấy ra, không tôi báo cảnh sát!”

“Ái chà chà ... lại xuất hiện thêm một cô nương xinh đẹp nữa à!” Gã đã say khướt, nở nụ cười đều giả: “Mau mau lại đây, hai người anh “bắt nạt” cũng được!”. Vừa nói gã vừa vuốt má Lâm Gia Duyệt.

Lâm Gia Duyệt quá sợ hãi, muốn trốn, ngay lúc đó cổ tay của gã bị nắm chặt.

“Là đứa nào dám lo chuyện bao đồng? Mau buông ra!” Gã dùng hết sức nhưng cổ tay vẫn bị nắm rất chặt, đau quá hóa giận, hấn rống to: “Mẹ kiếp! Mày là đứa nào?”

Lục Bắc Thần không buông tay, trái lại còn thêm chút sức, khiến gã áo hoa la oai oái, chửi thề liên tục. Lục Bắc Thần gi sát vào tai gã nói: “Anh quấy rầy ai cũng được, nhưng người của tôi thì không được!” Vừa dứt lời, anh buông mạnh tay, gã áo hoa đứng không vững, cả người lao đảo, cảm cánh tay kêu la âm ỉ.

Cố Sơ chặn ngực, sợ hãi khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Lục Bắc Thần nhặt tờ giấy trên đất, xé nát, nhìn Cố Sơ: “Tôi đòi ý, đêm nay cô phải mang thuốc đến cho tôi ngay!”

Cố sơ nhìn anh, vô thức gật đầu.

Gã áo hoa thờ hồn hên, xông lên phía trước, nắm tay hướng về phía Lục Bắc Thần định ra đòn, nhưng cánh tay vừa nâng lên, lại chậm chạp hạ xuống, thê cảnh sát đã chặn trước mặt gã.

“Nghĩ sao? Dám đánh cảnh sát à?” Giọng Lục Bắc Thần lạnh lùng.

Gã áo hoa có chút kinh ngạc, cánh tay trên không trung từ từ buông lỏng, sắc mặt khó coi. Đám bạn gã thấy lớn chuyện, bèn chạy đến can ngăn, hướng đến Lục Bắc Thần xin lỗi vì hấn uống say quá. Lục Bắc Thần ánh mắt lạnh lẽo, gằn giọng: “Cút!”

Đám bạn vội vàng lôi gã áo hoa rời khỏi. Gã có chút không phục nhưng không dám đánh cảnh sát, liền nói vọt vọt: “Cảnh sát bộ hay lắm à?”. Nói xong, cuốn hân.

Bây giờ tâm trạng Lâm Gia Duyệt mới được buông lỏng. May mà La Trì trọng nghĩa, đưa cho anh một thẻ cảnh sát giả. Lại vừa nghĩ đến câu Lục Bắc Thần vừa nói: Người của tôi, không được... Trái tim cô bắt gặp đập loạn. Người của anh là ám chỉ cô sao. Trong lòng cô tràn đầy cảm giác ngọt ngào.

Vụ lộn xộn cũng được dàn xếp, chủ quán mang ơn, liền tiếp nói với Lục Bắc Thần: Cảm ơn đồng chí cảnh sát!

Lục Bắc Thần không thêm đề ý, cau mày nhìn Cố Sơ quát khê: “Mau theo tôi lên xe, đi lấy thuốc!”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vĩn Hương Về Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tiểu Thư Rất Môn Đẳng Hộ Đối!

Ban đêm, chiếc xe lao nhanh về phía trước, cách xa khu chợ đêm ồn ào. Trên con đường Hải Tân đã vắng dấu chân người đi lại, chỉ còn hàng cộ hai bên đường gió thổi xào xạc. Ánh trăng sáng chiếu xuống phía cửa xe, làm Cố Sơ nhớ lại câu nói: “Dưới ánh trăng chúng ta bước đi, như những hồn ma lạc lối trong đêm đen u tối.”

Đã nhiều năm trôi qua, cô sống cũng không khác gì một thầy ma, nhưng vẫn phải cố gắng kiên trì mỗi ngày, kiên trì dùng đôi tay máy móc kiếm sống qua ngày. Cuộc sống không hề thay đổi, chỉ khi bản cùng khốn khó mới thấu hiểu sinh tồn chính là bản năng của con người.

Cố Sơ không muốn lên xe của Lục Bắc Thần, bởi anh giống Bắc Thâm như đúc. Bây giờ cô rơi vào cảnh bản hàn, chỉ cần nhìn gương mặt này thôi cũng sẽ phá hủy tôn nghiêm cuối cùng mà cô đang cố gắng duy trì.

Nhưng Lâm Gia Duyệt lại nhiệt tình, ngay khi Bắc Thần vừa nói hết câu, cô liền đẩy Cố Sơ lên hàng ghế phía sau, ngồi cùng cô.

“Cô tên gì?”

“Cố Sơ!”

“Cố trong nhất cố khuyên thành, sơ là lần đầu gặp gỡ?” Lâm Gia Duyệt cười cười, thấy Cố Sơ gật đầu liền tiếp lời: “Tên cô hay quá!”

“Tôi tên Lâm Gia Duyệt, cô cũng có thể gọi tôi là Gia Duyệt. Lần trước chúng ta đã gặp nhau ở Sở cảnh sát.”

Cố Sơ mỉm cười, nhẹ nhàng gạt đầu.

Cố Sơ đã lén lút đi điều tra tư liệu về Lâm Gia Duyệt, nên biết khá nhiều thông tin về cô ta. Lâm Gia Duyệt xứng đáng được mệnh danh là một thiên chi kiều nữ. Cô tốt nghiệp Đại học Yale, trí thông minh hơn người cộng với dáng vẻ bề ngoài xinh đẹp đã trở thành “nữ thần” trong lòng không biết bao nhiêu chàng trai.

Hiện tại, “vị nữ thần” này vẫn đang thân thiết nắm lấy tay Cố Sơ, nhẹ nhàng hỏi chuyện. Ngón tay cô thon dài, mềm mại, nghe nói những người có bàn tay thế này, đều là những người phụ nữ tốt số.

Cô ta là bạn gái của Lục Bắc Thần? Hay bọn họ đã có hôn ước? Nếu không phải vậy, tại sao Lục Bắc Thần lại nói mấy từ “Người của tôi...”. Quả thật, vị thiên kim tiểu thư này cùng Lục Bắc Thần rất xứng đôi. Cố Sơ vô thức giương mắt nhìn kiếng chiếu hậu, liền chạm phải đôi mắt sắc bén của Lục Bắc Thần. Trong lòng tim đập loạn, vội vàng dời tầm mắt, quay về hướng Lâm Gia Duyệt tiếp tục cười nói chuyện trò, nhưng quanh quẩn trong đầu cô vẫn là ánh mắt của anh. Ánh mắt thâm trầm, khiến đối phương sợ hãi.

Sao anh có thể to gan như vậy?

Lâm Gia Duyệt nhìn ra phản ứng khác lạ của Cố Sơ, liền cầm lấy tay Cố Sơ nhẹ giọng nói: “Lục Bắc Thần tuy ăn nói ngang ngược, nhưng cô đừng để ý. Những lời anh nói vừa rồi, cũng chỉ là muốn giúp cô giải vây.”

“Gia Duyệt, tôi đưa em về khách sạn trước!” Lục Bắc Thần cất giọng nhàn nhạt.

Lâm Gia Duyệt liền chặn lời: “Em không có gấp, em...”

“Khách sạn của em gần nhất”, Lục Bắc Thần lãnh đạm nói, đồng thời rẽ lái về hướng khách sạn: “Tiện đường!”

“Còn Cố Sơ, cô ta...”

“Tôi sẽ đưa cô ta đi lấy thuốc!”

Lâm Gia Duyệt có chút lưu luyến chưa muốn rời xa Lục Bắc Thần, nhưng vẫn không để lộ cảm giác hờn ghen, suy nghĩ một chút liền nói: “Vậy anh đêm nay cố gắng nghỉ ngơi sớm một chút, đừng thức khuya!”

Lục Bắc Thần chỉ từ hử.

Xe tới trước cổng khách sạn, bảo vệ chạy đến mở cửa xe, Lâm Gia Duyệt bước xuống, nói với Cố Sơ: “Cô còn trẻ, công việc bán thuốc khá nguy hiểm. Nếu như cần giúp đỡ, cứ đến tìm tôi. Lục Bắc Thần biết cách liên lạc với tôi.”

Cố Sơ liền nói cảm ơn.

Chờ lúc xe rời đi, Lâm Gia Duyệt mới quay người bước vào trong, vừa đi đến đại sảnh, trong đầu liền nảy sinh thắc mắc: Tại sao Lục Bắc Thần lại biết chỗ lấy thuốc là cách xa khách sạn của cô ta?

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Về Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cô Rất Túng Thiếu Sao

Sau khi Lâm Gia Duyệt rời đi, trong xe rơi vào trạng thái cực kỳ yên tĩnh. Quả thực, Cố Sơ không nghĩ Lâm Gia Duyệt lại xuống xe, bởi ngay lúc này đây là bầu không khí khiến người khác hít thở không thông. Cô ngồi ở phía sau không biết nên làm thế nào, cũng chẳng biết mình phải nói gì.

Cứ như vậy xe chạy đi hơn hai phút, Lục Bắc Thần đột nhiên cho xe dừng ở ven đường. Cố Sơ thầm nghĩ, anh sẽ đuổi cô xuống xe. Như thế càng tốt, cho dù cô lết đôi chân từ đây về nhà còn đỡ hơn cảm thấy ngại ngùng thế này.

Nào ngờ, Lục Bắc Thần mở miệng nói: “Lên phía trước ngồi!”

“Hà!” Cố Sơ sững sờ.

Lục Bắc Thần nhìn chằm chằm kính chiếu hậu, nói gần từng chữ: “Từ trước đến nay, Lục Bắc Thần tôi không có thói quen làm tài xế.”

Cố Sơ bị ánh mắt của anh dọa đến toàn thân sợ hãi, liếc qua phía ghế phụ, âm thầm hít sâu một hơi, mở cửa sau. Ghế phụ lái tràn đầy hơi thở của anh, mùi hương rất nhẹ thoảng qua đầu mũi Cố Sơ.

Thật kỳ lạ, trước đây cô từng rất ghét mùi nước sát khuẩn lạnh như băng này. Mỗi lần ngửi thấy nó đều khiến cô nhớ tới máu và cái chết. Nhưng tại sao mùi hương phát ra từ người đàn ông này lại cho cô một cảm giác ấm áp.

Cảm giác ấm áp? Cô lại nghĩ lung tung rồi.

“Anh biết trẻ như thế này không thể nào lấy được thuốc!” Cố Sơ vừa cài dây an toàn vừa nói.

Lục Bắc Thần khởi động xe, hừ nhẹ: “Không ở nhà cô sao?”

“Không, không, không, thuốc lá không để ở chỗ tôi!”

Lục Bắc Thần nhếch môi: “Cô đang khăn trương?”

“Không có!”

“Buột miệng trả lời chỉ là phản xạ có điều kiện.”

Cố Sơ vắn vắn ngón tay, mắt nhìn về phía trước: “Kỳ thực anh cũng không phải thật tâm muốn mua thuốc đúng không?”

Lục Bắc Thần không trả lời.

Cố Sơ cũng không nói thêm lời nào, mặc cho anh vẫn lái xe hướng về phía trước. Đèn đường bị bỏ lại ở phía sau, ánh sáng loang lổ chiếu vào cửa xe.

Cứ như vậy trôi qua khoảng năm sáu phút đồng hồ, Lục Bắc Thần lại dừng xe, anh tháo dây an toàn, nói: “Ngồi đây chờ!”

Cố Sơ nhìn xuyên qua kính xe thấy anh bước đến một máy ATM, cô hơi ngạc nhiên. Lục Bắc Thần xuống xe, rất nhanh anh trở ra, đưa cho cô một xấp tiền.

“Còn nhớ địa chỉ không?” Lục Bắc Thần biết rõ cô cũng vừa đã nhìn thấy, liền hỏi Cố Sơ.

Cố Sơ nhẹ nhàng, ý anh nói địa chỉ là Sở cảnh sát.

Lục Bắc Thần nói tiếp: “Cất tiền đi!”

Cố Sơ nhận tiền, trên tay cảm giác nóng hổi, một lúc lâu sau mới hỏi: “Tại sao?”, thật sự anh không cần làm vậy.

Lục Bắc Thần không trả lời, chuyên chú lái xe, hướng về phía thành cũ. Câu hỏi không có đáp án, Cố Sơ có chút phiền não. Cố Sơ cảm giác rất kỳ lạ, nhưng không thể diễn tả thành lời. Cô chỉ muốn bước bình có được câu trả lời, nhưng làm sao có thể, bởi chính Lục Bắc Thần cũng không thể đưa ra đáp án.

Cũng như lần trước, trên con đường về nhà Cố Sơ, trên xe vẫn yên lặng đến đáng sợ. Chỉ có điểm không giống, lần trước là cô nghe được tin Bắc Thâm qua đời, tâm trạng rơi vào nỗi bi thương cùng cực, còn lần này cô lại cảm thấy hoảng sợ.

Xe đến cửa tiểu khu thì dừng lại.

Cô vừa muốn nói lời cảm ơn đã nghe Lục Bắc Thần thấp giọng hỏi: “Cô rất túng thiếu sao?”

Đúng! Cô đang rất túng thiếu, nên mới phải liều lĩnh đi kiếm tiền. Bởi cô còn phải trả nợ, bởi cô còn phải nuôi Cố Tư ăn học. Cũng bởi nếu vùi đầu kiếm tiền, cô sẽ lãng quên được rất nhiều chuyện, những chuyện đã từng khiến cô cảm thấy hạnh phúc.

Chỉ có cô là rõ ràng nhất, liều mạng kiếm tiền là cách thức duy nhất để đẩy lùi mọi quá khứ.

Đó là lý do vì sao Cố Sơ không trốn tránh câu hỏi của Lục Bắc Thần, cô nói: “Đúng! Tôi đang rất thiếu tiền!”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Về Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Cho Đến Bây Giờ Cô Cũng Không Hề Biết

Có lẽ câu trả lời trực tiếp cộng với thái độ quá thẳng thắn của cô khiến Lục Bắc Thần hơi kinh ngạc, một lúc lâu sau anh mới mở miệng: “Đó cũng là lý do

tại sao cô cũng không cần quan tâm việc này có thích hợp với cô hay không?”

“Lúc lâm cảnh bản cùng sẽ chẳng có nhiều thời gian để suy nghĩ như vậy.”

Lục Bắc Thần nhìn chằm chằm Cố Sơ, đôi mắt có chút u ám, ánh mắt sắc nhọn.

“Cám ơn anh giúp tôi giải vây, cảm ơn anh đã đưa tôi về. Ngày mai tôi sẽ mang thuốc lá đến địa chỉ của anh”. Cô không dám tiếp xúc nhiều với anh một người có khuôn mặt giống Bắc Thâm như đúc. Cô sợ chính mình không kiềm lòng được, chính mình sẽ làm ra chuyện “động trời” trên người người đàn ông này.

Cố Sơ không cách nào mở được cửa xe, cô liền quay đầu nhìn anh, nhẹ nhàng nói: “Phiền Giáo sư Lục mở cửa xe.”

Lục Bắc Thần ngoảnh đầu coi như không nghe, mở bao thuốc đốt một điếu. Tay trái hạ cửa kiếng xe, làn khói mù mịt theo không khí thoát ra ngoài: “Nói như vậy, để có tiền việc gì cô cũng có thể làm?”

Cố Sơ nghe giọng anh có chút nhạo báng, cô cố nén nhịn: “Đúng, tôi là một cô gái sống thực tế, ham hư vinh.”

Lục Bắc Thần nghiêm mặt, nhìn chằm chằm cô, phun ra một làn hơi thuốc, vòng khói khuếch tán ngoài cửa xe, làn khói rất nhanh bị cơn gió thổi tan, chỉ chừa lại một đốm đỏ, như đang cố giãy dụa trong đêm đen lạnh lẽo.

“Anh nói đúng, với tôi Lục Bắc Thâm chỉ là đề vui đùa mà thôi. Tình yêu thời học sinh có bao giờ thật lòng. Anh cũng đã nói rõ, tôi với nhà họ Kiều rất xứng đôi. Nếu muốn trách, thì nên trách em trai anh không chịu nói rõ gia thế. Nếu ngay từ đầu anh ta nói anh ta là người nhà họ Lục, biết đâu tôi đã chọn anh ta chứ không phải là Kiều Văn Tiêu. Cố gia cần nhà họ Kiều giúp đỡ trong công việc làm ăn, việc kết thông gia là điều đương nhiên. Nhưng lúc đó Lục Bắc Thâm lại chẳng cho tôi được bất cứ điều gì.”

“Cô câm miệng ngay cho tôi!” Lục Bắc Thần gầm lên, ném mạnh điếu thuốc còn cháy dở ra ngoài. Ánh mắt anh tỏa ra tia cực kỳ sắc lạnh, Cố Sơ thầm nghĩ chỉ một giây tiếp theo anh sẽ nhảy lên bóp chết cô không chừng. Anh là một bác sĩ pháp y, giết người không để lại dấu vết thì dễ như trở bàn tay.

Thế nhưng anh không làm vậy, vẫn ngồi yên nhìn chằm chằm cô, thân hình cao lớn khiến người khác sợ hãi.

“Làm sao cô biết được nó không cho cô điều gì?” Lục Bắc Thần nói gần từng chữ, “Cô căn bản không biết. Vì cô, Lục Bắc Thâm trước nay chưa từng cầu xin ai, đã phải xin ba của mình giúp đỡ. Nó biết rõ cô là cô gái thực tế, nó cũng nhận, chỉ hi vọng có thể mang cô về Lục gia, muốn nói cho cô biết nó và cô rất xứng đôi. Nhưng kết quả thì thế nào? Cô căn bản không cho nó thời gian, xoay người đã quay qua tay trong tay cùng Kiều Văn Tiêu.”

Nói đến đây anh thu lại tầm mắt, nhếch môi châm biếm nói: “Các người lúc đó không phải muốn mượn danh của Kiều gia để khuất trương thị trường sao. Nghe nói lúc đó nguồn vốn nhà họ Cố tạm thời ngưng đọng, đại tiểu thư như cô chỉ còn có cách này để cứu lấy gia đình. Nhưng nếu lúc đó, cô một mực tin tưởng Lục Bắc Thâm, chỉ cần cho nó thêm chút thời gian, tôi nghĩ nó có thể giúp gia đình cô lấy được nhiều gấp đôi. Chứ không giống như bây giờ, gia đình mất hết danh dự, cô cũng không thể tiếp tục việc học, chỉ có thể ở bệnh viện làm công việc nhỏ tạm thời xoay xở.”

Đầu ngón tay run rẩy, mắt Cố Sơ hướng về phía trước, trong đầu ngập tràn hình ảnh anh ôm mạnh bà vai cô nói lớn: Vì sao em không tin anh? Vì sao?

Nhưng lúc đó cô đã trả lời như thế nào cô cũng đã quên mất, kỳ thực đã quá lâu cô nghĩ mình đã không còn nhớ đến bất cứ chuyện gì. Nhưng bây giờ nó lại như đoạn phim tua lại, chân thực như đang xảy ra trước mắt cô. Lúc đó, cô không dám nhìn sâu vào đôi mắt đầy bi thương của Lục Bắc Thâm, chỉ nhàn nhạt nói: “Những thứ Kiều Văn Tiêu có thể cho em, anh lại không thể. Chúng ta chia tay đi!”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Có Đáng Hay Không

Không sai, chính là cô muốn kết thúc như vậy. Nhưng bây giờ, người đàn ông trước mắt này tại sao lại muốn “ôn lại chuyện xưa”? Có lẽ, anh muốn báo thù, anh muốn vạch trần cô đã từng phản bội, muốn nói cho cô biết cô tàn nhẫn thế nào, dùng sự áy náy của cô như một lễ tế em trai mình.

“Đúng, hết thảy là do tôi, gieo gió gặt bão, là tôi có lỗi với Bắc Thâm. Tôi không đáng để anh ta làm như vậy”, Cố Sơ nói: “Tôi không muốn anh ấy xảy ra chuyện. Từ trước đến giờ, tôi chỉ muốn anh ấy rời bỏ tôi, chỉ đơn giản như vậy.”

Lục Bắc Thần nghiêng răng: “Những lời Cố tiểu thư vừa nói thật lạnh lùng. Người ta nói lòng dạ đàn bà như mò kim đáy bể, những lời này để hình dung cô quả không sai. Đầu tiên là Bắc Thâm, sau này lại là Kiều Văn Tiêu, xem ra đối với đàn ông cô chỉ cần một điều kiện: Có tiền là được. À không, lúc đó Bắc Thâm trong con mắt người khác là một kẻ nghèo hèn, sợ là một chút tư cách cũng không có. Mà cho đến bây giờ Kiều Văn Tiêu cũng như con chó thất, cô không dùng được nữa rồi.”

Lòng ngực nhói đau, nhưng Cố Sơ vẫn cố gắng vờ bình thản nói: “Giáo sư Lục quả thực có mắt nhìn người, tốt hơn em trai mình nhiều!”

Lục Bắc Thần siết chặt tay lái, mu bàn tay nổi rõ gân xanh.

“Tôi có thể đi được chưa?” Cố Sơ hỏi.

Lục Bắc Thần mãi vẫn không cử động.

“Giáo sư Lục, phiền ngài ...”

“Nếu có tiền là được, vậy theo tôi.” Lục Bắc Thần đột nhiên nở nụ cười, khi nói ra những lời này thân thể anh cũng quay hướng về Cố Sơ. Bàn tay anh kéo mạnh tóc cô, cô ngạc nhiên, tròn tròn mắt, theo dõi nhất cử nhất động của Lục Bắc Thần.

Ý cười lan tỏa trên gương mặt Lục Bắc Thần. Cô sợ hãi, tim đập loạn nhịp, vô thức để hai tay lên ngực anh. Lục Bắc Thần lại xem đó là điểm tựa, thêm chút sức lực. Cô cảm giác được lồng ngực cứng rắn của anh đang áp sát mình, khiến sống lưng cô dán chặt phía cửa xe. Cô quay đầu né tránh gương mặt của anh đang dần tiến đến.

“Xấu hổ?” Anh mỉm cười lạnh lùng, nhìn chằm chằm lên gò má ửng đỏ, đôi mắt ánh lên tia phản kháng của Cố Sơ.

Lục Bắc Thần từ từ đưa tay ra phía sau, mở tủ lấy ra xấp chi phiếu, quăng lên phía kính trước, quay đầu nói: “Chi phiếu ở đây, cô ra giá đi!”

Cố Sơ dùng hết sức đẩy anh ra, hơi thở dồn dập: “Anh ... anh ... lưu manh!”

Nghe những lời này, sắc mặt của Lục Bắc Thần trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều. Anh nheo mắt: “Cô cho là, loại phụ nữ như cô đáng để tôi móc túi “bao nuôi” sao?”

Lời hạ nhục này giống như một tát tai, giáng thẳng vào gương mặt Cố Sơ. Gò má đau rát. Nỗi đau này giống như mạch nước ngầm thấm vào tận xương cốt. Cứ như vậy không ngừng, không ngừng len sâu vào mọi ngõ ngách trong cơ thể.

“Đứng! Tôi không đáng!” Thấy anh không còn dồn ép, cô liền nói tiếp: “Bây giờ, Giáo sư Lục đã có thể mở cửa xe?”

Lục Bắc Thần nhìn chằm chằm cô, ngồi thẳng, nhắc tay, cửa xe liền mở.

Cố Sơ hoảng hốt bỏ chạy.

Lục Bắc Thần không hề ngăn cản, nhưng cô biết phía sau ánh mắt anh vẫn dán chặt vào thân ảnh cô. Bước vào sân trong, Cố Sơ mới dám quay đầu, quả nhiên, anh cũng vừa rời khỏi. Cô bước vào tòa nhà*, ngón tay nhấn nút thang máy theo bản năng. Chờ cửa thang máy mở, Cố Sơ mới thất thểu bước vào, thân thể như không còn chút sức, khụy chân, cô ngồi xồm xuống sàn.

Cô không đáng để bất cứ ai hết lòng vì cô.

“Bác Thâm, nếu như trước đây, vì em anh đã phải cố gắng tranh đấu, cố gắng nỗ lực. Thì bây giờ em cho anh biết, em không đáng ... không đáng để anh đối xử thật lòng.”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hứa Đồng Khó Xử

Chớp mắt đã đến cuối tuần. Trời lại đổ mưa. Đường chân trời chìm trong màu sắc u ám đến đáng sợ. Những hạt mưa tí tách rơi. Là mùa xuân nhưng lại không có một chút hương xuân, Quỳnh Châu phố lớn ngõ nhỏ, những bông hoa từ đình hương cũng bị gió mưa thổi xơ xác, hé lộ mấy chồi non mới nhú. Người ta thường nói, cuộc sống như đoá hoa mùa hạ nở sáng lạn. Nói vậy cũng không phải hăm mộ sự rực rỡ của những bông hoa mùa hạ, chỉ là ở nó mang một vẻ đẹp mà hoa xuân cũng chưa từng có. Cố Sơ vẫn cảm thấy, nếu như là một bông hoa mùa xuân thì thật thê lương, hoa lá không bao giờ gặp mặt, vừa nhìn thấy những đám lá xanh biếc, những đoá hoa cũng theo đó mà rơi rụng.

Lúc Cố Sơ mang tiền đến cho Sầm Vân, Hứa Đồng cũng đang ở nhà. Cô cảm thấy hơi khác lạ. Nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt không tình nguyện của Sầm Vân, cô liền hiểu ra nguyên nhân. Khi Sầm Vân nhận tiền từ tay Cố Sơ, Hứa Đồng đứng một bên nói: “Mẹ, nếu con còn nhìn thấy việc này, sau này mẹ đừng mong lấy được của Cố Sơ một đồng nào.” Sầm Vân ném phong bì tiền vào ngăn kéo, lầm bầm: “Nuôi nhăm một kẻ lang sói còn chưa đủ, giờ thêm đứa thứ hai. Được, mày cứ hiếu thuận với mẹ theo kiểu như vậy đi. Mày biết mẹ chỉ có một niềm ham mê này, bây giờ mày làm như vậy coi như bức chết mẹ mình! Cố Sơ nó đưa tiền cho mẹ mày là sai sao? Đó là vì nó thiếu mẹ!”

“Đúng! Khấp thiên hạ này, ai cũng nợ mẹ.” Hứa Đồng cau mày.

Cố Sơ liền vội vàng can ngăn: “Chị, đi nói đúng, chị đừng nổi nóng với dì.”

Sầm Vân tức giận vào phòng đóng sầm cửa. Hứa Đồng thấy thế lắc đầu ngao ngán, kéo tay Cố Sơ và nói: “Đi qua phòng chị nói chuyện.”

Vào phòng, Hứa Đồng lấy mấy trái cherry rửa sạch sẽ đặt vào chiếc đĩa. Cô nhanh chóng cắt táo, chuối và xoài. Tất cả đem đặt vào đĩa rồi mang ra ngoài. Cherry là loại trái cây mang tính ôn nóng, mỗi trái đỏ tươi như màu một viên đá quý, phối hợp với chiếc đĩa màu đen trông thật bắt mắt. Ở một đĩa khác lại là những loại trái mang tính hàn, ăn cùng với cherry là lựa chọn chính xác.

Vừa ngồi xuống, Hứa Đồng liền thở dài, Cố Sơ cũng hiểu chuyện nên nói: “Đi lại đi Ma Cao?”

“Thua hơn 10 vạn tệ, may mà vào mấy song nhỏ, lại không học theo mấy người kia đánh lớn, bằng không bán nhà cũng không trả nổi.” Hứa Đồng vẽ mặt mệt mỏi, đưa một cây tăm cho Cố Sơ: “Chị đang thấy kì lạ vì sao mấy ngày nay mẹ lại chịu yên tĩnh như vậy, hóa ra là ngâm mình trong sông bạc. Nếu không phải bên đó gọi cho chị, chị cũng không hề biết là thiếu tiền bị người ta giữ lại.”

Cố Sơ không nói lời nào, cô không phải không biết đi ham mê bài bạc. Từ ngày dựng qua đời, đi đã ham mê trò này, nếu không có chuyện gì là cùng một đám bạn chơi mất chước, sau này có chút tiền liền qua Ma Cao chơi. Chị họ luôn cố gắng kiếm tiền, hiện tại ngôi nhà của đi ở cũng do chị mua, số tiền chị gửi cho đi hàng tháng không biết là đi dùng vào việc gì. Qua nhiều năm như vậy, chị họ vì đi đã trả không biết bao nhiêu món nợ, nhưng mỗi một lần lên con nghiện bài bạc là không ai chịu nổi, người nào can ngăn là đòi sống đòi chết, dọa thất cô tự vẫn. Ban đầu, Cố Sơ cũng nghĩ là do đi buồn chán nên chơi cho khuây khỏa, nhưng sau đó cô bắt đầu lo lắng, chị họ có nhiều tiền đến cỡ nào cũng không nuôi nổi con ma cờ bạc như đi.

“Kỳ thực chị không ngại việc mẹ mình xài tiền, chị chỉ có một mình, làm việc kiếm tiền nuôi mẹ là việc đương nhiên. Nhưng nếu bà có niềm đam mê khác, ví như thích đi du lịch vòng quanh thế giới cũng được, nhưng tại sao lại ham mê cờ bạc? Hơn nữa nghiện càng ngày càng nặng.” Hứa Đồng đau đầu nói: “Kỳ thực chị chỉ nghĩ tội cho em, nếu bà không ham mê thói hư tật xấu này, em có lẽ không vất vả như thế, chị hoàn toàn có thể giúp em.”

“Chị, chị khó xử không phải em không biết. Hơn nữa, chị xem bây giờ em đâu có khổ cực gì. Chuyện nợ nần của gia đình, rồi còn công việc bên phía bệnh viện đều nhờ đi bỏ tiền ra giúp, em đã rất biết ơn, sao lại còn dám đòi thêm tiền của chị?”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Anh Đã Về

Hứa Đồng chỉ biết lắc đầu cười khổ: “Bà thật lòng muốn giúp đỡ em sao? Em cũng đâu phải không biết khoản tiền trước đây là do bà thua cược, nếu như trả không được thì sẽ bị chém chết nên bà bắt buộc phải bỏ tiền ra. Về phía bệnh viện bà chịu bỏ tiền chỉ vì nếu em có công việc sẽ có tiền cho bà.”

Cố Sơ nở nụ cười: “Nhìn chị tức giận kia, chị với mọi người đều biết đi thuộc dạng khâu xà tâm phật sao.” Đương nhiên, năm đó Cố gia nợ quá nhiều tiền, họ tìm không được ba mẹ cô, liền theo dõi đi, cuối cùng giết tận, dọa đi một phen khiến đi phải nhập viện. Bây giờ nghĩ lại Cố Sơ vẫn cảm thấy hơi sợ, nếu hôm đó bọn họ thật cho một dao thì không biết phải làm thế nào.

Hứa Đồng ăn một miếng xoài, không chút mùi vị.

“Bây giờ chị tính thế nào?” Cố Sơ hỏi: “Chị ở đây bao lâu?”

Hứa Đồng buông nhẹ cánh tay, nói: “Có lẽ chị sẽ chuyển công ty khác.”

“Người kia .... Thịnh tổng?”

Hứa Đồng liếc nhìn Cố Sơ một cái, sau đó dời tầm mắt. Cố Sơ suy nghĩ một chút rồi nói: “Em có cảm giác anh ta thích chị.”

“Toàn đoán mò!”

“Có thể nhìn ra anh ta thực sự căng thẳng khi nghe tin chị gặp chuyện.”

“Anh ta muốn chị sang công ty hỗ trợ một tay.”

“Năng lực làm việc của chị tốt như vậy. Nhìn chị làm việc cho Niên tổng sẽ hiểu.”

Đôi mắt Hứa Đồng có chút ảm đạm

“Xin lỗi! Em không cố ý nhắc đến anh ta.”

Hứa Đồng cười cười: “Nhắc đến thì có sao, chị đâu trách gì!”

Cố Sơ mỉm môi: “Không phải chị thương thầm anh ta sao?”

Đầu Cố Sơ bị Hứa Đồng gõ nhẹ một cái: “Quý nhỏ bây giờ đã lớn, không thể gạt được em rồi đúng không?”

“Đều lớn hết rồi, có người nào là tiểu quý lớn không?” Cố Sơ giả bộ ôm đầu than đau: “Chỉ vì người đàn ông mà chị khi dễ cô em họ này sao?”

“Nói mò .... Để xem chị trừng trị em thế nào!” Hứa Đồng tiến lên lấy tay cọ cọ cổ Cố Sơ.

Hứa Đồng chọc Cố Sơ liên tục cầu xin tha mạng. Hai chị em cứ vậy đùa giỡn đến thấm mệt, nằm bò trên ghế salon.

“Chị!”

“Ừ!”

“Em mong chị sống càng ngày càng vui vẻ, dù là trong công việc hay trong chuyện tình cảm.”

“Em đã lớn rồi, trước đây không biết nói mấy câu như vậy!”

Cố Sơ trầm mặc, nhìn chăm chăm trần nhà.

Hứa Đồng nghiêng đầu, đụng trán vào cô: “Sao vậy?”

Cố Sơ liền ôm Hứa Đồng, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Thực sự em không muốn chị đi. Tự dưng em mơ được trở về như ngày còn bé, chẳng phải lo toan bất cứ chuyện gì.”

Hứa Đồng nâng mặt Cố Sơ lên, nghi ngờ hỏi: “Sao vậy? Em gặp chuyện gì sao? Có việc gì phải nói cho chị biết.”

Cố Sơ khẽ cười, lắc đầu: “Em có gặp chuyện gì. Vẫn là chuyện của Cố Tư lần trước, phải phiền đến Thịnh tổng thôi. Chị nói em đã trưởng thành, trưởng thành mà em mới có chút xú chị đã lo đến như vậy.”

Hứa Đồng vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt Cố Sơ.

“Sao nhìn em như vậy, em đâu phải động vật tuyệt chủng.” Cố Sơ cười lớn nói: “Bây giờ bọn cung muốn ăn cherry.”

“Xảo quyết!”

Hứa Đồng biết không thể hỏi thêm được gì từ Cố Sơ, cũng không truy vấn thêm, tiện tay lấy một trái cherry cho vào miệng Cố Sơ. Cherry rất ngọt, vị ngọt thanh quyến luyến nơi cuống họng mãi không tan. Trong chốc lát, hô hấp cô trở nên khó khăn, Cố Sơ vô thức nhớ đến lời của Lục Bắc Thần đêm đó. Cái này có gọi là dùng ngọt để siết chặt thanh quản không?

“Em cũng được mệnh danh là “Trung Hoa hảo phụ tá” nhé! Nè hạt cherry cũng không rơi ra!”

Hứa Đồng trừng mắt nhìn Cố Sơ: “Ông chủ của chị cũng giống vậy!”

Cố Sơ nheo mắt: “Aha, miệng của em cũng có thể so sánh với ông chủ cao cao tại thượng rồi!”

Hứa Đồng không nhịn được cười. Điện thoại di động reo, Hứa Đồng khẽ nhấc Cố Sơ. Lúc này, Cố Sơ mới nghe thấy, liền cho tay vào túi lấy điện thoại ra nhìn, là một cuộc gọi nước ngoài.

Nhận điện thoại, đầu dây vang lên giọng nói quen thuộc khiến cô ngạc nhiên, là Kiều Vân Tiêu.

Giọng Kiều Vân Tiêu trầm thấp nói: “Cố Sơ, anh về ngay!”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Không Có Tình Cảm, Yêu Đương Thế Nào Được

Trong phòng thí nghiệm.

Trên hai chiếc giường nghiệm xác, một giường là một thi thể khá hoàn chỉnh, một giường khác chính là thân ảnh của Lục Bắc Thần trong chiếc áo blouse trắng.

La Trì đeo bao tay, mi mắt giựt giựt khi nhìn thấy bộ xương sọ đã được lắp khá hoàn chỉnh, anh không khỏi thầm khen tính tình nhẫn nại của Lục Bắc Thần.

Nhớ đến mới hôm qua, anh mệt mỏi trở về từ vùng rừng núi Nam Sơn, mang đến trước mặt Lục Bắc Thần một chiếc hộp đựng xương cốt, hoặc là bị bùn đất bao quanh hoặc là đã bị vỡ nát, không thể nhìn ra được hình dạng, trong lòng anh có chút áy náy.

Trải qua không biết bao nhiêu ngày không ăn không ngủ lùng kiếm trong vùng Nam Sơn, cuối cùng cũng đã tìm thấy phần xương sọ của Tiêu Tuyết hợp với đoạn xương cổ nối liền, có điều vật chứng này có chút thảm hại. Lũ khi ở Nam Sơn cực phá hoại, phần xương sọ rơi rớt tứ tung, càng gây khó khăn cho đội tìm kiếm của cảnh sát. Bọn họ từng người từng người cố gắng nhặt từng mảnh vụn nhỏ nhất, vụn vỡ như những mảnh xếp hình, sau đó chất thành đống và giao cho Lục Bắc Thần. Công việc của Lục Bắc Thần lúc này được coi là khá lớn. Khi Lục Bắc Thần nhận được chiếc hộp, anh mở ra, liếc mắt nhìn, không nói lời nào. Trục tiếp ký tên lên tập tài liệu. La Trì hiểu đây là công việc của Lục Bắc Thần, tuy nhiên anh cũng có chút không yên tâm, hôm nay vội vàng chạy đến xem. Không ngờ các mảnh xương sọ đã được Lục Bắc Thần lắp ghép hoàn chỉnh.

Chỉ là Lục Bắc Thần nhìn như một sắp chết, anh cứ như thế mà ngủ, nằm thẳng trên chiếc giường bên cạnh, La Trì bước đến anh cũng không phát hiện. La Trì ôm bộ xương sọ, nhìn một chút thi thể phía bên tay trái, rồi quay lại nhìn Lục Bắc Thần đang nằm phía bên phải, suy nghĩ xem có nên gọi Lục Bắc Thần thức dậy hay không. Một người còn sống sờ sờ lại nằm lên trên giường kiểm nghiệm tử thi, nhìn thấy cũng thấy sờ sờ.

“Cậu nhanh chóng đặt lại bộ xương sọ, tôi không muốn mình phải tự tay làm lại.” Trên giường, giọng Lục Bắc Thần lên tiếng cảnh cáo.

Không gian vốn yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe rõ, thỉnh thoảng lại thốt lên giọng nói khiến La Trì giật mình. Anh không ngờ Lục Bắc Thần đã tỉnh, tay run rẩy, phần xương sọ theo tay trượt xuống, ngay lúc tưởng chừng sắp sửa bị tan thành những mảnh vụn thì có một bàn tay mau chóng đỡ lấy.

Lúc này, La Trì mới kịp phản ứng, mở miệng lạnh lạnh: “Sếp ơi! Cậu tính dọa chết người khác à?”

Từ phía giường kiểm nghiệm đứng dậy, ánh mắt có chút không vui, sau đó hết sức cẩn thận đem phần xương sọ đặt ngay ngắn về chỗ cũ. La Trì thấy sắc mặt anh có chút tiêu tụy, vành mắt thâm đen, anh hỏi: “Cậu thức cả đêm làm việc sao?”

“Mấy người cảnh sát các cậu cần phải nâng cao năng lực đi!” Lục Bắc Thần cầm mấy miếng bông y tế, đi đến bồn rửa mặt, dùng bông thay khăn mặt: “Cũng nhờ các anh, tôi mới được chơi lại trò xếp hình.”

Kiểu ăn nói ngang ngược, khiêu khích của Lục Bắc Thần La Trì cũng đã quá quen, nên chỉ biết cười trừ nói: “Các khớp xương không thiết hụt chứ?”

“Các anh cuối cùng cũng lấy lại chút mặt mũi cho đồn cảnh sát.”

La Trì nghe Lục Bắc Thần nói như vậy tảng đá đè nặng trong lòng cũng được hạ xuống. Việc hoàn chỉnh thi thể của Tiêu Tuyết, cho dù với dư luận hay với người nhà nạn nhân đều đã có thể đưa ra được kết luận.

“Cậu có phát hiện gì không?”

Lục Bắc Thần đứng trước gương nhìn gương mặt tái nhợt của mình, râu mọc lún phún trên cằm, khiến anh có chút hốt hoảng. La Trì hỏi cả buổi vẫn chưa nghe thấy câu trả lời, quay lại thấy Lục Bắc Thần đang nhìn chăm chăm vào gương không biết đang thấy gì, anh cảm thấy lạnh lạnh sống lưng, La Trì tiến đến, vỗ vai Lục Bắc Thần, thì thầm hỏi: “Cậu ... nhìn gì vậy?”

Trong đồn cảnh sát, mọi người hay đồn thổi chuyện ma quỷ trong phòng thí nghiệm này. Nghe đâu, trước đây đồn cảnh sát là một nghĩa địa. La Trì làm cảnh sát đã nhiều năm, không sợ trời, không sợ đất, nhưng không phải nghe xong vụ trà dư tửu hậu này lại không suy nghĩ gì. Nhìn Lục Bắc Thần đứng ngẩn người trước gương như trúng tà, sắc mặt trắng bệch, bên cạnh là bộ hài cốt, lại nghĩ đến mấy câu chuyện hư hư thực thực đó, khiến anh cảm thấy bầu không khí có chút âm u lạnh lẽo.

Lục Bắc Thần quay người, nhìn chăm chăm vào hai mắt La Trì. Kiểu nhìn này làm La Trì càng thêm sợ hãi, nuốt nước miếng, vừa định cảnh cáo Lục Bắc Thần không được hù dọa, thì nghe Lục Bắc Thần nghiêm giọng nói: “Tôi đang suy nghĩ, lần sau phải trang bị thêm dao cạo râu cho phòng thí nghiệm này.”

La Trì sững sờ, suy nghĩ một chút, sau đó nổi con tức giận, muốn đá anh một phát.

Lục Bắc Thần không suy nghĩ nhiều, cởi áo blouse, lấy chìa khóa xe và điện thoại vào trong cặp. La Trì thấy thế liền nói: “Cậu có phát hiện rồi đúng không?” La Trì đoán vậy, vì với tính cách Lục Bắc Thần, nếu chưa có phát hiện, anh sẽ không bao giờ rời khỏi phòng thí nghiệm.

“Sáng mai cậu sẽ biết thông qua báo cáo của tôi.”

“Nhưng có thể tiết lộ cho tớ biết một chút không?”

Lục Bắc Thần nhướng mày: “Thưa sếp La, tôi cần được ăn!”

“Tớ mời cậu, chỉ cần cậu tiết lộ chút thông tin vàng ngọc là được.” La Tri đi theo như tùy tùng hầu hạ.

Hôm nay Cố Sơ ăn trưa hơi trễ, cô giúp xong mấy đợt bệnh nhân, sau đó bị chủ nhiệm khoa gọi vào phòng làm việc, xem qua hồ sơ lý lịch của cô chân thành nói: Tiểu Cố à, cháu xem mau chóng giải quyết vấn đề bằng cấp xem thế nào. Bệnh viện hàng năm đều phải tiến hành sát hạch, cháu chưa tốt nghiệp chính quy, thật sự là rất khó khăn. Mặc dù, cháu chỉ làm việc ở hiệu thuốc, nhưng đây cũng là bộ mặt của bệnh viện. Chuyện này khiến tôi cũng có chút khó xử.

Chọn một nơi yên tĩnh trong vườn hoa, Cố Sơ mở tủ trong hộp cơm, nghĩ đến lời chủ nhiệm khoa nói, không khỏi thờ dài. Chỉ cần 1 năm, 1 năm nữa thôi là Cố Sơ có thể thuận lợi tốt nghiệp đại học, bởi lẽ cô có thành tích học tập cực kỳ xuất sắc, tiếp tục thi lên nghiên cứu sinh là chuyện đơn giản. Cố Sơ biết không được phép nuối tiếc quá khứ ấy, nhưng cô phải thừa nhận một điều chính cô cũng cần phải tiếp tục cố gắng để bảo vệ tiền đồ cho mình. Nhưng bây giờ cô còn có thời gian không?

Đang nghĩ ngợi, một hình bóng đứng chặn tia sáng phía đỉnh đầu, hạ xuống một giọng nói “hừ” nhẹ: ““Bác sĩ” Cố giờ mới ăn cơm sao? Không phải mấy người làm trong ngành y đều chú ý tới sức khỏe, đều phải ăn cơm đúng giờ hay sao?”

Cố Sơ ngẩng đầu, ngạc nhiên vì không ngờ tới lại là Lăng Song.

Lăng Song trái lại lại không chút khách khí, trực tiếp ngồi lên chiếc ghế bên cạnh Cố Sơ, mở miệng nói: “Thế nào, việc tôi đến tìm cậu kỳ lạ lắm sao?”

“Đích thị rất kỳ lạ.” Cố Sơ giọng dứt khoát.

Lăng Song cười nhạo, liếc mắt nhìn hộp cơm của cô: “Lúc nào cũng ra về tiểu thư, thật khiến người khác chướng mắt.”

Cố Sơ không nói lời nào, đẩy nắp hộp cơm, đứng dậy, ý muốn rời đi. Lăng Song thấy thế liền ngăn cô lại: “Cậu tính đi đâu?”

“Để cho mắt cậu thấy thoải mái một chút.”

Lăng Song bắt đầu nói: “Được rồi, nói vài câu không được sao? Cậu ngồi xuống đi, có việc nói với cậu.”

Cố Sơ cũng không có ý định rời đi thật, cô quay lại chỗ ngồi cũ, mở hộp cơm tiếp tục ăn. Hộp cơm nhất định rất ngon, không cần biết nguyên liệu nấu ăn có đắt hay không, cái quan trọng vẫn là người chế biến, về điểm này, Lăng Song chưa bao giờ nghi ngờ.

“Nè!” Lăng Song nhìn qua Cố Sơ biểu cảm có chút mong chờ: “Chuyện kia ... Tôi cần gặp anh ta.”

Cố Sơ không ngẩng đầu hỏi: “À?”

“Lại còn giả bộ sao?” Lăng Song giọng hờn giận nói, “Là Giáo sư Lục, Lục Bắc Thần.”

Cố Sơ không nói nên lời, ngẩng đầu: “Hà?”

“Hà cái gì mà hà.” Lăng Song nhún mày “Tôi muốn hẹn anh ta phỏng vấn.”

Cố Sơ có chút không hiểu: “Nhưng cậu làm cho tạp chí thời trang mà.”

“Tạp chí thời trang thế nào không thể làm chuyên đề pháp y? Những người thành đạt đâu chỉ giới thương nhân. Chỉ cần là gương mặt của Lục Bắc Thần thôi, tôi có thể đảm bảo số báo kỳ tới doanh thu vượt ngạch.”

“Ừ.” Nói về thế giới công việc của Lăng Song, có nói Cố Sơ cũng không hiểu

Lăng Song nhìn thấy thái độ hờ hững của Cố Sơ có chút tức giận, nhưng vẫn cố kiềm chế: “Tạp chí thời trang cậu không phải không hiểu. Bất cứ loại hàng xa xỉ phẩm hiện nay, tùy tiện hỏi một chút Cố Sơ cậu cũng có thể trả lời rõ ràng. Tạp chí nào bây giờ cũng đều làm theo dạng này, nhưng đâu phải cứ quảng cáo sản phẩm mãi được. Hiện tại, Lục Bắc Thần đang là cái tên “hot” nhất, mọi người tò mò các tin tức từ anh ta còn nhiều hơn đối với chuyện các ngôi sao màn bạc. Do đó, tôi nghĩ chọn anh ta phỏng vấn là thích hợp nhất.”

Cố Sơ gật đầu, vẫn cầm cúi ăn.

Lăng Song bắt đầu nói: “Trời ơi! Cậu có nghe tôi nói không?”

Cố Sơ mơ mơ hồ hồ không hiểu: “Nghe đây!”

“Vậy cậu có hiểu ý của tôi không?”

Cố Sơ gật đầu.

Lúc này, Lăng Song mới yên tâm: “Hiện tại, cậu có thể giúp tôi hẹn Lục Bắc Thần không?”

Cố Sơ cầm chiếc đũa trong tay, nhìn Lăng Song như thể người ngoài hành tinh: “Có chắc cậu tìm đúng người chứ?”

“Dù sao cũng là bạn học. Bây giờ ghi thù sao?” Lăng Song liếc nhìn đồng hồ đeo tay, có điểm gấp gấp: “Tôi thật sự muốn hẹn anh ta phỏng vấn.”

“Điều này có quan hệ gì với tôi?”

Lăng Song nhìn chằm chằm Cố Sơ: “Cố Sơ! Cậu giả bộ làm cao, tôi chấp nhận, nhưng để lỡ việc của tôi, tôi không tha cho cậu. Tôi không cần biết từ lúc nào cậu đã cùng hợp tác làm việc với Lục Bắc Thần, có điều đây là chuyện công việc. Hay cậu sợ tôi đoạt mất anh ta?”

Cố Sơ không hiểu đầu của tai nheo thế nào: “Lăng Song, có chuyện gì cậu nói thẳng đi.”

“Tôi từng hẹn Lục Bắc Thần, nhưng không nhìn mặt đã từ chối. Theo ý của anh ta, nếu không có hẹn trước thì không thể gặp mặt. Mà người ghi nhận cuộc hẹn cho anh ta lại là cậu – Cố Sơ.”

Cố Sơ vừa vặn đang cho miếng cà chua vào miệng, nghe những lời này của Lăng Song, miếng cà chua còn chưa chín hẳn, vị chua tanh tràn hết khoang miệng. Cô cố gắng nuốt xuống cổ họng, nhưng vẫn không giấu được nỗi kinh ngạc trào dâng, một lúc lâu sau mới mở miệng được một chữ “À!”

“Đừng làm bộ kinh ngạc như vậy, những lời này do chính Lục Bắc Thần nói. Tất cả mọi người đều phải hẹn với cậu trước, sau đó đồng ý mới có thể gặp anh ta.” Lăng Song nghiêng răng nói.

Cố Sơ lúc này đầu còn tâm trạng ăn uống, cô há miệng, không thốt nên lời.

“Cậu thật lợi hại, trước cứ nói chuyện gì cũng không biết. Bây giờ lại trở thành trợ lý của Lục Bắc Thần. Chuyện xảy ra khi nào mà ngay cả tôi cũng không biết? Chẳng phải cậu đang làm việc ở đây? Thế nào? Không muốn tiếp tục công việc này nữa sao?”

Lăng Song nói ra một tràng câu hỏi khiến Cố Sơ có chút bức mình, đợi tâm trạng bình ổn đôi chút, cô nói: “Chuyện này ... Hiện tại Giáo sư Lục sẽ không tiếp nhận bất cứ cuộc phỏng vấn nào. Bây giờ vụ án của Tiểu Tuyết không phải cậu không biết. Tớ nghĩ, cậu nên đợi một thời gian.”

“Giải thích kiểu cách quá nhỉ!” Lăng Song cười nhạt: “Như cậu nói là không thể hẹn anh ta?”

“Không phải là không được, có điều phỏng vấn cũng phải chờ thời cơ.”

“Được! Tôi hiểu”. Lăng Song đứng dậy, ánh mắt cao ngạo nhìn cô: “Tôi biết rõ chuyện này qua tay cậu là không xong. Thật vất vả mới câu được rùa vàng, sao có thể dễ dàng buông tay? Cố Sơ, tôi hôm nay tới tìm cậu, nghĩ cậu là người công tư phân minh, nhưng tôi đã lầm! Đừng cho rằng tôi không tìm được cách. Nói cho cậu rõ, phỏng vấn anh ta là điều tôi sẽ phải thực hiện bằng mọi cách. Về phần cậu, ngày hôm nay cậu không niệm tình nghĩa cũ, làm rối loạn hết kế hoạch công việc của tôi, thì cô cũng đừng mong sống thoải mái.”

“Này ...”

Lăng Song căn bản không thèm nghe Cố Sơ giải thích, tức giận rời đi.

Cố Sơ có trăm cái miệng cũng khó bào chữa, cũng không có ý định đuổi theo cô ta nói rõ ràng. Nỗi kiếp sợ bắt đầu cũng dần tan biến. Chuyện này cứ coi như cô gánh thay cho Lục Bắc Thần, mà chuyện này cô cũng tình nguyện. Đây cũng chính là lý do tại sao cô từ chối Lăng Song.

Nói chung Lục Bắc Thần dùng chiêu này cũng thật độc. Bản thân anh không hề thích nhận cuộc phỏng vấn này, liền lấy Cố Sơ làm bia đỡ đạn. Cố Sơ thật oan uổng, bởi ngay cả số điện thoại Lục Bắc Thần đưa cho cô cũng là số của La Trì.

Cô có nên hay chẳng gọi cho La Trì? Sau đó “uyên duyên” nói với La Trì bằng giọng điệu bi thương rằng cô bị đưa ra làm bia đỡ đạn? Cô tin chắc La Trì sẽ nhất định nói cho Lục Bắc Thần. Nhưng ngầm nghĩ một chút là nên quên đi. Thứ nhất cô cùng La Trì chưa thân đến mức đó, thứ hai Lục Bắc Thần luôn để bụng chuyện cũ, Cố Sơ không may lại bị anh châm chọc, khiêu khích. Hôm nay, cô giúp anh từ chối Lăng Song, cứ coi như trả ân tình hôm trước anh giúp cô mua chỗ thuốc lá.

La Trì đi theo Lục Bắc Thần vào một nhà hàng cao cấp. Định bụng sẽ được đãi ăn một bữa, không ngờ lại nhìn thấy Lâm Gia Duyệt đã ở đó. Cô ấy có lẽ đã đến từ lâu, gọi một ly nước chanh, ngồi đợi, ngắm phong cảnh. Vừa nhìn thấy Lục Bắc Thần đến, cô vui mừng đứng dậy, nhưng sau khi nhìn thấy La Trì ở phía sau lưng, bộ dạng tươi cười như tắt hẳn.

“Bây giờ tôi đang là bóng đèn bao nhiêu wat đây?” La Trì có chút không tự nhiên hỏi.

Lục Bắc Thần phản bác: “Tôi nghĩ cậu thích hợp là nhà biên kịch hơn?”

“Tớ lại nghĩ làm cách nào có thể chuẩn bị không chút vết tích đây.”

“Từ khi cậu nuốt lời.”

“Là ý gì?”

“Cậu bảo, cậu dối.”

La Trì bị câu nói của Lục Bắc Thần chặn miệng, không còn cách nào khác phải đi vào cùng Lục Bắc Thần. Lâm Gia Duyệt tự nhiên chào hỏi La Trì, La

Trì sau khi ngồi xuống, giả bộ vô tình cười cười: “Tôi không biết hai người đang hẹn hò.”

Lâm Gia Duyệt gương mặt ửng đỏ, nhìn Lục Bắc Thần nói: “Không phải như anh nghĩ. Em sợ Lục Bắc Thần lo làm việc không chịu ăn uống. Nhiều người lại càng đồng vui hơn.”

La Trì cười khan mấy tiếng, cố tình khều khều Lục Bắc Thần nói: “Này cậu ăn cơm với con gái người ta buồn chán lắm à? Nếu không tại sao, Lâm tiểu thư lại muốn nhiều người đến ăn chung, tăng thêm vui vẻ, náo nhiệt.”

“Con người ta ai cũng thích vui vẻ, ví như xiếc khi ở chỗ cậu người ta đã không bu đen bu đỏ à.” Lục Bắc Thần đưa quyền thực đơn cho Lâm Gia Duyệt, rồi nói: “Em chọn đi, La Trì tới thanh toán thôi, không cần quan tâm đến cậu ta.”

La Trì suy nghĩ vòng vo cả buổi trời mới hiểu được ý tứ của Lục Bắc Thần, vỗ mạnh vai anh: “Cậu ví tớ là con khi sao?”

Bên này, Lâm Gia Duyệt cười thành tiếng.

Món ăn rất nhanh được mang lên, Lâm Gia Duyệt biết Lục Bắc Thần có một thói quen đợi thức ăn lên đủ mới chạm đũa. Sau khi nhìn thức ăn đã được dọn lên hết, cô liền muốn gấp chút rau cho anh, Lục Bắc Thần liền cầm đũa nói: “Em ăn nhiều một chút, không cần phải lo cho tôi.”

Lâm Gia Duyệt có chút thất vọng. La Trì phía bên kia lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Thật sự không thể giải thích được chuyện tình cảm.”

Lục Bắc Thần không nói lời nào, tự nhiên dùng cơm, động tác tao nhã. Lâm Gia Duyệt dần hết tâm tư lên người Lục Bắc Thần, ăn được một miếng cá, cô quay đầu nhìn anh: “Tối qua anh không về khách sạn sao? Râu cũng không kịp cạo.”

Lục Bắc Thần chỉ “Ừ!” một tiếng.

La Trì bên cạnh lập tức lên tiếng: “Đừng hiểu lầm. Suốt cả đêm qua, cậu ấy ở trong phòng thí nghiệm, không đi bất cứ đâu.”

Thật ra, Lâm Gia Duyệt cũng hơi hoài nghi chuyện anh không về khách sạn, nghe La Trì giải thích, cô đau lòng nói: “Làm vậy sao được? Cứ như vậy anh sẽ không chịu nổi?”

Lục Bắc Thần ngược mắt nhìn La Trì: “Cậu thật đúng là chuyện!”

La Trì trừng mắt nhìn Lục Bắc Thần, đúng là lòng tốt không được báo đáp.

“Việc này đã thành thói quen.” Lục Bắc Thần quay về hướng Lâm Gia Duyệt nói.

Lâm Gia Duyệt suy nghĩ một chút: “Dùng cơm xong, anh quay về khách sạn nghỉ ngơi, tối em mang canh qua cho anh.”

“Không cần, tối nay tôi có việc.”

La Trì vừa nghe, liền nói ngay: “Được rồi, mau nói cho tớ biết, trên thi thể Tiêu Tuyết cậu có phát hiện gì?”

Lục Bắc Thần nhún mày.

“Này, tớ theo cậu từ phòng thí nghiệm đến nhà hàng, nếu không hé lời thì biết tay.”

Lục Bắc Thần liếc nhìn Lâm Gia Duyệt. Cô ta lập tức hiểu ý, tuy trong lòng có chút trống rỗng nhưng vẫn nhẹ nhàng cười: “Em biết hai anh đi cùng nhất định sẽ bàn công việc. Vậy hai anh bàn chuyện đi, em đi trước!”

La Trì liền hiểu ra nguyên nhân vì sao Lục Bắc Thần lựa chọn im lặng.

Lục Bắc Thần quay sang Lâm Gia Duyệt nói: “Không vội, em cứ ăn trước. Tôi cũng cần phải ăn cơm. Dùng xong bữa, sẽ trò chuyện tiếp.”

Lâm Gia Duyệt gật nhẹ, cầm đũa từ tốn ăn, trong lòng suy nghĩ đến hai vé xem phim trong túi xách. Cô hiểu rõ hôm nay cũng không cách nào rủ anh đi xem phim được nữa. Đối với Lục Bắc Thần, công việc là trên hết, cô không cách nào dùng chuyện tình cảm trai gái để ràng buộc anh. Để có cơ hội lôi kéo được Lục Bắc Thần đi xem phim, cô cố tình chọn bộ phim trinh thám, nghĩ rằng liên quan đến công việc chắc hẳn anh sẽ rất thích xem. Đáng tiếc, lãng phí rồi.

Cứ như vậy, ba người cũng dùng xong bữa trưa.

Lâm Gia Duyệt sau khi rời đi, La Trì mới quay lại hỏi Lục Bắc Thần: “Cậu có cần làm vậy không?”

“Cậu không được học điều lệ bảo mật của cảnh sát à?” Lục Bắc Thần phản bác.

La Trì liếc anh một cái: “Tớ thấy cậu cố tình thì đúng hơn.”

“Trừ khi cậu đồng ý cho phép thảo luận vụ án với người ngoài, còn không thì vui lòng ngậm miệng.”

“Đối với cậu, Lâm Gia Duyệt cũng là người ngoài?”

“Đương nhiên!”

“Tớ thấy cậu rõ ràng là cố ý, cậu biết rõ cô ta muốn hẹn cậu.”

“Tôi không có thời gian.”

“Cậu đã thay lòng đổi dạ.”

“Vốn dĩ đã không có tình cảm, yêu đương thế nào được?”

La Tri còn muốn đòi co, Lục Bắc Thần liền chặn lời: “Tình hình vụ án của Tiêu Tuyết cậu không muốn biết?”

Một câu nói có hiệu quả ngay lập tức, khiến La Tri không còn bát nháo.

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vãn Hương Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Bối Cảnh Cô Ta Không Đơn Giản

“Đầu tiên, tôi có thể khẳng định Tiêu Tuyết là bị giết chết.” Lục Bắc Thần đợi phục vụ dọn dẹp hết chén đĩa, rót trà, sau đó mới trở lại chuyện chính. “Tôi hôm qua khi tôi tiến hành lắp ghép những mảnh vỡ xương sọ cùng đoạn khớp cổ đã bị mất, tôi lại càng khẳng định suy đoán lúc trước.”

Toàn bộ phần xương cổ của Tiêu Tuyết bị mất 6 phần, chỉ còn lại 1 phần mất tích theo phần đầu.

“Thứ hai, thông qua dấu vết trên bộ hài cốt, có thể khẳng định rõ ràng, nạn nhân không phải bị siết chết, điều đó có nghĩa là cô ta đã chết trước khi bị treo cổ.”

La Tri khiếp sợ.

“Treo cổ tự vẫn, bị siết chết và sau khi giết chết mới siết cổ đều là những dạng khác nhau. Trong đó, treo cổ và bị siết chết là dễ phân biệt nhất. Nhìn vết siết cổ phía bên ngoài, cộng thêm phương thức thắt dây, đều có thể phán đoán được là bị giết chết hay tự sát. Các pháp y trước đây sở dĩ phán đoán là thắt cổ tự vẫn là do hiện trường có không dấu vết xô xát, nạn nhân nhìn bề ngoài không có chấn thương, sợi dây đàn treo trên cây không có dấu vết trượt. Nhưng chắc bọn họ đã quên, nếu giả thiết là sau khi chết hung thủ mới treo xác nạn nhân lên, như vậy buộc hẳn phải tạo dựng hiện trường giả. Bởi nạn nhân đã chết, không có năng lực phản kháng, do đó nguy tạo thành thắt cổ tự vẫn trong một “điều kiện nhất định” sẽ dễ dàng thoát tội. “Điều kiện nhất định” mà tôi đề cập chính là địa điểm giúp xác chết được phân hủy nhanh nhất. Hung thủ đã hoàn toàn thành công trong việc tìm thấy địa điểm này, đây chính là lý do chính tại sao xác nạn nhân bị di chuyển.”

Sắc mặt La Tri ngưng trệ, anh đốt một điếu thuốc, nhưng rất nhanh phục vụ nhà hàng đi đến nhắc nhở, anh liền dập thuốc.

“Hung thủ đang chơi trò chơi thời gian và thị giác với cảnh sát. Thi thể nạn nhân bị phân hủy ở nhiệt độ cao; các phần xương sọ chỉ là những mảnh vụn nhỏ; không có các phần cơ thịt, não bộ và bộ phận nhãn cầu. Tất cả những điều này trở thành một bài toán nan giải cho bộ phận giám định. Không có cách nào xác định gương mặt của nạn nhân có bị sưng tấy, bầm tím hay không; không thể nhận định được phần kết mạc trên nhãn cầu có xuất huyết hay không; cũng không biết rõ phần động mạch cổ có vỡ nát hay không; cũng không có đầy đủ nội tạng, điều này khiến bọn họ buộc họ phải cẩn thận kết luận. Thật ra nếu không có phần bắp thịt nhưng chỉ cần các khớp xương nhỏ cũng có thể cung cấp được manh mối, người chết coi như sẽ cho chúng ta biết họ chết ra sao.”

Lục Bắc Thần nhấp một ngụm trà nói: “Lũ khi làm nát hết phần xương sọ và các khớp xương cổ, nhưng sau khi lắp ghép lại cũng không phải không có phát hiện. Vết nứt là do dùng bạo lực mà tạo thành, chứ không phải vì sợi dây đứt làm gãy xương. Hơn nữa phần sừng lớn xương móng* và xương sụn giáp trạng** cũng không thấy có vết bị đè ép. Phần xương cổ bị gãy cũng không phải dấu hiệu của gãy xương thông thường. Bởi những người treo cổ tự vẫn, có đến 60% là bị gãy phần xương móng, nhưng ở nạn nhân thì không.”

* Sừng lớn xương móng: hình móng ngựa, là xương duy nhất trong hệ thống xương của con người đứng độc lập và không có kết nối với bất cứ một chiếc xương nào khác. Giúp con người có khả năng nói được.

* Xương sụn giáp trạng: nằm trong tuyến giáp trạng, hình dạng như cánh bướm, nằm ở mặt trước của cổ, phía dưới xương hàm khoảng 30mm

“Như vậy, có thể dự đoán được nguyên nhân cái chết của Tiêu Tuyết không?” La Tri hỏi xong câu này cảm thấy cũng như không vì anh biết câu trả lời của Lục Bắc Thần sẽ là: Đó là chuyện của cảnh sát các anh.

Không ngờ đến, Lục Bắc Thần trầm tư một lát, sau đó trả lời: “Tôi hoài nghi, nạn nhân trong tình trạng vô thức bị trúng độc mà chết.”

La Tri chấn động. Câu nói này truyền tải lượng thông tin rất lớn. Thứ nhất là “vô thức”, thứ hai “bị trúng độc.”

“Tại sao có thể phán đoán như vậy?”

“Rất đơn giản, nạn nhân bị ngộ nhận là tự sát cũng bởi trên người cô ta không có bất cứ vết tích chứng minh đã chống cự hoặc giãy dụa. Chúng ta trước đó đã loại bỏ khả năng tự sát, vậy bị giết chết mà không có khả năng chống cự thì chỉ có một lý do là đã mất hết tri giác. Về phần vì sao bị hạ độc lại càng đơn giản hơn. Lúc trước, trên bộ hài cốt không tìm thấy bất cứ vết thương trí mạng nào, thêm vào đó, tối hôm qua khi tôi lắp ghép các phần xương sọ cũng không thấy bất cứ vết thương nào tương tự, do đó suy đoán bị bỏ độc là cao nhất.”

“Tớ nhớ rõ trong báo cáo của cậu, trong niêm mạc dạ dày ít ỏi còn sót lại, không kiểm nghiệm ra bất cứ thứ gì đáng nghi lưu lại.” La Tri rơi vào vòng lẩn quẩn.

Lục Bắc Thần xoay xoay chén trà trong tay, giống như đang đùa giỡn, nhưng thực chất anh đang chìm trong suy tư.

“Nếu như bị hạ độc, mà không lưu lại trong dạ dày, vậy có thể là thứ gì?”

Lục Bắc Thần đặt mạnh chén trà: “Bị hút hoặc bị tiêm vào.”

La Tri vỗ mạnh đầu: “Đúng, khả năng này là lớn nhất.”

“Tôi nghiêng về khả năng sau cùng hơn.”

“Tại sao không phải là do hút vào?”

“Từ nội tạng khí quản, chụp cắt lớp xét nghiệm, không thấy khả nghi, trong xương hàm cũng không tìm ra chất độc.”

“Nếu thực sự là tiêm độc, vậy lại càng không dễ dàng. Khi tiêm, đơn giản là phía ngoài cơ thể, nhưng tử thi trong tình trạng phân hủy cao ...”

“Đêm nay tôi sẽ kiểm nghiệm lại tử thi thêm một lần nữa, nhất định tôi đã bỏ qua một manh mối nào đó.” Lục Bắc Thần thái độ kiên định.

La Tri gật đầu: “Ít ra bây giờ đã có chút manh mối, tớ sẽ dựa vào những manh mối này đi điều tra.”

Lục Bắc Thần rót thêm trà cho La Tri: “Cũng nên điều tra thêm xem khi còn sống, nạn nhân lúc còn sống có di ứng với những vật gì không?”

“Được!”

Điện thoại di động reo vang, là của La Tri.

Anh nhận điện, không biết đầu dây bên kia nói gì, nhìn La Tri có nét mơ hồ, một lúc lâu sau mới nói: “Đúng, tôi là La Tri, nhưng tôi không có đặt hàng ... Ủ ... Ủ ... vậy được, tôi hiểu rồi.”

Sau khi cuộc trò chuyện kết thúc, La Tri bút tóc, lẩm bẩm: “Kỳ lạ thật! Có người dùng danh nghĩa của tôi mua cho Cục cảnh sát 100 cây thuốc.”

“Ừ!”

La Tri hoài nghi: “Anh biết chuyện sao?”

“Nói mấy câu vô nghĩa, thông tin địa chỉ của cậu là tôi cho.” Lục Bắc Thần cười cười: “Mang đi phân phát cho đồng nghiệp.”

La Tri sáng rỡ hai mắt: “Giáo sư Lục thật sự là thân thủ bất phạm, 100 cây thuốc vẫn lấy danh nghĩa của tớ? Tớ biết, nhất định cậu nghĩ hai ta dù sao chúng ta cũng chung một “điệu vũ” nên muốn khai tở.”

“Chung một điệu vũ?” Lục Bắc Thần cố ý trêu chọc: “Ngài cảnh sát La à, tôi rất kính nể tinh thần lạc quan của cậu. Sau khi cậu làm tôi tăng thêm không biết bao nhiêu sợi tóc bạc, lại còn dám nghĩ tôi với cậu còn phối hợp ăn ý sao?”

“Cậu có ý gì?”

“Liên quan gì đến tôi, nếu muốn cảm ơn, đến mà cảm ơn Cô Sơ kia.” Lục Bắc Thần lãnh đạm nói.

“Cô Sơ?” La Tri ngẩn người, tròn tròn hai mắt: “A ... tớ hiểu rồi, cậu đối với Lâm Gia Duyệt hững hờ chỉ vì coi trọng vị tiểu thư này, cậu ...”

“Ở đất Quỳnh Châu này, lương tháng của một dược sĩ là bao nhiêu?” Lục Bắc Thần cắt ngang lời anh.

La Tri nhìn Lục Bắc Thần, cười gian xảo nói: “Anh muốn điều tra tình trạng kinh tế của cô ta?”, sau đó bắt đầu tám chuyện: “Nói tớ biết, hai người liên lạc với nhau từ khi nào?”

Lục Bắc Thần lười biếng cùng anh buồn chuyện, liền nói: “Tôi biết mọi người đã điều tra tất cả những người liên quan đến Cố Tư.”

La Tri phì cười: “Thật sự cậu không ý đồ gì với cô ta sao? Tôi nói cậu biết, đừng xem cô bé đó nhỏ tuổi mà khinh thường. Bối cảnh đã từng rất lợi hại nhé. Là con gái của ông trùm ngành dược phẩm Cố Trạch Phong. Cậu ở nước ngoài có thể không biết, đây chính là tập đoàn dược phẩm nổi tiếng nhất trong nước. Có điều sau này, gia đình phá sản, hai chị em sống nương tựa nhau. Chuyện này cũng đã qua lâu rồi, danh tiếng Cố gia bây giờ cũng phai nhạt dần, bây giờ anh muốn tìm kiếm thông tin của nhà họ Cố, ước chừng cũng khá khó. Cũng đúng, tin tức xã hội mà, mấy năm trôi qua, có không ít doanh nghiệp đã từng nổi danh rồi lụn bại.” Nói đến đây, La Tri sắc mặt nghiêm túc “Nhưng có điều này tôi muốn nói cậu rõ, Cố gia có thể còn có một số chuyện “thối rửa” phía trong, nên tôi khuyên cậu nên cách xa cô ta ra một chút. Loại nhà giàu bị rớt xuống thành nông dân, nhất định sẽ chuốc nhiều phiền phức.”

Lục Bắc Thần gõ gõ ngón tay, nói: “Nói vào trọng điểm.”

La Tri đành thỏa hiệp: “Tôi nói tôi không thuộc dạng bối mớ gia đình nhà người khác, chỉ vì công việc nên phải làm...” Lục Bắc Thần nhú mày, La Tri lập tức đổi giọng: “Tiền lương bệnh viện dựa theo thâm niên công tác cực kỳ cao, cộng lại cũng được khoảng 5000- 6000 tệ. Tuy nhiên, theo điều tra, hiện nay Cố Tư không thuộc quy chế của bệnh viện. Bệnh viện cô ta đang công tác là bệnh viện tuyến đầu của thành phố, nhưng muốn vào biên chế cần thâm niên cùng chức danh gì đó, rất phiền phức. Do đó, hiện tại, tiền lương của cô ta khoảng 3000 tệ thôi.”

Lục Bắc Thần trầm tư suy nghĩ.

“Trông cậu kỳ lạ lắm, tại sao lại quan tâm đến cô ta như vậy? Hay là cô ta lại nhờ vả gì cậu trong công việc?” La Tri nhắc nhở: “Cậu bây giờ nhất cử nhất động đều bị theo dõi, người hận cậu không ít, người muốn giết cậu lại càng nhiều, tuyệt đối đừng với tay ra xa quá, cậu...”

“Cậu thanh toán đi.” Lục Bắc Thần không đợi La Tri nói hết câu, liền ngắt lời, đứng dậy rồi đi.

“Này cậu nói đi là đi sao?” La Tri đứng dậy, tiếp nhận hóa đơn từ phục vụ, vừa liếc vào, khóc không ra nước mắt: “Sao lại mắc thế này? Này, này, Lục đại pháp y, xin giúp đỡ, tôi không đủ tiền....”

Hứa Đồng đáp xuống sân bay quốc tế Bắc Kinh là sau giờ trưa. Giờ này tần suất các chuyến bay khá nhiều, người đến đưa tiễn đông đúc, không khí có chút ngột ngạt. Không còn bầu không khí tươi mát như ở Quỳnh Châu, vào tháng này thời tiết Bắc Kinh nhiệt độ cao hơn đôi chút.

Vừa kéo hành lý ra khỏi khâu kiểm soát, Hứa Đồng chớp mắt mơ màng. Trước đây, cô lui tới sân bay rất nhiều lần với thân phận là trợ lý của Niên Bách Ngạn. Cô đến Bắc Kinh đều có lịch trình, kẻ đưa người đón. Nhưng bây giờ, đứng ở nơi này nhìn người đi qua đi lại trong đại sảnh, cô lại không biết mình nên đi đâu.

Nhưng rất nhanh sau đó, có người gọi tên cô. Hứa Đồng quay người, theo tiếng gọi. Trong đám đông là thân ảnh của Thịnh Thiên Vỹ, anh ôm một bó hoa tươi đứng đó, thấy cô nhìn sang, anh tươi cười lấy tay vẫy. Hứa Đồng có chút sùng sốt, không hiểu sao trong lòng lại trào dâng một cảm giác ấm áp. Loại cảm giác này rất kì lạ, giống như cô đang đứng lẻ loi giữa hàng vạn ánh đèn nhưng chúng không thuộc về cô, đột nhiên lại xuất hiện một tia sáng ấm áp đang đợi cô trở về.

Thịnh Thiên Vỹ chủ động giúp cô xách hành lý, đưa bó hoa vào trong tay cô, cười hỏi: “Đi đường mệt không?”

Hứa Đồng có chút xấu hổ, tính đoạt lại hành lý để tự mình xách, liền bị Thịnh Thiên Vỹ cự tuyệt. Bất đắc dĩ, cô đành phải ôm bó hoa tươi cười đi theo anh, nhẹ giọng nói: “Tôi vẫn khỏe!”

Thịnh Thiên Vỹ sớm đã sắp xếp taxi ở phía bãi đỗ xe đợi, lúc Hứa Đồng vừa ra, xe cũng đã chờ được một lúc. Hứa Đồng theo thói quen ngồi ở phía ghế phụ, Thịnh Thiên Vỹ liền nói: “Tiểu Hứa, em theo tôi ngồi phía ghế sau.” Trong ngực Hứa Đồng có chút bồn chồn, nhưng vẫn nghe lời Thịnh Thiên Vỹ ngồi phía sau.

Bên trong xe, mùi hương nam tính tràn đầy, không giống mùi mộc hương nhàn nhạt trên người Niên Bách Ngạn, mùi hương trên người Thịnh Thiên Vỹ mang đến cho người khác cảm giác bị xâm chiếm, hết như bề ngoài của anh. Hứa Đồng thật sự cũng rất sợ gần gũi với anh, tuy rằng, anh giúp đỡ cô không ít việc.

Thấy Hứa Đồng có chút không tự nhiên, Thịnh Thiên Vỹ cười lớn: “Máy điều hòa mở lớn quá sao? Lạnh hả?”

“Không phải!” Hứa Đồng trả lời ngay.

Nhưng Thịnh Thiên Vỹ vẫn yêu cầu tài xế tăng thêm độ, sau đó hỏi cô: “Chuyện gia đình thế nào rồi?”

Trước đây, vì chuyện của Cố Tư, Thịnh Thiên Vỹ không nói hai câu, liền bay thẳng đến Quỳnh Châu, khiến Hứa Đồng rất cảm kích. Sau đó, vì chuyện công ty anh phải bay về Bắc Kinh ngay lập tức. Vốn Hứa Đồng cũng muốn ở Quỳnh Châu hai ngày rồi trở lại Bắc Kinh giải quyết một số chuyện, nhưng chuyện của mẹ cô khiến cô phải trì hoãn. Khi Thịnh Thiên Vỹ hỏi cô khi nào quay về, cô chỉ nói gia đình xảy ra chút việc nên ở thêm vài ngày, không nói rõ tường tận.

Hứa Đồng trả lời với Thịnh Thiên Vỹ rằng mọi chuyện đã tốt đẹp. Thịnh Thiên Vỹ lại nghiêng đầu nhìn cô, khiến cô có chút bối rối.

“Có chuyện gì thì nói cho tôi biết!”

“Đều đã giải quyết xong, cảm ơn Thịnh tổng.” Hứa Đồng lễ phép nói.

Thịnh Thiên Vỹ sau khi nghe cô trả lời cũng không nói gì thêm, chỉ nở nụ cười. Hứa Đồng sợ anh hiểu lầm, liền lập tức giải thích: “Thịnh tổng, tôi thật lòng cảm ơn anh.”

“Nói cảm ơn từ trong điện thoại cho đến khi gặp nhau, em không mệt nhưng tôi nghe thấy rất mệt.”

Hứa Đồng hít một hơi sâu, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi!”

Thịnh Thiên Vỹ sững sốt, sau đó cười lớn. Hứa Đồng không hiểu tâm tình của anh tại sao lại biến chuyển nhanh như vậy, hơi nghi ngờ nhưng không dám hỏi gì nhiều. Cười thoải mái một lúc, anh liền tiếp tục câu chuyện: “Bây giờ em đã được tự do. Thế nào? Khi nào thì quyết định để ý đến tôi?”

“Hả?” Hứa Đồng càng hoảng hơn.

Thịnh Thiên Vỹ thấy cô như chim sợ cành cong, liền cười nói: “Niên Bách Ngạn trước mắt tôi khen cô không hề ít, nói cô bản lĩnh, bình tĩnh. Chuyện gì cũng xử lý chuyên nghiệp. Nhưng xem ra, không phải vậy...”

Hứa Đồng nghe ba chữ “Niên Bách Ngạn”, trả lời có chút ngưng trệ, nhẹ giọng nói: “Chẳng qua là được Niên tổng nâng đỡ thôi!”

“Được rồi! Em không cần căng thẳng như vậy. Tôi phát hiện lúc nào em ở bên tôi đều có cảm giác khẩn trương. Tôi đâu có ăn thịt em.”

Hứa Đồng cố nặn một nụ cười nhưng trong bụng trầm nghĩ: Anh đừng một chút lại nói vài câu khiến người khác sợ hãi, làm sao không thể căng thẳng. Tuy nhiên, mấy lời này sao có thể nói ra.

Nhưng đôi mắt Thịnh Thiên Vỹ như một tia X, quét hết gương mặt của cô, sau đó chậm chậm nói: “Ý của tôi là từ trước đến giờ cô vẫn chưa ký hợp đồng với công ty nào khác, lúc nào có thể gia nhập vào công ty của tôi?”

Lời mời này, quả thực Thịnh Thiên Vỹ không chỉ nói ra một lần. Ban đầu, Hứa Đồng cũng có chút cự tuyệt, nhưng bây giờ cô lại do dự. Hiện tại, cô phải cần một việc làm, mà Thịnh Thiên Vỹ đích thực có tài kinh doanh có thể sánh ngang với Niên Bách Ngạn.

Thịnh Thiên Vỹ thấy cô trầm mặc, liền thở dài: “Tiểu Hứa, em đừng do dự nữa. Để cho em thấy thành ý của tôi, tôi cho em xem cái này.”

Dứt lời, anh lấy trong túi xách một tập văn kiện. Hứa Đồng tiếp nhận, vừa mở ra nhìn, là một văn bản hợp đồng, cô kinh ngạc: “Thịnh tổng, anh...”

“Xem xong đi đã.”

Hứa Đồng chần chừ, cúi đầu đọc. Đây là một phần của Hợp đồng lao động, một bên là Thịnh Thiên Vỹ, bên còn lại đương nhiên là cô. Khi đọc đến phần tiền lương và phúc lợi, Hứa Đồng sững sờ, ngược nhìn anh: “Tiền lương...”

“Chê ít sao? Đương nhiên, nếu không hài lòng chúng ta có thể thương lượng thêm.”

“Không, không, không... Ý tôi là anh quá coi trọng tôi rồi!”

Thịnh Thiên Vỹ hiểu ý cô, cười nói: “Tôi chỉ coi trọng người tài, đương nhiên phải có chút thành ý! Muốn đoạt người từng tận tâm làm việc cho Niên Bách Ngạn về phía mình, không ra chút sức thì không được.”

Hứa Đồng cảm thấy một áp lực lớn.

Thấy cô khê cần môi, Thịnh Thiên Vỹ lại nhớ đến bữa tiệc cưới hôm ấy, trong tim như có sợi lông vũ khẽ nhẹ. Anh nhẹ giọng nói: “Niên Bách Ngạn đã nhờ tôi chiếu cố đến em.” Dứt lời anh không nhìn được, liền nắm lấy tay Hứa Đồng.

Bàn tay đàn ông to lớn, nóng hổi, Hứa Đồng run sợ, rút tay về, hợp đồng rơi xuống đất. Thịnh Thiên Vỹ không ngờ cô lại miễn cảm như vậy, hơi ngăn người. Hứa Đồng biết thái độ lúc này của mình thái quá, liền vội vàng nhặt hợp đồng, liên tục xin lỗi Thịnh Thiên Vỹ.

Thịnh Thiên Vỹ không nói lời nào chỉ nhìn cô khẽ cười.

“Thịnh tổng!” một lúc lâu sau Hứa Đồng mới mở miệng nói: “Tôi... tôi nghĩ tôi không thích hợp làm việc ở công ty của anh.”

Thật ra trên chuyến bay về lại Bắc Kinh cô đã suy nghĩ khá kỹ, trong tiềm thức vẫn muốn đến công ty của Thịnh Thiên Vỹ làm việc. Nhưng, hành động vừa rồi của anh khiến cô có chút lo lắng. Trong đầu cô chợt nhớ đến câu nói của Cố Sơ: “Em nghĩ, anh ta thích chị!”...

Cô thật sự không muốn nghĩ đến vấn đề này. Thậm chí, cô còn nghĩ đây là việc không thể xảy ra.

Thịnh Thiên Vỹ sau khi nghe cô nói, có chút buồn rầu vì hành động vừa rồi của mình. Nhưng thân là một ông chủ lớn, anh không thể đi xin lỗi một người phụ nữ. Hắng giọng, anh nói: “Tôi thật tâm muốn em là trợ lý hành chính đặc biệt cho tôi. Tôi nghĩ em cũng biết trước đến nay tôi không hề có trợ lý. Như vậy đi, chuyện này em khoan hãy từ chối, cứ suy nghĩ một thời gian. Tôi bây giờ cần quay về tổng công ty xử lý chút công việc, đang rất cần một trợ lý. Em xem có thể giúp tôi mấy ngày?”

Hứa Đồng suy nghĩ.

“Em yên tâm. Nếu đã đến làm thử vài ngày, thấy vẫn không thích hợp, em có thể không nhận. Tôi không ép em. Em thấy thế nào?”

Lần này Hứa Đồng chắc chắn không thể cự tuyệt. Thân là một tổng giám đốc của một tập đoàn, nay lại phải đi cầu xin người khác, nếu cô không đồng ý quả là người không chút phép tắc. Ngoài ra, cô còn đang nợ ân tình của Thịnh Thiên Vỹ. Vì vậy, cô nhẹ gật đầu đồng ý. Về việc Thịnh Thiên Vỹ không hề có trợ lý hành chính đặc biệt, cô có nghe qua. Nghe nói, trước đây, anh cũng tuyển ba người làm trợ lý. Họ đều là những người thông minh, khôn khéo, đều được mời về từ những doanh nghiệp quốc tế có tiếng. Có điều không biết nên khóc hay cười, chính là cả ba người đều làm được một năm liền kết hôn, vi phạm nghiêm trọng với các điều khoản trong hợp đồng. Tuy nhiên, Thịnh Thiên Vỹ không hề truy cứu trách nhiệm. Có điều, từ đó về sau anh không bao giờ tuyển thêm trợ lý hành chính đặc biệt, rất nhiều công việc đều do thư ký hành chính giải quyết.

>>> Nhiều khi suy nghĩ ... không có "Google thần chú", tớ không biết làm cách nào có thể hiểu được mấy cái từ khó nhằn thế này ^ _ ^

>>> Tốc độ post bài hôm qua của "mẹ kế" thật đáng nể: từ C59 - C66 (tính đến 11h sáng, giờ VN ngày hôm nay) ... tớ không theo kịp ...

>>> Tớ vẫn chỉ có thể một ngày một chương thôi nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vĩ Hướng Về Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Bách Hoa Lệnh

Bên ngoài mọi người đồn nhau chuyện cười thế này: Nếu muốn kết thúc tình trạng độc thân, phương thức tốt nhất là trở thành phụ tá hành chính đặc biệt của Thịnh Thiên Vỹ, sau một năm, chắc chắn có thể xuất giá.

Đương nhiên, mấy chuyện loại này, Hứa Đồng còn được nghe thêm khá nhiều “phiên bản”. Ví như từ miệng một người ký giả công bố rằng anh ta cố gắng tìm đề phỏng vấn ba người trợ lý kia, nhưng dù bằng mọi giá cũng không cách nào tìm ra tung tích, vị ký giả này hoài nghi việc ba người này kết hôn không hề đơn giản. Nhưng tất cả đều là chỉ nghe vậy biết vậy, chân tướng vụ việc vẫn không ai biết.

Thịnh Thiên Vỹ thấy Hứa Đồng gật đầu, khoe môi cong lên ý cười, giọng nói mang vẻ ôn nhu hơn: “Hai ngày nay em cứ ở Bắc Kinh nghỉ ngơi cho thoải mái, tôi kết thúc công việc ở đây, sau đó chúng ta lập tức quay về Nội Mông.”

Hứa Đồng hít sâu một hơi, gật đầu.

Ảnh: Ezequiel Cabrera

Đó là lý do tại sao thoáng một cái cô đã vội vã chạy đến khách sạn làm việc, tranh thủ từng giây từng phút. Có điều, khi ngang qua quán cà phê ở đại sảnh, Cố Sơ bỗng dừng bước.

Ngoài cửa sổ trời đã tối đen, một mảnh sáng từ phía ngoài chiếu vào phía cửa sổ sát đất, quán cà phê có không ít người đang ngồi trò chuyện, trong đó sát phía song cửa sổ có một người đàn ông, hình dáng cao lớn, cực kỳ thu hút.

Vừa liếc nhìn, Cố Sơ giật mình, bởi cô nghĩ mình nhìn thấy Lục Bắc Thâm. Anh mặc một chiếc áo sơ mi được cắt may tinh tế vừa người. Chiếc áo màu đen, nhưng lại phát ra tia sáng thu hút ánh nhìn xung quanh. Anh cầm trên tay tách cà phê, bộ dạng trông thật thoải mái và tao nhã. Miệng không nở nụ cười, toàn thân như một lớp băng bao phủ.

Nhưng chỉ vài giây ngắn ngủi, cô lập tức bừng tỉnh. Anh ta không phải Lục Bắc Thâm. Anh ta chính là người cùng cô trò chuyện không mấy vui vẻ vài ngày trước, Lục Bắc Thần. Cô chưa từng nghĩ lại có thể gặp anh ở đây.

Ngay lúc cô dừng bước, Lục Bắc Thần cũng trùng hợp đưa mắt nhìn về phía bên này, ánh mắt dừng lại trên hình bóng cô một chút, sau đó như không quan tâm, quay về trò chuyện với người đối diện.

Phía đối diện là một người phụ nữ, trang phục thoải mái, mang chút phong cách tây phương nhưng không có nét sang trọng như Lâm Gia Duyệt. Có thể nhìn ra hai người đang trò chuyện khá vui vẻ, đứng phía xa, Cố Sơ vẫn có thể nghe thấy người phụ nữ kia cười khảnh khảnh, mà Lục Bắc Thần tâm tình cũng khá tốt, khóe mắt lộ ý cười.

Bên cạnh anh không thiếu phụ nữ, quả thực cô hiểu chuyện này.

Nghĩ như vậy, nhưng trong lòng cô vẫn vương vấn cảm giác khó chịu. Cô bấm mạnh cánh tay, tự cảnh cáo mình: Anh ta là Lục Bắc Thần!

Đến chín giờ tối, phòng quản lý gọi điện thoại đến Cố Sơ, hỏi: “Này, toàn bộ tầng VIP là cô phụ trách đúng không?”

Cố Sơ gật đầu: “Vâng!”

“Phòng 1211, khách không hài lòng với bộ khăn trải giường, cô mau lên giải quyết, đừng để khách hàng có ấn tượng xấu về khách sạn chúng ta.”

Khách hàng phàn nàn là chuyện bình thường ở đâu cũng có. Tuy nhiên, khi đã nói đến ở phòng tổng thống, rất ít có những lời than phiền. Nghe được mấy lời này, Quản lý lo lắng cũng là chuyện đương nhiên. Vị Quản lý dặn dò cẩn thận: “Cố Sơ, tôi nghe nói năng lực làm việc của cô khá tốt. Hơn nữa mấy rắc rối trước đây, cô đều đứng ra giải quyết ổn thỏa. Vì vậy, cấp trên mới giao cho cô khu vực VIP này. Lần này cô phải giải quyết thật tốt, ngàn lần đừng để ảnh hưởng đến khách sạn.”

“Tôi biết, quản lý hãy yên tâm.”

Khu vực tầng VIP gồm 3 phòng tổng thống. Hai cô bé phục vụ vừa thấy Cố Sơ đặt chân đến tầng 12 mừng rỡ như gặp được ân nhân cứu mạng. Họ chạy nhanh đến kéo tay Cố Sơ: “Chị đến rồi, không phải bọn em không biết cách giải quyết, có điều vị khách trong đó thật khó. Làm cách nào cũng không hài lòng.”

Cố Sơ an ủi: “Được, để chị xem sao.”

“Chị cẩn thận một chút nhé, vị khách này không mấy tốt tính. Gương mặt thật lạnh lùng dọa người.”

Cố Sơ cười cười, nhìn họ nói: “Em mang một bộ chăn nệm mới lại đây cho chị.”

“Em đã đổi rồi!”

“Cứ lấy cho chị bộ khác!”. Sau đó, cô quay sang cô bé còn lại: “Em chuẩn bị cho chị một tách trà oải hương của khách sạn.”

Sau khi sắp xếp công việc cho hai cô phục vụ, Cố Sơ đi đến gõ cửa phòng 1211.

Bên trong không có động tĩnh.

Cố Sơ theo phép tắc gõ thêm hai lần, vẫn không có hồi đáp. Chần chừ một lúc, cô dùng khóa dự bị, mở cửa phòng.

Các phòng tổng thống của khách sạn đều được bài trí giống nhau. Bước qua cánh cửa màu đen, có thể thấy ngay phòng khách. Cố Sơ vừa bước vào nhìn thấy khói mù mịt, tính bước ra vì nghĩ bên trong có cháy. Vừa bước qua khỏi cánh cửa, đã nghe một giọng không vui vang lên: “Tôi cho phép bước vào sao?”

Cố Sơ hai chân mềm nhũn, lão đảo đứng không vững. Thanh âm này như sấm sét giữa trời quang, chủ nhân của giọng nói đang ngồi an nhàn trên sofa, không ai khác chính là Lục Bắc Thần.

Gian phòng khá tối, chỉ mở đèn sàn và đèn bàn. Lục Bắc Thần dựa lưng vào thành ghế sofa, mấy nút áo không cài, tay áo cũng tùy tiện vén lên cao. Anh đang chậm rãi hút thuốc. Thân hình cao lớn ẩn hiện trong lớp khói mờ, mà đôi mắt kia giống còn giống với ánh mắt vừa rồi cô nhìn thấy ở đại sảnh. Vào giờ khắc này đây, ánh mắt ấy đang nhìn chằm chằm vào Cố Sơ.

Đại não Cố Sơ nhanh chóng về vị trí cũ, trong lòng đã bớt hoảng sợ, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi!”

Cô liền quay ra đóng lại cửa phòng, sau đó gõ cửa. Sau vài tiếng, cô nghe thấy tiếng “Lộp cộp”, ngay sau đó là tiếng mở cửa.

Lần thứ hai bước vào, Cố Sơ hiểu cô sẽ không còn giữ được bình tĩnh như lúc ban đầu, vì cô bây giờ đã biết người trong phòng là ai. Cô có dự cảm, Lục Bắc Thần chắc chắn sẽ gây khó dễ cho cô.

“Giáo sư Lục, xin hỏi bộ khăn trải giường của khách sạn có điểm nào khiến ngài không hài lòng?” Cô không nói lại, coi anh như vị khách xa lạ.

Lục Bắc Thần phà nhẹ một hơi, mở miệng: “Độ cứng mềm của chiếc giường sẽ làm ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ. Tôi không thích giường quá mềm, cũng không muốn quá cứng. Hiện tại, chiếc giường của khách sạn khiến tôi không thoải mái.”

Cố Sơ liếc nhìn anh, sau đó vào bước vào phòng ngủ. Cô sờ sờ lên giường, tiêu chuẩn rất phù hợp. Cô biết anh đang bắt đầu gây khó dễ.

Lục Bắc Thần cũng đứng dậy, đi về phía phòng ngủ, đứng phía sau nhìn chằm chằm vào bóng lưng Cố Sơ. Cô mặc bộ đồng phục khách sạn, bộ váy vừa người, ôm sát thân hình hoàn mỹ. Khi cô khom người, lộ ra vòng eo nhỏ nhắn, khiến người khác không khỏi nảy sinh ham muốn được ôm trọn vào lòng.

Nhưng rất nhanh, Cố Sơ đứng dậy, xoay người về phía Lục Bắc Thần, mỉm cười lễ phép: “Ngài yên tâm, chúng tôi sẽ thay chăn nệm mới cho ngài.”

“Chúng tôi?” Lục Bắc Thần duỗi tay, chạm vào cánh tay của Cố Sơ: “Không, tôi muốn cô đích thân thay cho tôi.”

Cố Sơ thầm mắng chửi trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì nụ cười trên môi: “Vâng ngài yên tâm, nhưng trước mắt ngài có thể buông tay được không?”

Đáng ghét, cánh tay cô lại càng bị nắm chặt hơn.

Một nhân viên phục vụ ôm chần nệm mới bước vào, nhìn thấy cảnh này lại càng thêm sợ hãi.

Lục Bắc Thần nhìn chăm chăm Cố Sơ, nghiêng rặng, buông lỏng cánh tay. Cố Sơ thừa dịp, thu tay, tiếp nhận bộ chần nệm mới từ người phục vụ. Hai người tí mĩ làm việc. Cô phục vụ phòng dường như cảm giác bầu không khí bất thường. Sau khi hoàn tất, cô ta ôm bộ chần cũ phóng như bay ra khỏi phòng.

“Giáo sư Lục, ngài thử xem sao?”

Lục Bắc Thần đứng yên không nhúc nhích, chỉ là đưa tay hướng về phía cô: “Tiền xu.”

Cố Sơ hiểu ý, liền lấy từ trong túi áo một đồng tiền xu đưa cho anh, lại nghe giọng anh nhàn nhạt nói: “Tôi cần 3 đồng.”

Cố Sơ cuộn chặt tay: “Được, ngài chờ một lát.”

Cố Sơ rời khỏi phòng, sau đó mau chóng quay trở lại, đưa 3 đồng tiền xu vào tay Lục Bắc Thần.

Lục Bắc Thần giương tay ném ba đồng tiền xu lên giường. Trong đó, 1 đồng bắn ra ngoài, còn hai đồng kia nằm yên vị trên giường, không nhúc nhích. Lục Bắc Thần khẽ cười quay đầu nhìn Cố Sơ.

Cố Sơ vội vàng nở một nụ cười thật tươi: “Tôi sẽ trải lại ngay cho ngài.”

Lục Bắc Thần dựa lưng vào tường, lại một lần nữa nhàn nhã nhìn bóng lưng hoàn mỹ của cô đang nhanh tay trải lại bộ chần nệm.

Rất nhanh, chần drap đã trải xong. Lục Bắc Thần không nói lời nào, liếc mắt nhìn cô. Cố Sơ hiểu ý đưa cho anh 3 đồng tiền xu, đồng xu tung lên. Lần này, hai đồng văng ra ngoài. Lục Bắc Thần thấy thế lấy tay ôm trán, cúi đầu cười lớn.

Cố Sơ thở hắt một hơi, tiếp tục trải lại.

Lần này, cô cẩn thận từng li từng tí, mỗi đường biên, một nếp gấp đều cực kì tỉ mỉ.

Lục Bắc Thần vẫn chăm chăm nhìn về phía Cố Sơ, qua mấy lần lần qua vật lại, búi tóc gọn gàng của cô đã hơi rối. Trên trán có vài lọn tóc rơi xuống, cô vội vàng lấy tay vén nhẹ tóc. Nhưng chúng như không nghe lời, lại rơi xuống trước trán, khiến cô phải vén lên vén xuống. Bàn tay nhỏ bé ấy như đang cào nhẹ vào trái tim Lục Bắc Thần, khiến anh ngứa ngáy. Dáng vẻ cô đang khom lưng lại cực kỳ thu hút. Bộ đồng phục ôm sát cơ thể lại không làm mất đi vẻ hoạt bát vốn có. Ánh mắt của anh trở nên nóng bỏng, cổ họng khô rát, trong cơ thể như có một luồng khí nóng dâng trào.

Ánh sáng trong phòng mờ ảo, thân ảnh cô như ánh sáng mê muội anh. Lục Bắc Thần không thể kiềm chế, bước lên sát phía sau Cố Sơ, chỉ cần giờ tay anh đã có thể ôm trọn cô vào lòng. Anh hơi nheo mắt, ý nghĩ này vừa thoáng xuất hiện trong đầu thì Cố Sơ cũng thành linh đứng dậy.

Cô không ngờ anh tiến đến sát như vậy, lại càng thêm hoảng sợ. Lục Bắc Thần thấy bờ vai cô khẽ run, đành phóng lao thì phải theo lao. Anh không một chút né tránh, giọng anh trầm thấp vang lên: “Nếu bây giờ tôi vẫn cảm thấy không hài lòng thì phải làm thế nào ...?”

Thật ra, ngay cả Cố Sơ cũng không biết phải cư xử ra sao.

Thấy cô không nói lời nào, Lục Bắc Thần liền ghé sát vào đầu cô: “... hm?”

Hơi thở anh cứ như vậy thổi vào lỗ tai, quện vào cả hơi thở của cô, khiến cô càng ngày càng căng thẳng, nhẹ giọng nói: “Vây chỉ còn cách mời quản lý đến.”

Lục Bắc Thần cúi đầu cười cười, tiếng cười thật êm tai. Cánh tay ở phía sau lưng bỗng chốc choàng lên. Cô mở to hai mắt, đứng thẳng đờ. Nhưng chỉ là ... anh muốn lấy ba đồng xu trong tay Cố Sơ. Nhẹ tung lên cao. Tiền xu văng lên không trung, va chạm vào nhau, phát ra những âm thanh trong, Cố Sơ nhìn chúng thẩn cầu khẩn. Đồng xu rơi xuống giường, cả ba đều nảy lên.

Cố Sơ thở phào nhẹ nhõm.

Lục Bắc Thần vẫn dán sát vào người Cố Sơ, nhìn thấy cử chỉ của cô, khóe môi anh bỗng nở nụ cười.

Hơi thở của anh vẫn xoắn xuyết quanh cô, khiến trái tim cô loạn nhịp. Cố gắng nhích nhẹ người về một bên, cô nhẹ giọng hỏi: “Giáo sư Lục, hiện tại ngài đã hài lòng rồi chứ?”

Lục Bắc Thần cười khê: “Không tệ lắm.”

Lời này như một “thánh ân” khiến tảng đá đè nặng trong lòng như được trút xuống. Cô nhắc điện thoại, yêu cầu mang trà vào phòng. Rất nhanh, một cô phục vụ phòng về mặt có chút sợ sệt bụng khay trà bằng bạc được chạm khắc tinh xảo tiến vào. Có lẽ do quá sợ Lục Bắc Thần, tay cô ta hơi run. Cố Sơ sợ cô ta làm Lục Bắc Thần lại tức giận, nên ra chỉ thị cho cô ta mau chóng ra ngoài.

Lục Bắc Thần nhướn mi: “Thứ quý gì đây?”

“Đây là một thức uống đặc biệt của khách sạn, là trà oải hương, giúp khách có thể định thần, mang lại một giấc ngủ ngon.” Cố Sơ nhẫn nhịn nói.

Lục Bắc Thần ngồi xuống một góc sofa, cầm tách trà ngửi ngửi, không uống một hớp, sau đó bỏ lại chỗ cũ. Cố Sơ lần đầu tiên gặp phải tình huống này, trong lòng hơi lo lắng, không để Lục Bắc Thần mở miệng, cô đã đành nói trước: “Ngài cả ngày mệt mỏi, dùng xong trà thì nghỉ ngơi sớm một chút, tôi không dám quấy rầy nữa.” Dứt lời, Cố Sơ mau chóng quay người, rời khỏi.

“Tôi đã cho phép cô đi chưa.” Giọng Lục Bắc Thần vang lên phía sau lưng.

Cố Sơ biết anh không dễ dàng tha cho cô, để không làm ảnh hưởng thanh danh của khách sạn, cô không thể làm trái. Cô quay đầu, vẻ mặt tươi cười: “Ngài còn gì phân phó?”

Lục Bắc Thần dựa lưng vào sofa, hai tay gác lên thành ghế, giống như con chim đại bàng đang giương cánh, lộ ra vùng ngực rắn chắc: “Tôi đói bụng.”

“... Vậy tôi sẽ nhắn nhà bếp làm một ít bánh ngọt, mang lên phòng cho ngài.”

“Tôi không thích đồ ngọt.”

“Vậy ngài muốn dùng gì?”

“Bữa tối.”

Cố Sơ liếc nhìn đồng hồ: “Hiện tại đã quá 10 giờ, nhà hàng đã đóng cửa.”

“Đó là việc của các người, tôi là khách.” Lục Bắc Thần nhìn cô ngạo nghễ nói.

Cố Sơ nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt thâm sâu không lường. Cố Sơ chỉ biết giữ nụ cười trên môi: “Vậy để tôi ra ngoài mua cho ngài.”

Nào ngờ Lục Bắc Thần lắc đầu: “Không được! Ở Quỳnh Châu tôi chỉ dùng quen một số nhà hàng nhất định. Hiện tại, đầu bếp chính cũng đã nghỉ, chỉ còn lại phó bếp nấu đồ ăn khuya, tôi ăn không quen.”

Cố Sơ thật muốn quay sang gào to: Sao anh lảm chuyện vậy như vậy?

Nhưng những lời này mà nói ra là biết ngay hậu quả, chỉ còn cách cố nén giận, vẻ mặt ôn hòa: “Vậy... ngài muốn dùng món gì?”

Nếu trước mặt cô có một cái gương, cô có thể nhìn thấy nụ cười cứng đờ trên môi cô lúc này. Trong ánh mắt có không ít sát khí, nhưng không thể để lộ ra ngoài mặt. Đường nhiên, nếu như cô có thể dám biểu lộ ra ngoài tất cả mọi hi vọng ái ố, có lẽ cô sẽ trực tiếp đo được độ nóng nảy của mình.

Đáng tiếc, bây giờ cô không thể hành động như vậy. Hiện tại, Cố Sơ chỉ có thể vờ như một trái banh, cho anh ta đá qua đá lại.

Lục Bắc Thần lười biếng nói: “Nghe nói Quỳnh Châu có món ăn nổi tiếng tên ‘Bách Hoa lệnh’, đêm nay tôi muốn dùng thử món này.”

Cố Sơ ngạc nhiên.

“Bách Hoa lệnh, tôi nghĩ Cố tiểu thư chắc không xa lạ gì đúng không?”

Cố Sơ cảm thấy khó thở, trong đầu hiện lên vô số hình ảnh, kéo căng mấy sợi dây thần kinh của cô.

“Yêu cầu của tôi quá đáng lắm sao?”

“Giáo sư Lục, ngài có thể đổi món khác không?”

“Thế nào? Không làm được?” Lục Bắc Thần cười lớn: “Nghe nói khách sạn các cô không phải tự xưng luôn làm hài lòng khách hàng sao? Tôi chỉ muốn một món ăn, lại khó đến như vậy?”

Cố Sơ chỉ còn cách cười trừ: “Tôi sẽ báo nhà hàng yêu cầu của ngài, ngài vui lòng chờ trong giây lát.”

Ra khỏi phòng, cả người cô mềm nhũn. Một tay vịn vào tường, tay khác chặn ngực, cô rất muốn quay trở vào phòng, túm áo Lục Bắc Thần chất vấn: Không phải anh đói bụng sao? Ăn đơn giản một chút thì chết à?

Nhưng nghĩ đến Lục Bắc Thần, là do cô nợ anh, bây giờ cô phải trả.

Thế nhưng, món “Bách hoa lệnh...”

Cố Sơ nghĩ nát óc, có thể tưởng tượng ông quản lý nhà hàng thân hình núc ních mỡ, hai con mắt hằn đỏ vì tức.

“Bách Hoa lệnh... vị khách này cũng biết thưởng thức quá!”

Bạn đang đọc truyện *7 Năm Quay Đầu Vẫn Hướng Về Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.